

ა ლ ქ ო ჩ ა რ ი

ვუარყოთ სიჭრუის მანტია
და
ზემოვისარტყლეთ
სიმართლის ჯავშანით!

თბილისი
2018

**ვუარყოთ სიცრუის მანტია და
შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!** _____

მსოფლიოს ებრაულმა განვითარებამ კაცობრიობა ბიბლიის ტყვეობაში დატოვა, მოძღვრების, - რომელსაც საფუძვლად უდევს სიცრუე, „სამომავლო ორიენტირად“ კი - საკრალური ილუზია (გოეთათვის), ხოლო შინაარსად „სიბრძნის“, ისტორიულ და „წინასწარმეტყველთა ტრაქტატებში“, დაშიფრული კაცობრიობის წინააღმდეგ ებრაელთა შეთქმულების ტექსტი, რასაც ვერ ხვდება ბნელი და უმეცარი ადამიანი.

დღევანდელ მდგომარეობაში ხალხის არსებობა კი - მათი გონების ბიბლიით მანიპულირების შედეგია.

და თუ ცხოვრების ჩვეულ დინებას დავყვებით, - გადაშენება მართლაც გვინერია.

გამოსავალია ახალ აზროვნებასა და ხალხთა გაერთიანებაშია, რასაც საფუძვლად შეიძლება სოციალური თანასწორობა დაედოს.

ამ მხრივ ბევრ საინტერესოს შეხვდებით მოცემულ ნაშრომში.

აკადემიკოსი
ალექსანდრე ქოჩიაშვილი

ნ ა ნ ი ლ ი . ზ ო გ ა ლ ი

თ ა ვ ი .

**რ ა მ ბ ა ნ ა ვ ი რ ო ბ ა კ ი რ ვ ე ბ ი ს , ღ ვ თ ა ე ბ ა ე ბ ი ს ა დ ა
რ ე ლ ი გ ი ე ბ ი ს ნ ა რ მ ო შ ო ბ ა კ ვ ე ლ ა დ დ ა მ ა თ ი მ ო კ ლ ე
ე ვ ო ლ უ ც ი ა .**

რელიგია, საზოგადოების თვითგანვითარების შედეგია. იბადება შიშის ნიადაგზე, როგორც რეალობის დამახინჯებული ალტერნატივა. მასში ბუნებრივი ძალები ღებულობს არამიწიერ ხასიათს და საკრალურდება.

რელიგიით ადამიანები ახდენენ ობიექტურ რეალობასთან მიმართებაში თავიანთი უსუსურობის კომპენსირებას და ცდილობენ საფრთხის შემცველ მითიურ წყაროზე მოახდინონ გავლენა.

ავტორი

1. დაახლოებით 40 ათასი წლის წინათ, ჯერ კიდევ ნეოლითის ხანამდე, ვიდრე ჩამოყალიბდებოდა თემურ-გვაროვნული წყობილება, გამოქვაბულებში ცხოვრების დროს, ვიდრე დაიწყებდნენ სამიწათმოქმედო საქმიანობას, ცხადია, ადამიანები ძირითადად თავს ირჩენდნენ მონადირეობით.

უპირატესობას რომელ ცხოველსაც მიაჩნებდნენ, ანუ ძირითადად რომელთა ხარჯზეც უხდებოდათ არსებობა, მას გამოსახავდნენ ხოლმე სადგომში და იწყებდნენ მის მიმართ თაყვანისცემას.

ხოლო როდესაც მამაკაცები მიდიოდნენ სანადიროდ, სად-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

გომში დარჩენილი ქალები, მათთვის სულიერი დახმარების მიზნით, „ნახატი კერპის“ წინ მართავდნენ მაგიურ სცენებს, რაც შემდგომ რელიგიურ ჩვევებში გადაიზარდა¹.

ცხადია, მაშინ ადამიანები იკვებებოდნენ ასევე მცენარეული საკვებით და ზოგ მათგანს გამოიყენებდნენ სამკურნალოდ, რასაც არ შეიძლება არ გამოენვია მათი გულთბილი დამოკიდებულება და მისი „გალმერთება“. ასე წარმოიშვა „ტოტემიზმი“².

თაყვანისცემას იჩენდნენ აგრეთვე ბუნებრივი ობიექტების (ქვები, კლდეები, მხეცის ეშვი და სხვა) მიმართაც, რომლებსაც გარკვეულ ძალას ანიჭებდნენ თავდაცვაში, მკურნალობაში, წარმატებულ ნადირობაში და სხვა, რასაც მიაწერდნენ ზებუნებრივ ძალებს. ასეთ მიმდინარეობას „ფეტიშიზმი“ ეწოდა.³

ადრეული პერიოდიდან ადამიანებს ჩაესახა აგრეთვე „სულთა“ არსებობის შესახებ რწმენა. თითქოსდა ისინი ყოფილიყვნენ როგორც კონკრეტულ საგნებში, ისე მათ გარეშე დამოუკიდებლად. მაგ. მტრედში სული წმინდა, ცალკე ავი სული და სხვა, რომელთა მიმართაც გაუჩნდათ ერთ შემთხვევაში მოწინებისა და პატივისცემის, მეორე შემთხვევაში სიძულვილის ან/და შიშის გრძნობა, რასაც „ანიმიზმი“ ეწოდა.⁴

ძველი ქვის ხანამდე, ვიდრე პატრიარქატი დამყარდებოდა, ქალს, ოჯახის დედას, ცხადია გაბატონებული მდგომარეობა ეკავა და მისგან ამოიზარდა „ნაყოფიერების ღმერთი“.⁵

საზოგადოების თემურ-გვაროვნულმა არსებობამ კი წარმოშვა წინაპართა კულტი. რომ თითქოსდა, ყოფილ გარდაცვლილ თემისა თუ გვარის ბელადს, გარდაცვალების შემდეგაც შეეძლო თავის ხალხზე ზემოქმედების მოხდენა. ამიტომაც, რომ არ განენწყენებინათ იგი უყურადღებობით, - ტრადიციულ პატივში ჰყავდათ და მასაც აღმერთებდნენ.

ცხადია, ადამიანებს ძველთაგანვე ვერ შეეძლოთ ბუნებრივი მოვლენების ახსნა და მათ უკან უხილავ ძალებს მოიზარებდნენ, რომლებსაც თავის დაცვისა თუ მომადლიერების

მიზნით უგებდნენ კერპებს და სახელობით მოიხსენიებდნენ.

ამდენად, ყველა ეს „რელიგიური“ მიმდინარეობა, ხალხის კეთილდღეობისაკენ იყო მიმართული და ოჯახში, გვარსა თუ თემში, - სოციალური თანასწორობის პრინციპს არ არღვევდა.

კლასობრივ წყობილებაზე გადასვლით კი, - რელიგიური რწმენის ხასიათი შეიცვალა და დაიწყო თემისა თუ ტომის ბელადთა საკრალიზაცია, ანუ გაღმერთება.

ბელადი, როგორც ძალაუფლების მატარებელი, - ხდება მორჩილთა თაყვანისცემის ობიექტი.

თანდათან მიაწერენ მას, არა მარტო მინიერ, არამედ ღვთაებრივ წარმომავლობას და თვისებებს. ირღვევა თანასწორობის პრინციპიც.

მთელი ტომის შიგნით იწყება სოციალური განშრევა (შრომის დაყოფა, ჩნდება პროფესიები, ყალიბდება არისტოკრატია), რაც თანდათან გადადის რელიგიურ რწმენებსა და ჩვევებში. ბელადთა ხელში რელიგია იძენს პოლიტიკური იარაღის სახეს. „ღვთისმსახურთაგან“ ყალიბდება საზოგადოების პრივილეგირებული, პარაზიტული ფენა, - ქურუმები, რაც ხდება მემკვიდრეობითი.

თემთა გაერთიანებებით ჩნდება „პოლტიეზმი“ ანუ მრავალღმერთიანობა, რაც იდეოლოგიურ კოჰაბიტაციას წარმოადგენდა.⁶

მდიდართა და ღარიბთა, ანუ მონათმფლობელთა და მონათა კლასობრივ ქონებრივ უთანასწორობას ჰეგემონი უზრუნველყოფდა, მის ძალაუფლებას კი რელიგია განამტკიცებდა, მისი ღვთაებრივი წარმომავლობის პროპაგანდირებით. გაჩნდნენ ტაძრები და სამლოცველოები, სამღვდელოება იქცა მუღმივმოქმედ ანტიხალხურ ინსტიტუტად.

კლასობრივი წყობილების პირმშო ღმერთებს მიენიჭათ საზოგადოებრივი მნიშვნელობა და იქცნენ მათ ისტორიულ ძალთა წარმომადგენლებად. ასე შეიმოსა საზოგადოება სი-

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ცრუის მანტიით. დაინყეს ცალკეული ღმერთებისადმი სახე-ლობითი ტადრების აგება.*

ძველი ნელთადრიცხვის IV-III ათასწლეულში ეგვიპტე შეს-დგებოდა თემობრივობაზე დაფუძნებული 40 ოლქისაგან, რომლებსაც სათავეში ედგათ სარწყავი არხების მესაკუთრე-

* „ღმერთში“ მოიაზრება ყოვლისშემძლე, ზებუნებრივი უმაღლესი არ-სება.

მონოთეისტურ აბრამულ რელიგიებში ღმერთი განიხილება, როგორც აბსოლუტური პერსონოფიცირებული პიროვნება, - იეჰოვა, ქრისტე, ალ-ახი, - როგორც უმაღლესი ჭეშმარიტება და სიყვარული.

პოლითეისტური რელიგიები ღმერთს მიიჩნევენ სამყაროსა და ყოველი არსებულის, მათ შორის, ყოველი სულდგმულის, მათი ცხოველქმედების კანონებისა და არსის შემქმნელად.

ღმერთის სანყისასდ მიიჩნევა „სიკეთის გაღება“. მთავარი მცნებაა „თაყვანისცემა“, თაყვანისმცემლები კი მიიჩნევიან მორწმუნეებად.

ზოგიერთ ქვეყანაში ერთდროილად შეიძლება ყოფილიყო რამდენიმე ღმერთი, რომელთაგან ერთი იყო მთავარი, დანარჩენები კი მას მორჩილ-ობდნენ, და მისი ნების შემსრულებლებად მოიაზრებოდნენ.

ასეთ რელიგიებს კი უწოდებდნენ „მწვალებლურს“.

მსგავსი რელიგიები ძველად იყო შუმერში, ბაბილონში, ასურეთში, ეგვიპტეში, საბერძნეთში, რომსა და სხვა ქვეყნებში, ვიდრე არ გაჩნდნენ აბრამული რელიგიები (იუდაიზმი, ქრისტიანობა, ისლამი).

აბრამული რელიგიები თავის მხრივ ითვლებიან მონოთეისტურ რე-ლიგიებად, რამეთუ აღიარებენ ერთღმერთიანობას, იუდაიზმი – იეჰოვას, ქრისტიანობა – იესო ქრისტეს (სამების იპოსტასით) და ისლამი – ალაჰს, რომლებიც მოიაზრებიან ყოვლისშემძლეებად და არიან ყველგან და ყვე-ლთაფერში. ადამიანებს არ ძალიდთ ჩასწვდნენ მათ არსში, რამეთუ ილუზი-ურ, საკრალურ ასპექტებში განიხილებიან.

ქართული ინტერპრეტაციით „ღმერთი“ შეიძლება გავიგოთ, როგორც „მაღალი“, მიუწვდომელი – ზეცა, რაც თავის მხრივ ჩვენს მისადმი უსუ-სურობასაც ხაზს უსვამს.

ათეისტები უარყოფენ თეიზმს და სწამთ, რომ არ არსებობს არანაირი ღმერთი და რომ ყველაფერი ბუნებრივ კანონებს ემორჩილება. არისტოტელეს შეხედულებით ღმერთი სამყაროს შემომქმედი კი არაა, რომელსაც არ გააჩნია სანყისი დროში, არამედ იდეური მიზანია, სათიკვნაც მიისწრაფვის ბუნება და ადამიანი.

2005 წლის მონაცემებით, დედამიწის მოსახლეობის 33% იყო ქრის-ტიანი, 21% - ისლამისტი, 0,22% - იუდაისტი; დაახლოებით 14% ინდუისტი; 6% - ბუდისტი; 6% - ჩინური რელიგიების მიმდევარი და 4% სხვა ტრადიცი-ული რელიგიების მიმდევარი. 16% კი ათეისტი.

(ix. [https \ \ ru.Wikipedia.org/wiki](https://ru.Wikipedia.org/wiki))⁷

ბი, რომლებიც ამავე დროს წარმოადგენდნენ უმაღლეს სასულიერო პირებს, ანუ ქურუმებს.⁸

მოგვიანებით ეს ოლქები გაერთიანდნენ ზემო და ქვემო ეგვიპტეთა სახელმწიფოებად და დაიწყო მათი ცივილიზაცია.

ამ დროს, ცივილიზაციასთან ერთად, იქ ჩნდება „საზოგადეობრივი საქმიანობის“ მფარველი ღმერთიც. მაგალითად, დამწერლობის მფარველი ღმერთი - „ტოტი“, სამართლიანობის მფარველი ღმერთი - „მაატი“ და სხვა. თუმცა, ქვეყნის მთავარ ღმერთად მიჩნეული იყო მზის განმასახიერებელი ღმერთი - „ატუმი“, ანუ „რა-ატუმი“⁹.

ფარაონი ითვლებოდა მის წარმომადგენლად დედამიწაზე და შვილად.

ქ. მემფისს გააჩნდა თავისი მფარველი ღმერთი „პტახი“, რომელიც ამავე დროს ითვლებოდა წყლის, მიწისა და მსოფლიო გონის მფარველადაც.

მისი ტაძრის ქურუმები განაგებდნენ სახალხო მეურნეობის ცალკეულ დარგებს და ითვლებოდნენ ქვეყნის პირველ პირებად.

ეგვიპტეში განსაკუთრებული ადგილი ეკავა გარდაცვლილთა ღმერთ „ოსირის“, რომელსაც მიაწერდნენ მკვდრეთით აღდგომის ძალასაც.¹⁰

ეგვიპტის მრავალღმერთიანობა გაგრძელდა იქ აბრამული რელიგიების გავრცელებამდე.

ძველი ნელთალრიცხვით IV-III ათასწლეულში შუმერებშიც იყო მრავალღმერთიანობა, საიდანაც ვფიქრობ, რომ გავრცელდა ეგვიპტეშიც.

აქაც თითოეულ თემსა და ქალაქს გააჩნდა თავისი მფარველი ღმერთი, რომლებიც უმაღლეს ძალებს განასახიერებდნენ.

მათ შორის განსაკუთრებული ადგილი ეკავა ნაყოფიერების, იგივე ქალღმერთს - „ინანას“, რომელიც მატრიარქობიდან იღებდა სათავეს. ეს ღმერთი ითვლებოდა ქ. ურუკის მფარველ ღმერთადაც¹¹

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და ჰამოვისარტყლნეთ სიგართლის ჯავჰანით!

შუმერთა პანთეონში უმაღლეს საფეხურზე იდგა ღმერთი „ღუმუზი“, რომლის პროტოტიპად „ოსირისი“ უნდა მოვი-
აზროთ. იგიც „ხორბლის თესლის ბედის განმასახიერებელ,
გარდაცვლილ და მკვდრეთით აღმდგენელთა“ ძალის მქონედ
მიიჩნეოდა და მიაწერდნენ სასიცოცხლო ძალას.

ღმერთი „ღუმუზი“ სათავეს იღებს შუამდინარეთში მინათ-
მოქმედების შემოღებიდან.

ადრეული პერიოდიდან შუმერში ჩნდება ასევე „სამარ-
თლიანობისა და ჩაგრულთა“ მფარველი ღმერთი „შამაში“,
რომელიც ამავე დროს „ცისა და დედამინის მსაჯულად“ ით-
ვლებოდა.

აქაც, ისე როგორც ეგვიპტეში, ფარაონ-მეფეები, რომ-
ლებიც უმაღლეს სასულიერო პირებს წარმოადგენდნენ, თა-
ვიანთ თავებს თვლიდნენ ღმერთთა წარმომადგენლებად
დედამინაზე.¹²

სწორედ ამან განაპირობა ის გარემოება, რომ ასე ხანგრ-
ძლივად, ათასწლეულების მანძილზე, ხალხი ჰყავდათ და
ჰყავთ უმეცრებასა და მორჩილებაში.

„ღმერთი“ და „რელიგია“, მეფეთათვის აღმოჩნდა ხალხთა
მასებზე ბატონობის ყველაზე საუკეთესო მექანიზმებად.

ასე, ქურუმები და სამეფო ხელისუფლება, ხელიხელ
ჩაკიდებული, როგორც ერთი მეორის დანამატი და ერთმანე-
თისაგან განუყოფელი, უძველესი დროიდან მოყოლებული
აქნობამდე, ხალხის მოტყუებისა და მორჩილებაში ყოფნით,
უზრუნველყოფენ საკუთარი კეთილდღობის მარადისობას.

მითოლოგიურად, ამქვეყნიური წესრიგი, ისე, როგორც სამ-
ყაროს, - კოსმიური წესრიგის განუყოფელ ნაწილად მიიჩნეო-
და, ხოლო მის საწყისად – ღვთაებრივობა, ანუ ღმერთი მოი-
აზრებოდა.

ამგვარი ხედვიდან გამომდინარე, ადამიანური ცხოვრე-
ბის, ისე როგორც საზოგადოებრივი, თუ სახელმწიფოებრივი
მონყობის, მათი ერთმანეთთან და ღმერთთან ურთიერთობის
პირველ საწყისად მიიჩნეოდა ღმერთი. შესაბამისად, ძველ აღ-

მოსავლეთის ქვეყნებშიც, მეფეები თავიანთ ძალაუფლებისა და მათ მიერ მიღებული კანონების სათავეებად მიიჩნევდნენ ქვეყნის მთავარ ღმერთებს, რათა უფრო ურყევი ყოფილიყო მათ მიერვე (მონათმფლობელთა სასარგებლოდ) დამყარებული წესწყობილება.

ასე მაგალითად,

I – ეგვიპტეში:

1. ეგვიპტის მეფე „პტახოტეპას დარიგებაში“ (ძვ. წ. XXVIII ს) ხაზგასმულია: ყველა ბუნებრივად ერთმანეთის თანასწორია, თუმცა დადგენილი აქვს მეფისთვის მისაღები „ქცევის წესები“, მონათა დისკრიმინაცია აღიარებულია.¹³

2. „გერაკლეოპოლის მეფის შვილისადმი დარიგებაში“ (ძვ. წ. XXII ს) აღნიშნულია: „ღმერთის ქება და თუ ვინმე მოიქცევა უსამართლოდ, ან/და კანონსაწინააღმდეგოდ, იმქვეყნად იგი ვერ მიიღებს ღმერთის ნყალობას. ურჩევს შვილს, შეევედროს ღმერთებს, დაუნერონ კანონი.“¹⁴

3. ამ მხრივ საინტერესოა „მკვდრების წიგნიც“.

II – შუმერში

1. „ურუკაგანის რეფორმებში“ (ძვ.წ 2318წ) ნათქვამია: „ლაგაშის მეფე ურუკაგანმა“ ლაგაშის ღვთაება „ნინგირსუსთან“ დადებული გარიგების თანახმად, შეადგინა „სარეფორმო კანონები, რომელშიაც გათვალისწინებულია ქურუმთა შეღავათები, ხოლო სამეფო კარის სასარგებლოდ, გადასახადებისა და ჯარიმების შემოღება.“¹⁵

2. „ურ-ნამმის კანონებში“ (ძვ. წ. 2104-2095 წწ) აღნიშნულია, სამეფო ხელისუფლების ღვთაებრივი წარმომავლობის შესახებ. და თუ ვინმე დაარღვევს საზოგადოებრივ წესრიგს ან/და დადგენილ კანონებს, ღმერთის სახელით მკაცრად დაისჯება¹⁶

3. „ლიფშით-იშთარის კანონები“ (ძვ.წ. 1934-1924 წწ) ლაპარაკობს, „ღმერთ უტუსა და ენლილის დახმარებით მან, მეფე ლიფშიტ იშთარმა აკადელებსა და შუმერებს დაუდგინა

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

კანონები, რომლის დამცველებიც დიდხანს ბედნიერად იცხოვრებენ, ხოლო დამრღვევნი – ცხოვრების ბოლომდე დაიტანჯებიან“¹⁷

4. „ეშუნის კანონები“ (ძვ.წ. 1790წ), რომელიც თავისი დროის საუკეთესო სამოქალაქო კოდექსად ითვლებოდა, მის შექმნასაც ღვთაებრივ ძალებს მიაწერენ¹⁸.

5. „ხამურაბის კანონები“ (ძვ.წ. 1755-1752 წწ), მიღებულია ცისა და მიწის მსაჯულ „შამაშას“ ნებით, „მარდუკის“ სიტყვით და მისი ხელიდან.

„კანონის“ ღვთაებრივი წარმომავლობის შესახებ ხაზგასმულია ასევე პროლოგსა და ეპილოგში.

ტექსტი გვამცნობს: „ცისა და მიწის დიდი მოსამართლე „შამაშის ნებით“ და „მარდუკის სიტყვით“ დაე ბრწყინავდეს ჩემს მიერ ქვეყანაში დადგენილი წესრიგი და არავინ იყოს მისი დამრღვევი, და თუ ვინმე დაარღვევს მას, - ღმერთის სახელით დაისჯება მკაცრად“.

კანონში გადმოცემულია ასევე ბაბილონის სამეფოს ადმინისტრაციული დაყოფის შესახებ, რომ იგი შესდგება 26 ქალაქისაგან და ჩამოთვლილია მათი მახასიათებლები, რაც ვფიქრობ გამოყენებულ იქნა „მოსეს სამართალში“, ისრაელთა „12 ტომიდან“ წარმომავლობისა შესახებ.

„ხამურაბის კანონები“ მონოდებული იყო ქვეყანაში არსებული სოციალური უსამართლობის უკვდავსაყოფად.

მან იქონია უდიდესი გავლენა მეზობელი ქვეყნების კანონმდებლობაზე, ვიდრე დამყარდებოდა ქრისტიანობა.

ამ კანონსა და „მოსეს რჯულის“ კანონს შორის უამრავი პარალელის გავლება შეიძლება.

ყოველივე ზემოხსენებულის ფონზე, როდესაც უკვე ცნობილი იყო „რელიგიის“ მნიშვნელობა, საზოგადოების მონყობა-განვითარების საქმეში და რომ უხილავ ღვთაების მუქარით შეიძლებოდა ხალხთა მასების მართვა, მათი მორჩილებაში ყოლვა, და მათგან შემოსავლების მიღება, აი მაშინ, კერძოდ კი ჩვ.წ.აღ. XI-X სს-ში, პალესტინის ტერიტორიაზე,

ასურეთ-ბაბილონიდან და არა მარტო, გადასულ, დაქსაქსულ მდგომარეობაში მყოფ, ებრაელებად წოდებულ ქალდეველ ტომთაგან, მონოლითური, ძლიერი ეროვნული სახელმწიფოს შექმნის მიზნით, რომელსაც ამავე დროს ქურუმები გამოიყენებდნენ შემოსავლის წყაროდაც, მათმა ბელადებმა მიიღეს „რჯულის კანონი“ და ჩამოაყალიბეს იუდეური რელიგია, ანუ „იუდაიზმი“. პლატფორმად კი გამოიყენეს მამაკაცების წინდაცვეთის აუცილებლობა, უხილავი, სამყაროს „შემქმნელი“, ერთადერთ ღმერთ „იეჰოვას“ აღიარება და სხვა ღმერთების გმობა, რაც შემდგომი ათასწლეულების მანძილზე თანდათანობით განმტკიცებული იქნა, ე.წ. მოსეს „ხუთნიგნეულით“ (ტორი) და „წინასწარმეტყველთა“ რიგი ტექსტებით.

ფვიქრობ, მაშინ დიდი იქნებოდა გავლენა, ძვ.წ. VIII ს-ში, ირანში წარმოშობილი ზოროასტრიზმის, რომლის მიხედვითაც მისმა დამაარსებელმა -ზარატუსტრამ, ისტორიაში პირველმა მიიღო სიკეთის ღმერთ „ახურა-მაზდასგან“ „აღთქმა“ და იქცა პირველ წინასწარმეტყველად. რომლის მიხედვით მსოფლიოს განვითარების ისტორიის შინაარსი სხვა არაფერია, თუ არა სიკეთე-სიავის ღმერთთა ურთიერთჭიდილი, რაც სიკეთის ღმერთის გამარჯვებით დამთვარდება, და იგი განსჯის მათ, ვინც ამქვეყნიური ბოროტებით ეხმარებოდა სიავის ღმერთ „ახრიმანს“. ჩაყრის იგი მათ სატანჯველად ჯოჯოხეთში, სიკეთის მქმნელთ კი მიანიჭებს მარადიულ სიცოცხლეს.

პირველად ზარატუსტრასგან ვიტყობთ „სამოთხისა და ჯოჯოხეთის“ არსებობის შესახებ.¹⁹

თუმცა, არც ის უნდა გამოვრიცხოთ, რომ „ძველი აღთქმის“ წყაროებში, ისევე როგორც „ახალ აღთქმაში“, - გამოყენებულია ძვ. წ.ად. VI ს-ის მოღვაწე, ჩინელი ფილოსოფოსის – ლაო-ძის „დაო-დე-ძინის“ ძირითადი დებულებები.

კერძოდ, სადაც იგი ამბობს:

„დაო მამაა ყოველი არსის“²⁰

„დაო“ შობს ყოველ არსს“²¹

პუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

„უკვდავია სული უნმინდესი,
იგი მდედრია დაფარულისა,
საშო, საიდანაც იშვის.
დასაბამია ცისა და მიწის.
დაუსრულებლად იქმს და იძვრის.
ვინც დაეუფლება უნმინდეს სულს,
გაუკვდავდება.“²²

„დიადი დე დაოდან ამოვლინდება.
დაო უსახიერია და აუხსნელი.
და უძიროა და წყვდიადოვანი.
მაგრამ უმაღლესი ყოფიერებაა,
ყოველი არსიც მისით იშვის“²³ *

როგორც ზემოთ ვახსენეთ, „ქალდეველ ტომთა“ ბელადებმა, პალესტინაში შექმნეს სახელმწიფო ისრაელი, რათა იგი ექციათ თავიანთი შემოსავლების წყაროდ. რამეთუ სხვა აზრი ვერ გაგიჩნდება ადამიანს, როდესაც გაეცნობი „მოსეს რჯულის“ კანონს, რადგან იგი საგადასახადო კოდექსი გეგონება.

ეს ერთი შეხედვით. მაგრამ თუ სიღრმისეულად ჩავუკვირდებით, მის და შემდგომ მისგან ამოზრდილ „ახალ აღთქმას“ (ქრისტიანულ რელიგიას), რომლის კვალობაზეც მოგვიანებით შეიქმნა ისლამი, დავინახავთ, რომ ებრაელთა მიერ ძვ.წ. X საუკუნეში „შექმნილი“ რელიგიის ძირითადი კანონი (ტორი), „ძველ აღთქმაში“ მოცემულ წინასწარმეტყველთა „ნიგნებთან“ ერთად, წარმოადგენს მსოფლიოზე განანყენებულ ებრაელთა მის წინააღმდეგ შეთქმულების დაშიფრულ ტექსტს. ხოლო იუდაიზმის ლოგიკური გაგრძელება ქრისტიანობა, „ახალ აღთქმასთან“ ერთად, ამ ამოცანის გადაჭრის პოლიტიკურ მექანიზმს.

* ვფიქრობ, ქრისტიანული „სამების იპოსტასიც“ – მამა - ღმერთი, ძე - ღმერთი და სული – წმინდა - აქედან უნდა იყოს აღებული. რამეთუ „დაო“-ში დასანახია „მამა-ღმერთი“, „დე“-ში - „ძე-ღმერთი“, „სული-წმინდა“ კი გადმოტანიტევა მიღებული.

დასახული მიზნის მიღწევას ებრაელობა ცდილობს უკვე მესამე ათასწლეულია და სავარაუდოდ მიაღწევს კიდევ. თუმცა, ხაზი უნდა გაესვას იმ გარემოებას, რომ იუდეისტური რელიგია, თავისი დოგმებით, ერთი მხრივ, უბრალო ებრაელ ხალხს, ვიდრე ძირითად მიზანს მიაღწევდნენ, ქურუმთა კეთილდღეობის წყაროდ აქცევს, ხოლო მეორე მხრივ, განაწყობს რა მსოფლიოს დასაპყრობად და მასზე გასაბატონებლად, სძენს მათ სტიმულს და ააქტიურებს.

სწორედ ამ ვითარების სამხილად დანერვილია მოცემული ნიგნი და ანალიზი უკეთდება ბიბლიას.

ნ ა ნ ი ლ ი II.

ბ ი ბ ლ ი ა ს ი ც რ უ ს კ ო დ მ ო ბ ა ნ ი ა ?

თ ა ვ ი I.

ი უ დ ა ი ზ მ ის შ ა ქ მ ნ ის ფ ა ქ ტ ო ბ რ ი ვ ი ბ ა რ ა ე მ ო ბ ა ზ ი დ ა მ ის შ ა მ დ გ ო მ ი ბ ა ნ ვ ი თ ა რ ა ზ ის რ ა ა ლ შ რ ი ის ტ ო რ ი ა

§ 1. წყაროები

„იუდაიზმის“ იდეოლოგიურ პლატფორმას საფუძვლად დაედო მანამდე ახლო აღმოსავლეთსა და ეგვიპტრეში არსებული მითები და ისტორიული ფაქტები. ამიტომაც „თორი“ შეიძლება მივიჩნიოთ უფრო გვიან არსებული ძველი მსოფლიოს მით-ლეგენდათა კრებულად, ვიდრე წმინდა სემიტურ ძეგლად.

ისე კი, აღნიშნული, თავის მხრივ განპირობებული იყო იმ გარემოებით, რომ ახალი წეს-წყობილების ჩამოყალიბებისას, განსაკუთრებულ ყურადღებას აქცევდნენ მანამდე არსებულ ეკონომიკურ, სამართლებრივ თუ პოლიტიკურ კონცეფციებს. ამიტომაც ებრაელებმა, რომლებსაც კარგა ხნის წინათ

პუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავჰანიო!

უკვე დაკარგული ჰქონდათ თავიანთი სახელმწიფოებრივი მონყობის კულტურა, უნდა ვივავრაუდოთ, რომ მოიშველიეს მეზობლების გამოცდილება.

კერძოდ, ეგვიპტური „პტახოტენის დარიგებანი“, „მკვდრების წიგნი“, „გერაკლეოპოლისის მეფის დარიგებანი“ და სხვა;

შუმერული კანონები: „ურუკაგანის რეფორმები“, „ურ-ნამმის კანონები“, „ლიფთით-იშთარის კანონები“, „ემნუნის კანონები“, „ხამურაბის კანონები“. შემდგომი ცვლილებებისას კი, - „ზარატუშტრას მოძღვრება“, ლაო-ძის „დაო-დე-ძინი“ და სხვა. აღნიშნულს ადასტურებს მათსა და „ძველი და „ახალი“ აღთქმების ეპიზოდებს შორის უამრავი პარალელის გავლების შესაძლებლობა. მაგ, მოსეს „ბიოგრაფია“ წარმოადგენს ძვ.წ. III ათასწლეულის მეორე ნახევარში მოღვაწე აკადის მეფე, - სარგონის ბიოგრაფიის პროტოტიპს. რამეთუ, მითის მიხედვით სარგონიც მამის გარეშე გაზრდილა. გაჭირვების გამო დედამისს, ჯერ კიდევ ჩვილი, ჩაესვა კალათაში, გაესანთლა იგი და მდინარისათვის გაეტანებინა. ბავშვი დაეჭირა ვილაც უცხოს, ამოეყვანა წყლიდან და გაეზარდა მეფის კარზე, სადაც მოგვიანებით თვითონ გახდა მეფე და დაიპყრო მიწები ზღვამდე.²⁴

„ერთღმერთიანობა“, ებრალებმა, სავარაუდოდ გადმოიღეს, თუნდაც ვივარაუდოთ მოგვიანებით, სპარსული რელიგია ზოროასტრიზმისაგან („ახურა მაზდის“ ანალოგად), ისე, როგორც „ემმაკი“, - „ახრიმანის“ პროტოტიპად, რომელიც თავდაპირველად წარმოდგენილი ჰყავდათ „იეჰოვას“ დონეზე, შემდეგ კი სცენას ჩამოაშორეს, ვიდრე არ გამოაჩინეს „მესია“.

„მოსეც“, ხამურაბივით ღმერთ „იეჰოვასაგან“ იღებს კანონებს და იგიც მასსავით, ღმერთის სახელით ემუქრება ხალხს დასჯით, თუ კი ისინი არ დაიცავენ მას.

კათოლიკური ღვთისმეტყველების ლექსიკონის მიხედვით, „ღვთის სიტყვა“ მოპარულია კერპთაყვანმცემლებთან. მისი „სამოთხე“, „ადამი“ თუ „ევა“, აცხადებენ, რომ

აღებულია მითებიდან. „კიდობანი“, „არარატი“ და „ნოეს შვილთა სახელები“, ისე როგორც „აბრაამის“ მიერ, მისი შვილის „ისააკის ღმერთშენიღვის“ და „სოლომონის მსაჯულობა“, – გადმოღებულია, ე.წ. „ოთხმოთხრობად“ წოდებული თხზულებიდან.

ებრაელთა „მესია“ გადმოღებულია ეგვიპტური „მახადიდან“, ხოლო „იესო“, – „გორომიდან“, რომელთა შორის 147 მსგავსებაა. ასევე „იესოსა“ და „კრიშნას“ შორის უამრავ თანხვედრას ვხედავთ.

ღმერთ „ბელ-მარდუკის ვნებების“ შესახებ „აშურის მონასტრის“ ბიბლიოთეკაში დაცული ცნობიდან ვგებულობთ, რომ იგი ვიღაც ბოროტმოქმედთან ერთად, სახალხოდ დაუსჯიათ. სიკვდილის შემდეგ კი, – მასთან, სამარეში ჩასულა ქალღმერთი, გაუცოცხლებია იგი და აღუდგენია მკვდრეთით, რომელიც შემდეგ ამაღლებულა ცად. ხოლო დასჯის მომენტში, ქაოსსა და ტრაგედიებს ჰქონია ადგილი.²⁷

ამ მითის გავლენაც აშკარად შეინიშნება „ქრისტეს ჯვარცმასა და მის მკვდრეთით აღდგენაზე“.

მთლიანად, „ბელ-მარდუკსა“ და „იესო ქრისტეში“ რეალიზებულია შუმერულ ღმერთ „დუმუზის“, იგივე ეგვიპტურ ღმერთ „ოსირისის“ მნიშვნელობის იდეა, რომ „ხორბლის თესლი ჯერ კვდება, ლპება, შემდეგ კი განიცდის აღდგენას“. ამ იდეასა ამოფარებული, ასევე, „მეორედ მოსვლის“ შემდეგ გარდაცვლილთა „აღდგომა“ და მათ მიერ ხელახალი ცხოვრების დაწყების მისტიური კონცეფციაც.

მთლიანად კი, კაცობრიობის განვითარების შესაძლო ისტორია აღებულია ზარათუსტრასგან, რომელსაც წარმოდგენილი აქვს „სიკეთისა“ და „ბოროტების“ ღმერთთა ჭიდილის სახით, რაც ვითომდა მთვარდება „სიკეთის ღმერთის“ გამარჯვებით, რომლის შემდეგაც იგი ვითომდა გამართავს ღვთის სამსჯავროს.

§ 2. ბიბლიის ზოგადი დახასიათება*

ვეხებით რა „იუდაიზმს“, რომლის ლოგიკურ გაგრძელებასაც „ქრისტიანობა“ წარმოადგენს, „იუდაიზმის“ ფუძემდებლურ წყაროებთან ერთად (მოსეს „ხუთნიგნეული“), შევეხებით ასევე ქრისტიანობის წყაროებსაც, ანუ ზოგადად ბიბლიას, რომელიც ე.წ. „ძველი და ახალი აღთქმებისაგან“ შესდგება და გადმოგცემთ მათ ტრადიციული მიდგომის ფორმატით.

ბიბლია მოიცავს დაახლოებით 50-მდე წიგნს, თუმცა ძნელია ზოგიერთ მათგანს ვუწოდოთ წიგნი, რადგან სულ რამდენიმე ფურცლისაგან შედგება. დადასტურებულია, რომ თითოეული მათგანი, რომელიც სხვადასხვა შინაარსისაა, შედგენილია სხვადასხვა დროსა და სხვადასხვა პირთა მიერ, რაც ძვ.წ. I ათასწლეულში - თანდათან გამოვლენილი იქნა.

მათი ერთ წიგნად მიჩნევა კი, როგორც ამბობენ, მათი საერთო საეკლესიო კანონიკურობამ განაპირობა.

იუდაიზმი, წიგნის „ძველი აღთქმის“ ნაწილს მიიჩნევს წმინდად, ქრისტიანობა კი - „ახალი აღთქმის“ ნაწილთან ერთად, „ძველი აღთქმის“ ნაწილსაც. ხოლო ისლამი, - მხოლოდ „ძველი აღთქმის“ ნაწილს.

„ძველ აღთქმას“ უკავია ბიბლიის 3/4 ნაწილი, „ახალ აღთქმას“ კი - 1/4.

„ძველი აღთქმის“ ტექსტები და მათი შემადგენლობა, იუდაიზმსა და ქრისტიანობაში ერთმანეთს არ ემთხვევა.

არა „კანონიკური წიგნები“ იუდეურ ბიბლიაში საერთოდ არ მოიპოვება, „მართლმადიდებლურ“ და „კათოლიკურში“ კი, - არსებობენ.

ამის შესახებ მართლმადიდებლურ ბიბლიაში მინიშნებუ-ლია, კათოლიკურში კი, - მეორეხარისხოვან კანონიკურადაა ცნობილი.

პროტესტანტები კი, მათ, არანმინდა წერილებად, არამედ

* ამ პარაგრაფში ძირითადი ინფორმაცია გადმოტანილია წიგნიდან, И.А. Крывелев – « Библиа: Историко-критический анализ» М. 1982 г.

კანონიკურებად მიიჩნევენ. ანუ, ადგილი აქვს ეკლესიათა მხრიდან ბიბლიისადმი არაერთგვაროვან დამოკიდებულებას.

„ძველი აღთქმის“ პირველი „ხუთი წიგნი“, რომელიც მოსეს გადასცა ღმერთ „იეჰოვამ“ სინას მთაზე, - ითვლება „რჯულის კანონად“. რეალურად კი ისინი, როდის იქნენ შედგენილნი, - მოგვიანებით გაცნობებთ.

„მოსეს წიგნები“, უმთავრესია „ძველ აღთქმაში“ და მას „თორი“ ეწოდება.

მათ შემდეგ სხვადასხვა წინასწარმეტყველთა სახელით შედგენილია 50-მდე წიგნი და გადმოცემულია „ძველ აღთქმაში“.

მათგან ისტორიული ხასიათის წიგნებად მიიჩნევა: „მსაჯულთა წიგნი“, „ოთხმეფეთა წიგნი“, „ორ ნეშტთა წიგნი“, „ეზრასა“ და „ნემის“ წიგნები.

წინასწარმეტყველთა წიგნებად ითვლება „ისაიას“, „იერემიას“, „ეზიკელის“, „დანიელის“ „ოსიას“, „იოველის“, „ამოს“, „ავდიასა“ და სხვათა წიგნები.

გადმოცემულია ფილოსოფიური ხასიათის ტრაქტატებიც, საგალობლები, ფსალმუნები და ლირიკულ-ეროტიკული პოემაც, რომლებსაც საერთო არაფერი გააჩნიათ, როგორც ერთმანეთთან, ისე რელიგიასა და ღმერთთან.

„ახალი აღთქმა“ კი შესდგება 27 - კანონიკური წიგნისაგან, რომლებიც დალაგებულია ეკლესიის მიერ მათი „მიღების“ მიხედვით.

ჯერ „სახარების“ ოთხთავია (მათეს, მარკოზის, ლუკასა და იოანეს) წარმოდგენილი, შემდეგ კი, - „მოციქულთა საქმეები“ და მათ მიერ გაგზავნილი 21 წიგნი. მათ შორის 14 პავლესი და ბოლოს „აპოკალიფსი“.

„ახალ აღთქმაში“ არა კანონიკური წიგნები არ მოიძიება.

ასე რომ, ბიბლია შედგება სხვადასხვა დროს დანერგილი, სხვადასხვა ჟანრისა და ხასიათის წიგნებისაგან, და მიუხედავად ამისა, იუდაიზმისა და ქრისტიანობის იდეური ერთობიდან გამომდინარე, მათ ერთ წიგნად მოიხსენიებენ.

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანი! _____

რეალურად კი, ბიბლია წარმოადგენს სხვადასხვა შინაარსის მქონე ნაწარმოებთა კონგლომერატს, რომლებსაც ერთი მეორესთან არანაირი საერთო არ გააჩნიათ.

მათ გამაერთიანებლად კი, ქრისტიანობის იდეოლოგიები მიიჩნევენ რწმენის საფუძვლად მიჩნეულ ერთ საერთო ღმერთის არსებობას.

სინაგოგა, მალავს რა იუდეველთა კაცობრიობის წინააღმდეგ შეთქმულების ბიბლიაში დაშიფრული ტექსტის არსებობას, რაც ასევე განაპირობებს „ძველი და ახალი აღთქმების“ ერთობლივ წარმოდგენას, - ბიბლიის სახით ერთ წიგნად გამოცემას ასაბუთებენ, ვითომდა მათი საერთო ჭეშმარიტების უმაღლეს წყაროდ მიჩნევისა და საყრდენად გამოყენების გამო.

დადგენილია, „ძველი აღთქმის“ ტექსტები პირველად დაწერილია ძველ ებრაულ ენაზე, მისი ზოგიერთი ფრაგმენტი კი, - არამეულ ენაზე, ხოლო „ახალი აღთქმის“ ტექსტები, - ძველ ბერძნულ ენაზე.

არსებობს მოსაზრება, რომ მათეს სახარება პირველად დაიწერა არამეულ ენაზე, შემდეგ კი გადათარგმნეს ბერძნულ ენაზე, თუმცა არამეულ ენაზე შესრულებული ტექსტიდან არაფერია შემორჩენილი.

„ძველი აღთქმა“ ადრეულ პერიოდშივე გადათარგმნეს ბერძნულ ენაზე და მას „სამოცდაათიანს“ უწოდებენ.

მისი ასეთი სახელწოდების საფუძველი კი ის გამხდარა, რომ ლეგენდის მიხედვით „ძველი აღთქმის“ შექმნის შესახებ შეეცყო რა ეგვიპტის მეფე – ფტოლომეი ფილადელფის, მას თავის კარისკაც, - ებრაელ არისტოსათვის ებრძანა, გაეკეთა ორგანიზება მისი ბერძნულ ენაზე გადმოსათარგმნელად და მასაც იერუსალიმის მთავარ ეპისკოპოსს – ელიაზარისათვის გაეგზავნა მოთხოვნა, მათთან მთარგმნელების გაგზავნის შესახებ. ელიზარსაც ვითომდა მისთვის გაეგზავნა 72 მთარგმნელი, 6-6 კაცი, თითქოსდა თითოეული ტომიდან. დაესახლათ ისინი კუნძულ ფაროსზე და ერთმანეთისაგან

იზოლირებულად, ვითომდა თითოეულ მათგანს 70 დღეში მთლიანად გადაეთარგმნა „ხუთნიგნეული“. ხოლო როდესაც ნათარგმნი შეედარებინათ ერთმანეთისათვის, ტექსტები ერთმანეთს სიტყვა-სიტყვით დამთხვეოდა.

ფაქტობრივად კი საქმე ყოფილა შემდეგნაირად: როგორც ირკვევა, ძვ. წ. უკანასკნელ ასწლეულში ალექსანდრიაში ყოფილა ებრაელთა მრავალრიცხოვანი კოლონია, რომლებსაც დავინყებული ჰქონიათ თავიანთი ენა და ლაპარაკობენ ბერძნულ ენაზე. სწორედ მათ გადაუთარგმნიათ ეს „ძველი აღთქმა“ თავიანთის ებრაულ ენაზე. ასე, თანდათანობით გაჩენილა „ძველი აღთქმის“ სხვადასხვა ვერსია.

ახ.წ. IV ს-ის დამდეგს, იერონ ნეტარს, ბიბლია გადაუთარგმნია ლათინურ ენაზე, რომელსაც თანდათანობით მოუპოვებია ავტორიტეტი და გავრცელებულა ხალხში. ბოლოს კი ქცეულა ოფიციალურ ტექსტად, რაც დაუდასტურებია კათოლიკურ ეკლესიას XVI ს-ში. თუმცა თავადაც მრავლად შეუტანია შესწორებები და დამატებები.

როგორც კათოლიკური, ისე მართლმადიდებლური ეკლესია, თავიდანვე წინააღმდეგი ყოფილა ბიბლიის სხვადასხვა ენაზე თარგმნის, რისდა მიუხედავად IX ს-ში გამოჩენილა ბიბლიის სლავური ვერსიაც, შედგენილი კირილესა და მეფოდის მიერ.

XIX ს-ში კი, ყველა ქრისტიანულ ეკლესიას დაუწყია ბიბლიის თარგმნა თავის ხალხთა ენებზე. დღეის მდგომარეობით კი, - ბიბლია გადათარგმნილია თითქმის მსოფლიოს ყველა ერის ენაზე.²⁸

თუმცა, ცოტა ვინმე თუ ხვდება მის რეალურ არსსა და მიზანს.

**§ 3. მცდელობა, ბიბლიის ქცევის ეტალონად
გადაქცევის შესახებ**

ქრისტიანები და მათი იდეოლოგები ბიბლიას ჩაჭიდებიათ, როგორც სულიერების უმაღლეს ღირებულებას და თვლიან „ნიგნთა-ნიგნად“. მიიჩნევენ, რომ იგი არის სიბრძნის, მშვენიერებისა და კეთილშობილობის ეტალონი.

ბიბლიის შესაფასებლად მეტად მნიშვნელოვანია მასში მოხერხებულად და ეშმაკურად ერთმანეთში არეული მისი „მუდმივი“ და „ცვალებადი“ სახეებისა და მცნებებში სათანადოდ გარკვევა.

1979 წელს გერმანიის ფედერაციულ რესპუბლიკაში ეკუმენურ, ლუთერანულ – ევანგელისტთა და კათოლიკ-თეოლოგთა ჯგუფმა, რომელიც იხილავდა ეკლესიათა გაერთიანების საკითხს, - ბიბლია მიიჩნია ეკუმენური მიმდინარეობის ბაზისად, „ნორმათა – ნორმად“. და ჩათვალეს, რომ იგი ჭეშმარიტების საბოლოო და უკანასკნელი ინსტანციაა. ხოლო, ყოველივე, რაც კი რამ არსებობს ქვეყნიერებაზე, - მისით უნდა განისაზღვროს! აი, ასე სურთ სიონისტებს აქციონ „იუდაიზმი“ გლობალიზმის მთავარ იარაღად, ვიდრე „ნუთისოფლის აღსასრულამდე“, რომ მიმდინარე გლობალური პროცესები დაუახლოვონ ბიბლიურ წინასწარმეტყველებას, რაც მას მეტ დამაჯერებლობას შესძენს.

„ძველი აღთქმის“ განმარტების შესახებ, ამერიკაში გამოცემული 12 ტომეული იუნყება, რომ „ეკლესიური ცხოვრებისა და რწმენისათვის“ არსებობს მხოლოდ ერთი, საბოლოო და აბსოლუტური ავტორიტეტი, და ეს ცოცხალი ქრისტი ეისოა, რომელიც გველაპარაკება ვითომდა წმინდა სულის მეშვეობით.

ცნობილი კათოლიკოსი –დანიელ როპი, ბიბლიის შესახებ წერს, რომ იგი ვითომდა ერთადერთი წიგნია, რომელიც ამოუწურავია ღმერთისა და ადამიანის შესახებ.

ქრისტიანული აღზრდა ითვალისწინებს არა მარტო ქრისტიანული რწმენის განმტკიცებას, არამედ ცხოვრებაში ბიბ-

ლიით ხელმძღვანელობასაცო.

„ძველი აღთქმა“, იუდეველთათვის წარმოადგენს ებრაელთა და არა სხვა ერთა მიერ ღმერთ „იეჰოვას“ ხილვას, რომელშიაც წარმოდგენილია „რჩეულ ერთან“ „გარიგების დადება“.

„თორის“ გარეშე შეუძლებელი იქნებოდა იუდაიზმის არსებობა, იუდაიზმის გარეშე კი, – ებრაელი ერის.

რაც შეეხება ისლამს, მას ბიბლია მიაჩნია ყურანის მოსამზადებელ პლატფორმად, ხოლო მოსე და იესო, - მუჰამედის წინამორბედ წინსწარმეტყველებად.

ასე რომ, ბიბლია წარმოადგენს იუდაიზმის, ქრისტიანობისა და ისლამის იდეოლოგიურ წყაროს და ფაქტობრივად დღეს მასზეა დაფუძნებული მსოფლიო ცივილიზაციაც.

ამიტომაც შევეცადე გამეანალიზებინა ბიბლია, თუ რამდენად შეესაბამება იგი რეალობას.

რელიგიური იდეოლოგიები უფრო შორს მიდიან და ცდილობენ შეიჭრნენ ადამიანთა გონებაში, გააჩნიათ პრეტენზია მათ სულიერ, და სოციალური ცხოვრების ყველა ასპექტზე.

ამიტომაც, რომ ბიბლია ფართოდ გამოიყენება მსოფლიოში, მათ შორის ფიცის დადების დროსაც პრეზიდენტთა მიერ ზოგიერთ ქვეყანაში.

იუდეველ – ქრისტიანთა მამები, ყველა ღონეს ხმარობენ, რომ ყველა ერმა და ბერმა იცხოვროს ბიბლიის მიხედვით, რათა ერთობლივად განემზადნენ ქრისტეს „მეორედ მოსვლის“ შესახვედრად.

ამ მიზნით, ბიბლიურ თემატიკაზე მუშაობს უამრავი ღვთისმეტყველი, ატარებენ კვლევებს, წერენ სამეცნიერო და პოპულარულ წერილებს, გამოსცემენ წიგნებს და სხვა უამრავი ხასიათის ლიტერატურას, რათა მოიცვან ყველას გონება და გახადონ ისინი ეკლესიაზე დამოკიდებულნი! ისე რომ, ბიბლიას ჯერ კიდევ არა აქვს დაკარგული თავისი საზოგადოებრივი მნიშვნელობა. ²⁹

§ 4. ბიბლიური ნიგნების რეალური წარმომავლობა*

თანამედროვე კათოლიკური ღვთისმეტყველების ლექსიკონის მიხედვით, „ძველი აღთქმის“ ნიგნების წარმოშობა ასეთია:

მოსეს „ხუთივე ნიგნი“ დაწერილია მოსეს მიერ, ფსალმუნები, – დავითის მიერ, სიბრძნის ნიგნი – სოლომონის მიერ, ისაიას ნიგნის - 66 თავი, - ისაიას მიერ, - ძვ.წ. VIII საუკუნეში.

თალმუდური ტრაქტატი „ბაბა-ბატრა“, „ძველი აღთქმის“ ნიგნების წარმოშობის ავტორების შესახებ განმარტავს: მოსემ დაწერა თავისი „ხუთნიგნეული“ და „ვაალამისა“ და „იოვას“ ნაწილი, იესო ნავინმა, თავისი ნიგნი და „რჯულის 8 კანონი“, სამუელმა – თავისი ნიგნი და „ნიგნი მსაჯულთა“ და „რუფის შესახებ“, იერემიამ – თავისი ნიგნი და ნიგნი „მეფთა შესახებ“, აგრეთვე – „გოდება“.

დიდი სინაგოგის მამებმა დაწერეს „იეზიკელი“, 12 წინასწარმეტყველი, „დანიელი“ და „ეზრა“. ეზრამ კი დაწერა თავისი ნიგნი და „პარალიპომენტა შთამომავლობა“, - თავის პერიოდამდე.

„ბიბლიური ღვთისმეტყველების ლექსიკონის“ მიხედვით შეუძლებელია ბიბლია ჩაითვალოს ღვთის სიტყვად³⁰ (იხ. ლექსიკონის მე-11 გვ).

სინაგოგური ეკლესიის მიხედვით, ღმერთმა, მოსეს მეშვეობით ებრალებს მისცა „რჯულის კანონი“ ძვ. წ. XV ან/და XIII ს-ში, რათა ეხელმძღვანელათ მისით.

ამ „კანონით“ მოცულია საზოგადოებრივი, ოჯახური, სამურნეო და სულიერი ცხოვრების თითქმის ყველა ასპექტი.

განსაკუთრებით აღნიშნულია ღვთისმსახურობის რიტუალის წესები, საეკლესიო კარვის მოწყობა, მისი აღჭურვილობა და ექსპლოატაციის წესები.

ხაზგასმულია, რომ მღვდელმსახურება უნდა გასწიონ

* ამ პარაგრაფში ძირითადი ინფორმაცია გადმოტანილია ნიგნიდან, И.А. Крывелев – « Библиа: Историко-критический анализ» М. 1982 г.

ლევიტელთა ტომის წარმომადგენლებმა, რაც მათ იმთავითვე ხდის პრივილეგირებულ ქურუმთა ფენად, თუმცა მოგვიანებით მათ უღალატეს „ღმერთს“.

დადგენილი წესები თუ ფაქტები არაერთხელ მეორდება, რაც იმაზე მიგვანიშნებს, რომ მათ ავტორებს გამოყენებული აქვთ სხვადასხვა წყაროები, ხოლო ნაწერი ტექსტები, ერთმანეთთან მიბმული აქვთ მექანიკურად.

საკითხავია, თუ ღმერთმა ებრაელებს მისცა რჯული ეგვიპტიდან გამოსვლისას, და მათ, ამ რჯულის მიხედვით უნდა ეცხოვრათ, მაშინ რატომ არაფერია ნათქვამი აღნიშნულის შესახებ მათ უძველეს ისტორიულ წყაროებში, რაც დღემდე არაა გამოვლენილი.

„ხუთნიგნეულის“ ყველა დებულება ანცობდათ ქურუმებს, წინასწარმეტყველებსა და საერთოდ გაბატონებულ ფენებს. ამიტომაც მათი არსებობის შემთხვევაში, ისინი ყველანაირად შეეცდებოდნენ მათ შენარჩუნებას, რომ არ დაეკარგათ.

აქედან გამომდინარე, უნდა ვივარაუდოთ, რომ ეს „ხუთნიგნეული“ შეთხზულია მოგვიანებით, თუმცა განვლილი პერიოდის გააზრებით. შესაბამისად, ძნელი სარწმუნოა „ხუთნიგნეულის“ ავტორად მოსეს მიჩნევა, ისე როგორც იესო ნავინის ავტორობა მისი სახელით შედგენილ ნიგნზე.

აღნიშნულ ვითარებათა გამო, ამ ბოლო პერიოდამდე, ეკლესია კრძალავდა კრიტიკას მოსეს ავტორობის თაობაზე.

არ აქცევდნენ ყურადღებას იმ გარემოებას, რომ „ხუთნიგნეულში“ აღწერილია, თუ როგორ მოკვდა მოსე, და რომ უცნობია მისი საფლავი. შესაბამისად, მოსე აღნიშნულს თავის თავზე ვერ დანერდა (მეორე კანონი, 34).

საკითხავია, როგორ გავიგოთ ისიც, რომ მოსე თავის თავზე მოგვითხრობს მესამე პირში და სისტემატურად იქებს თავს.

მოსეს სახელით შედგენილ ტექსტებს არაერთხელ აქვთ გაკეთებული დამატებები და შესწორებები (წარღვნის 6-9 თავები).

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ბიბლიის ისტორიული ანალიზი მოწმობს იმ გარემოებას, რომ ხანგრძლივი დროის განმავლობაში არაერთმა ადამიანმა იმუშავა მასზე. „ხუთნიგნეულის“ მოსესებრ ავტორობას უარყოფს ასევე ბიბლიური ღვთისმეტყველების ლექსიკონიც, რომელშიაც გამოთქმულია მოსაზრება, რომ იგი შეიძლება გვიანდელ ეპოქაში შექმნილიყო, - ვიდრე დავითის.

თუმცა, არც ის უნდა გამოგრიცხოთ, რომ შეიძლება „ხუთნიგნეულის“ ძირითადი დებულებანი დავითამდე არსებულყო ზეპირსიტყვიერი სახით, მოგვიანებით კი მათთვის მიეცათ წერილობითი სახე.

თვით მოსეს ისტორიული არსებობის შესახებ თქმულებაც, - მითად უნდა მივიჩნიოთ, რამეთუ მას მხოლოდ იდეური წარმოსახვის ფუნქცია გააჩნია.

აქედან გამომდინარე, ეგვიპტიდან ებრაელთა გამოსვლაც და მოსეს სინას მთაზე ყოფნაც, ისე როგორც მისი იქ, ღმერთ „იეჰოვასთან“ საუბარი, რომლის არსებობაც დაუფერებელია, - მითად უნდა იქნეს მიჩნეული.

ამგვარ დასკვნამდეა მისული გამოჩენილი მკვლევარები: ფრანგი – ჟ. ასტრუკი (1684-1766), გერმანელი – ვ. მ. დე ვეტტე (1780-1849), კ.გ. გრაფი (1815-1869), გ. გუფელდი (1796-1866), ე. რეისსი (1804-1891), ი. ველგაუზენი (1844-1918), ჰოლანდიელი ა. კიუმენი (1828-1891) და სხვები.

მართალია, ებრაელთა პირველი წერილობითი წყაროები ჩნდება ისრაელის ორად გაყოფამდე, რაც მოხდა სოლომონის სიკვდილის შემდეგ, კერძოდ კი ძვ.წ IX ს-ში, თუმცა ქვეყნის დაყოფა შეტანილია „ხუთნიგნეულში“.

სოლომონის ტაძრის აშენების შემდეგ კი, რეალურად ჩაეყარა საფუძველი სამწერლო საქმიანობას.

ისრაელის სახელმწიფოს ორად გაყოფის შემდეგ, მის ჩრდილოეთ ნაწილს ეწოდა ისრაელი, ხოლო მის ღმერთს - „ელოხიმი“. სამხრეთ ნაწილის კი – იუდეა, რომელმაც ღმერთად შეინარჩუნა „იეჰოვა“ (იახვე).

მეფეთა IV წიგნში ნათქვამია, თითქოსდა მეფე იოსის მე-

ფობის მე-18 წელს, ანუ ძვ.წ. 621 წელს იერუსალიმის ტაძარში ეპოვავთ „კანონთა წიგნი“, რომელსაც მოსეს „მეორე კანონი“ უწოდეს. ტაძრის წინ შეკრიბეს ხალხი და იგიც აღიარეს (IV მეფეთა, 23:3).

ამ ღონისძიებამ შორეული მიზანი დასახა. „რჯულის მეორე კანონი“ მოსეს ადრეულ დებულებებს სხვანაირ ინტერპრეტაციას უწევს.

ძვ.წ. I ათასწლეულამდე, სავარაუდოდ, ებრაელებს პალესტინაში გააჩნდათ თემურ-გვაროვნული წყობილება, მერე კი დაიწყო მისი რღვევა და მონათმფლობელური სახელმწიფოს ჩამოყალიბება.

ძვ. წ. 1020 წელს ნარმოიშვა იუდეველთა პირველი სამეფო, რომელმაც იარსება 933 წლამდე.

უნდა ითქვას, რომ არაა გამორიცხული ისრაელის სახელმწიფოს ჩამოყალიბებაში თვით ეგვიპტეც ყოფილიყო დაინტერესებული. რამეთუ იმხანად, „ზღვის ხალხი“, რომლებსაც უკვე განადგურებული ჰქონდათ ხეთების იმპერია, - მოინვედნენ სამხრეთით და უსაფრთხოების უზრუნველყოფის მიზნით, ისრაელთა სახელმწიფოს სახით, მათ შუამავალი თვადაცვითი რგოლი შეექმნათ, სადაც ალბათ გაასახლეს, ასევე მათთან არსებული უამრავი მონა, რომელიც ერთ ეგვიპტელზე მოდიოდა ათობითი და მეტი რაოდენობით, რათა მტრის შემოსევის შემთხვევაში, ისინი არ გადასულიყვნენ მათ მხარეზე და არ გაეადვილებინათ მტრისთვის ქვეყნის დაპყრობა.

საკითხავია, ამიტომ ხომ არაა ნახსენები ყურანში, „ებრაელები ეგვიპტიდან გამოყარესო“ (ყურანი 2:247).

ორ ნაწილდ გაყოფილ ისრაელის სახელმწიფოებს შორის ჩამოვარდა მტრული ურთიერთობა და მათ სხვადასხვა ბედი ეწიათ.

ძვ.წ. 722 წელს ისრაელი დაიპყრო ასურეთმა, სარგონ II-ის მეფობის დროს, რომელმაც მისი მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი გადაასახლა შუამდინარეთში, ხოლო მათ ადგილას ჩაასახლა თავისი ხალხი, რომლებსაც სამარიელები ეწოდათ.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

აღნიშნულ ვითარებათა გამო ისრაელმა დაკარგა თავისი ეთნიკური სახე. თუმცა სამარიელებმა მალევე მიიღეს მათი რელიგია, მაგრამ მათ ებრაელები იუდეველებად არ მიიჩნევენ.

ქვეყნის სამხრეთ ნაწილმა, - იუდიამ კი თვისი სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა შეინარჩუნა ძვ.წ. 586 წლამდე, ვიდრე იგი არ დაიპყრო ბაბილონის მეფე – ნაბუქოდორნოსორმა და მისი მოსახლეობის ზედა ფენა არ გადაასახლა ბაბილონში.

დაახლოებით 50 წლის შემდეგ კი, სპარსეთის მეფე კიროსმა კი დაიპყრო ბაბილონი და დატყვევებული ებრაელები, რომელთა რაოდენობაც რამდენიმე ათეულ ათასს თუ შეადგენდა, - დააბრუნა სამშობლოში.

მათ დაიწყეს იერუსალიმის მეორე ტაძრის მშენებლობა, პირველი კი ნაბუქოდარნოსარის მიერ იყო დანგრეული და გაძარცვული.

ძვ.წ. VI ს-ის შემდგომ პერიოდს ეწოდება იერუსალიმის მეორე ტაძრის პერიოდი.

იმ დროიდან მოყოლებული, თუ არ ჩავთვლით ძვ.წ. 167-163 წლებს, ებრაელებს აღარ ჰქონიათ თავიანთი სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა, ვიდრე არ მოვიდოდეთ 1948 წლამდე.

ამდენად, შეუძლებელია იერუსალიმის მეორე ტაძრის აშენებამდე, მთელი 300 წლის განმავლობაში, სადღაც, შეუმჩნევლად გდებულყო კუთხეში, „მოსეს მეორე კანონი“ და არ შეემჩნიათ იგი ხალხს.

ამ „მეორე კანონის“ გამოჩენის მთავარი იდეა კი იყო, ღვთისმსახურება წარმართულიყო ცენტრალიზებულად, - იერუსალიმში. რამეთუ, იქ უკვე დამთავრებული იყო მეორე ტაძრის მშენებლობა და ხელისუფლებას ქონების მოპოვების შანსი, არ უნდოდა ხელიდან გაეშვა. მანამდე კი ღვთისშენიერებას შეიძლება ადგილი ჰქონიყო ქვეყნის ნებისმიერ ტაძარში. ამჯერად კი, იგი უნდა შესრულებულიყო მხოლოდ და მხოლოდ

ოლოდ, ახლად აშენებულ იერუსალიმის „მეორე ტაძარში“.

სადაც არ უნდა ყოფილიყო ებრაელი, ვალდებული იყო იგი წელიწადში სამჯერ მისულიყო აღნიშნულ ტაძარში და იქ ღმერისათვის შეეწირა შესანიერი, რაც თავის მხრივ, ცხადია, ქვეყნის რელიგიურ-პოლიტიკურ აპარატში იყრიდა თავს, მრევლს კი აიძულებდა, არ დაეტოვათ ქვეყანა.

ამგვარად, მოსეს „მეორე კანონი“, სამეფო ხელისუფლებაზე და ქურუმთა კლანმა აქცია სიმდიდრის დაგროვების უმთავრეს წყაროდ. გარდა იმისა, რომ უფრო გამოკვეთილად განაწყობდა მოსახლეობას სამსოფილო ბატონობისათვის, რასაც მოგვიანებით აგისხნით.

ძვ. VI ს-ის დამლევს იუდაიზმს გააჩნდა სამი წყარო. „ელოხიზმი“, „იახვიზმი“ ანუ „იეჰოვას“ მოძღვრება და მოსეს „მეორე კანონი“. ქურუმებმა მათი ერთმანეთთან დაკავშირებით კი შექმნეს, ე.წ. „ქურუმთა კოდექსი“. და იგი, იმავე „მეორე ტაძრის“ წინ შეკრებულ ხალხში, ძვ.წ. 444 წ-ს გამოაქვეყნეს, როგორც მორიგი აღთქმა. რაც შემდგომ ასევე შეტანილი იქნა „მოსეს ხუთნიგნეულში“.

„ქურუმთა კოდექსი“ შეიცავდა საკულტო დებულებებსა და იუდეველთა ყოფა-ცხოვრების წესებს. სისხლის სინმინდის დაცვის მიზნით კი ებრაელებს უკრძალავდა შერეულ ქორწინებას, ხოლო ვინც იმყოფებოდა ასეთ ქორწინებაში, - ვალდებული იყო შვილებთან ერთად გაეშვა ცოლიც.

მის მეშვეობით ხელისუფლება კვლავ შეეცადა ებრაელი ხალხის რელიგიურ პლატფორმაზე ხელახლა კონსოლიდირებას.

ამ „კოდექსის“ ელემენტებით გაჯერებულია „ლევიათა“, „რიცხვნი“, „დაბადება“, და „გამოსვლის“ ნიგნები.

„ოთხივე წყარო“, რომელიც „ხუთნიგნეულის“ საფუძვლად მიჩნეულია, ერთმანეთთან მექანიკურად კი არ არის დაკავშირებული, არამედ მათი ცალკეული ნაწილები ერთმანეთშია ჩართული შინაარსობრივი მახლობლობის მიხედვით.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

იუდეიში, - ისრაელის სახელმწიფოების ცალკე-ცალკე არსებობის პერიოდში, კერძოდ კი, ძვ.წ. VIII ს-ში გამოჩნდა წინასწარმეტყველ ამოსისა და ოსიას წიგნები, რომელთა შინაარსიც თითქმის ერთიმეორის იდენტურია და ასახავენ ქვეყნის შიგნით არსებულ მძიმე მდგომარეობას. როგორც ჩანს, ხალხს უჭირდა და სოციალური უსამართლობის ნიადაგზე ადგილი ჰქონდა უკიდურეს კლასობრივ დაპირისპირებას.

აი, ასეთ ვითარებაში, შეიქმნა რა იმის საფრთხე, რომ ხალხი დაკარგავდა იეჰოვასადმი რწმენას, რომ აეხსნათ მათთვის, ვითომდა ღმერთს სწორი გზით მიჰყავდა ისინი, წინასწარმეტყველებმა ხალხის მძიმე ხვედრი ახსნეს ღვთის სასჯელად, ვითომდა მათ მიერ რჯულის კანონის დაუცველობის გამო დაატყდათ მათ თავს უბედურება. და განაცხადეს, უფრო მძიმე მდგომარეობაში აღმოჩნდებოდნენ, თუ კი არ დაიცავდნენ „რჯულის კანონს“, და ხალხმაც იწამა, ნაცვლად იმისა, რომ ჩაძიებოდნენ უსამართლობის მიზეზს.

მას მოჰყვა მეორე კონცეფცია, რომ თითქოსდა ხალხი იტანჯებოდა იმის გამოც, რომ მათზე გადასული იყო კაცობრიობის მშობლების, - ადამისა და ევას ცოდვა, რაც გამოსციდვას საჭიროებდა. გამოსასყიდად კი მოვიდოდა მესია, რომელიც დაამარცხებდა მჩაგვრელებს და ხალხს გაუძღვებოდა გამარჯვებამდე. ამგვარმა პოზიციამ ხალხი ერთგვარად მართვადი გახადა და წინასწარმეტყველებმა, შემდგომ ამ მიმართულებით განავითარეს რელიგიური იდეოლოგია. შექმნეს რიგი ტექსტები, საიდანაც შემდგომ ამოიზარდა „ხალი აღთქმაც“.

იმავე ძვ.წ. VIII ს-ის დამლევს, ჩნდება, ასევე წინასწარმეტყველ მიქასა და პირველ ისაიას წიგნები. ამ უკანასკნელის - ბიბლიაში არაა შეტანილი. იგი შედგება 66 თავისაგან, თუმცა მათი პირველი 39 თავი, მის პერიოდს ეკუთვნის, დანარჩენები კი, - მისი სახელით შდგენილია მოგვიანებით.

მიქასა და პირველ ისაიას წიგნები გამოხატავენ ქვეყანაში არსებულ სოციალურ-კულტურული ხასიათის ბოროტებას,

რომ თავყანს სცემდნენ უცხო ღმერთებს, და წინასწარმეტყველნი მოუწოდებდნენ ხალხს, დაეცვათ ღვთისთვის მიცემული პირობა. აღესრულათ მოსეს სჯული, თუ არა და უფრო მძიმე მდგომარეობაში აღმოჩნდებოდნენ. ამასთან ერთად, გამზადებულიყვნენ მესიის მოსასვლელად, რომლიც „სამსჯავროს მოაწყობდა“.

ამ მიდგომამ ხალში კრისტალიზება დაიწყო და თანდათან პოპულარული გახდა.

„სამართალს განიკითხავს იგი ერებს შორის და ამხილებს უთვალავ ხალხს; მახვილისაგან სახნისებს გამოჭედავენ და შუბებისაგან – ნამგლებს, ერი ერზე აღარ აღმართავს მახვილს და აღარავინ ისწავლის ომს“ (ესაია, 2:4,) - აცხადებდნენ მღვდელმსახურები.

იუდეის სამეფოს არსებობის პერიოდში გაჩნდნენ ასევე წინასწარმეტყველ სოფონიას, ნაუმის, აბაკუმის, იერემიასა და ეზიკელის წიგნებიც.

ასე და ამრიგად ჩამოყალიბდა „ძველი აღთქმის“ წიგნთა ფონდი.

ბაბილონის ტყვეობიდან იუდეველთა განთავისუფლება, რასაც ადგილი ჰქონდა ძვ.წ. 538 წ-ს, ბიძგი მისცა ახალი წიგნების გაჩენას.

ესაიამ თავისი წიგნი გაამდიდრა 16 - ახალი თავით, რასაც მეორე ესაია ეწოდა.

ამ თავების ასეთი დათარიღება დასტურდება სპარსეთის მეფის კიროსის მესიად მიჩნევის ნიადაგზე, რომელმაც ბაბილონი დაიპყრო და მის ტყვეობიდან იხსნა იუდეველები.

მანაც აღიარა, ისრაელის ღმერთი „იეჰოვა“ და ნება დართო ებრალებს აღედგინათ სოლომონის ტაძარი.

მას შემდეგ ჩნდება წინასწარმეტყველ აგეას, ზაქარიასა და მალაქიას წიგნებიც. აგრეთვე, ესაიას უკანასკნელი 11 თავი.

დროის მიხედვით კი, უკანასკნელ წინასწარმეტყველად გვევლინება დანიელი, დროს კი ძვ.წ. II ს-ის მე-60 წელი წარმოადგენს.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

არანაკლებ საინტერესოა ფსალმუნების შედგენის ისტორიაც, რომელსაც დავით მეფეს მიაწერენ. მათში, არაერთხელაა იერუსალიმის ტაძარი მოხსენიებული, რომელიც მის დროს საერთოდ არ არსებობდა.

136-ე ფსალმუნში ნათქვამია, თუ როგორ ტიროდნენ ებრაელები ბაბილონის მინდვრებში, როდესაც მათ ტყვეობაში მიერეკებოდნენ, რასაც დავითის სიკვდილიდან 400 წლის შემდეგ ჰქონდა ადგილი.

დადგენილია, რომ 150 ფსალმუნთაგან, მხოლოდ 9 შეიძლება ეკუთვნოდეს ებრაელთა დატყვევებამდე პერიოდს.

ტყვეობის პერიოდს კი 10 ფსალმუნი ეკუთვნის, ხოლო ყველა დანარჩენი, - შემდგომ პერიოდს, რომლებიც თანდათანობით გაჩნდნენ. მათგან 10-12 ფსალმუნი ეკუთვნის მაკაბელთა აჯანყების ხანას, რასაც ადგილი ჰქონდა ძვ.წ. III-ის 60-იან წლებში.

მთლიანად, ფსალმუნთა წიგნი შეიძლება ჩაითვალოს შექმნილად არა უადრეს ძვ.წ. მე-100 წელსა, დავითის გარდაცვალებიდან თითქმის 1000 წლის შემდგომ პერიოდში და საკითხავია, როგორღა მიაწერენ მას?!

„ძველი აღთქმის“ მთლიანი კოდიფიკაცია და კანონიზაცია, რასაც აღიარებენ ქრისტიანებიც, მოხდა პალესტინის ქ. იამნის იუდეველთა სასულიერო აკადემიისა და რელიგიური ცენტრის მიერ ახ.წ. 90-100 წწ-ში.

ისე კი, ძველი აღთქმის წიგნებმა არაერთი ცვლილება და რედაქტირება განიცადა შუა საუკუნეებამდე. აკლებდნენ და უმატებდნენ მათ ცხოვრებისეული საჭიროების მიხედვით.

ერთი შეხედვით, ყოველივე ეს ჭკვიანურია, მაგრამ ისმის იკითხვა, სად წავიდა ბიბლიის ღვთაებრივი წარმომავლობა?! გამოდის, რომ საუკუნეების განმავლობაში ასე ურცხვად გვატყუებდნენ ხალხს.³¹

თავი II. ბიბლია სიცრუის კილოზანია?

§ 1. „ქველი აღთქმის“ ფანტაზიები*

ბიბლიაში არსებული მითები და ლეგენდები წარმოადგენენ რელიგიური ფანტაზიის ნაყოფს, რომლებსაც ორი დამახასიათებელი ნიშანი გააჩნია.

ერთი მათგანი მოგონილია მთლიანად, რამეთუ მათ შესახებ სხვა წყაროები არ არსებობენ. და მეორე, მოქმედი პერსონაჟი წარმოდგენილია ზებუნებრივ არსებად, რომლის ნამოქმედარიც ბუნებრივ კანონებში არ ჯდება.

ასეთს აქვს ადგილი იმ შემთხვევაში, როდესაც სურთ იგი დაგვანახონ კერპის, ღვთაების საფუძვლად, ანუ ზებუნებრივ გმირად.

თუმცა უნდა ითქვას, რომ ბიბლიაში არსებულ მითებსა და ლეგენდებს რეალობასთან გარკვეული კავშირი გააჩნია და ისტორიაზე ისე არიან გადაჯაჭვულნი, რომ ერთი მეორისაგან გარჩევა შეუძლებელია.

ამ საქმეში არბიტრის როლი კი არქეოლოგიას ეკუთვნის.

რამდენადაც ბიბლიურ-ისტორიულ მონათხრობთა საწყის პუნქტად, რომელზედაც დაფუძნებულია იუდაიზმი, ქრიესტიანობა და ისლამი, - მიჩნეულია პატრიარქ აბრაამზე, ისაკსა და იაკობზე თქმულება, - მათი ცხოვრების არსებობის დადგენის მიზნით, ინგლისელმა არქეოლოგმა – ლეონიდ ვულმა XIX ს-ის 20-30-იან წლებში, ქ. ურში, საიდანაც ვითომდანარმოშობით იყო აბრაამი, აწარმოვა გათხრები. თუმცა, მან იქ მათი არსებობის შესახებ ვერანაირი საბუთი ვერ ნახა.

როგორც ბიბლიაშია ნათქვამი, აბრაამმა, თავის თემთან ერთად, ხამურაბიც კი დაამარცხაო. გამოდის, რომ, იგი იმ დროისათვის ცნობილი პიროვნება უნდა ყოფილიყო და ისტორიაშიც კვალი უნდა დაეტოვებინა, მაგრამ არა, - რაც საპირისპიროს ლაპარაკობს.

* ამ პარაგრაფში ძირითადი ინფორმაცია გადმოტანილია წიგნიდან, И.А. Крывелев – « Библия: Историко-критический анализ» М. 1982 г.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

ქ. ებლაშიც წარმეობულ არქეოლოგიურ გათხრებს, აბრაამის, ისაკისა და იაკობის შესახებ, არანაირი ინფორმაცია არ მიუცია. თუმცა იქ აღმოეჩინათ 5000-ზე მეტი წარწერებიანი თიხის ფირფიტა. საერთოდ, იქ არაფერი ენახათ ისეთი, რომ შესაძლებელი ყოფილიყო ბიბლიასთან პარალელის გავლება.

არქეოლოგ-ბიბლესტი ჯონ ვან სეტერსა და ეტომასს ტომპსონის გამოკვლევებით დასტურდება, რომ პატრიარქ აბრაამისადმი თქმულებანი შედგენილია არა უადრეს ძვ.წ. I ათასწლეულის შუა პერიოდში.

იელის უნივერსიტეტის პროფესორ სეტერს, აბრაამისადმი თქმულების წარმოშობა მიაჩნია გვიანდელად და თვლის, რომ იგი შეთხზულ უნდა იყოს ბაბილონის ტყვეობის პერიოდში, ანუ ძვ.წ. 586-538 წწ-ში. ხოლო „ქურუმთა კოდექსი“ (თალმუდი), - ტყვეობის შემდეგ.

უნდა გამოვრიცხოთ, რომ აბრაამის, ისაკისა და იაკობის შესახებ, - მანამდე ყოფილიყო ზეპირსიტყვიერი თქმულებები. თუმცა სეტერსი არც ამას ეთანხმება და მას დაუსაბუთებლად მიაჩნია მანამდე გადმოცემული ისტორიებიც.

აბრაამის ფიგურას იგი მიიჩნევს მითად. თვით კრიველევს კი, – აბრაამი, ისაკი და იაკობი მიაჩნია არა ადამიანებად, არამედ თემთა ღმერთებად, რომლებსაც შუამდინარეთში თაყვანს სცემდნენ.

გერმანელ ბიბლოლოგებ ნოტასა და ალტას დასკვნით, მითად გამოყურება ასევე ისრაელთა წარმომავლობა 12 ტომიდან, როგორც იაკობის 12 შვილთა შთამომავალნი.

არსებობს მოსაზრება, თითქოსდა პალესტინის ტერიტორიაზე ისრაელთა სახელმწიფო ჩამოყალიბდა უფრო მეტ ტომთა გაერთიანებით და თანაც, არა ნათესაური კავშირის, არამედ საერთო კულტის ნიადაგზე.

პალესტინაში ჯერ ყოფილა „ელას“ კულტი, შემდეგ კი, იგი, იქ შესულ სემიტებს შეუცვლიათ „იეჰოვათი“.

ებრაელებს თემობრივ - კონფედერაციული პრინციპით

ეცხოვრათ, როგორც სამეფო ხელისუფლების პირობებში, ისე მანამდე, და სამეფო ხელისუფლების შემდეგაც, ვიდრე ელინისტურ ხანამდე.

ეჭვქვეშაა თქმულება, მოსეს თაოსნობით ებრაელთა ეგვიპტიდან გამოსვლის შეახებაც, თუმცა სიმართლეს შეესაბამება იქ 70 ებრაელი ოჯახის გამოსაკვებად შესვლა.

აღნიშნულთან დაკავშირებით, ძვ. წ. XIII ს-ის დამლევს, ეგვიპტის მესაზღვრეებს ფარაონ სეტი II-სთვის წერილობით მოუხსენებიათ, რაც შემორჩენილია დღემდე პაპირუსის ქაღალდზე შედგენილი (ანასტაზი VI).

ეს ინფრომაცია ერთდაგვარ წინააღმდეგობაშია ბიბლიურ კონცეფციასთან, რომ ებრაელები ეგვიპტიდან გამოვიდნენ ძ.წ. XV თუ XIII ს-ში?

აქ პირველი ავრიანტი არ წაგვადგება, რამდენადაც მტკიცებულება სახეზე გვაქვს, რაც შეეხება მეორეს, - მისი გაზიარების შემთხვევაში, გამოდის, რომ ებრაელებს ეგვიპტეში მოუწიათ ბევრად მცირე დრო, ვიდრე 430 წელი, როგორც ეს ბიბლიაშია ნათქვამი.

არის კიდევ ერთი მტკიცებულება, რომელიც შეიძლება ებრაელთა ეგვიპტეში ყოფნას დაუკავშიროთ. კერძოდ, „ბენ ხასანის ფრესკა“, რომელზეც გამოსახულია ეგვიპტელი ჩინოვნიკის მიერ ბავშვების, ქალებისა და წვერიანი მამაკაცებისაგან შემდგარი სემიტური ჯგუფის მიღება. ჯგუფი კი ჩინოვნიკს რალაც საჩუქარს გადასცემს.

ფრესკაზე წარწერაა, რომ ჯგუფი შესდგება 37 – კაცისაგან და მას ხელმძღვანელობს ვინმე იბშა თუ აბიშა. ფრესკა შესრულებულია ძვ. წ XIX ს-ში.

ეს ინფორმაცია არ იქნა მტკიცებულებად მიჩნეული ებრაელთა ეგვიპტეში შესვლის თაობაზე, მით უფრო, რომ ხსენებული ჯგუფი აღიარეს ვაჭრებად, რომლებიც ჩინოვნიკს ჩუქნიან საჩუქარს.

რა თქმა უნდა, იმ ხანად ხდებოდა ეგვიპტეში ებრაელთა გადასვლა, მაგრამ ხსენებული ფაქტები ბიბლიურ ვერსიას ვერ ამართლებენ.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით!

აქედან გამომდინარე, უნდა ვივარაუდოთ, რომ ებრაელთა ეგვიპტეში ყოფნის ისტორია და იქიდან მათი გამოსვლა, - მითია! მითია, ასევე ებრაელთა ეგვიპტეში ყოფნის 430 წელიც, რომლის განმავლობაშიც, თითქოსდა, ხსენებული 70 ოჯახი გამრავლდა ერთ მილიონამდე და ეგვიპტის სახელმწიფოს თავისი სიმრავლით შეუქმნეს საფრთხე.

საეჭვოა ისიც, თითქოსდა გამოსვლისას, მათ შეექმნათ 600 000 ჯარისკაცისაგან შემდგარი არმია. ასეთ პირობებში ეგვიპტიდან გამოსულთა საერთო რაოდენობა 3 მილიონამდე უნდა მიეღწია და თუ მათ დაეუმატებდით მათ კუთვნილ პირუტყვსა და ქონებას, მაშინ გამოდის, რომ მათ ეგვიპტიდან გამოსასვლელად, რომელთა კოლონაც ასობით კმ-ზე გადაიჭიმებოდა, - დაჭირდებოდათ ბევრად მეტი დრო, ვიდრე ეს ბიბლიიდან იკითხება.

არც ეგვიპტეში და არც ახლო აღმოსავლეთის რომელიმე ქვეყანაში არ მოიპოვება ცნობა, რომ იმ ხანად ეგვიპტიდან გამოსულიყო ასე დიდი რაოდენობით ხალხთა ჯგუფი.

არაა აღმოჩენილი ასევე ეგვიპტეში ებრაელთა სავარაუდო განსახლების არეალში, მათი იქ ყოფნის რაიმე დამადასტურებელი სამარხიც.

თანამედროვე მეცნიერებაც არ თვლის, რომ ადგილი ჰქონდა ეგვიპტიდან გამოსვლას და რომ ყოველივე ეს, - მითია.

მითად მიაჩნიათ ასევე, ებრაელების მიერ ქანაანის დაპყრობაც.

ძვ. წ. XIII-XII ს-ში, რა დროსაც ივარაუდება ებრაელების ქანაანში შესვლა, ქ. იერიხონის კედლები, მანამდე 100 წლით ადრე უკვე დანგრეული ყოფილა გიკოსების მიერ და რომ იგი ებრაელებს არ დაუხგრევიათ.

თუ ეგვიპტიდან გამოსვლის 480-ე წელს ისრაელის მეფე სოლომონმა, თავისი მეფობის მე-4 წელს დაიწყო ღვთის ტაძრის მშენებლობა, რაც ძვ. წ. X ს-ის მე-60 წელზე მოდის, დასტურდება, რომ ებრაელები ეგვიპტიდან გამოვიდნენ ძვ. წ. XVს-ში.

არადა, ბიბლიაში ნათქვამია, რომ ებრაელები ეგვიპტეში აშენებდნენ ქალაქებს ჰიფომასა და რამზეს, რასაც შეიძლება ადგილი ჰქონიყო არა უადრეს ძვ. წ. XIII ს-სა, რამზეს II-ის მეფობის დროს. ანუ ძვ. წ. XIII ს-ის დამლევზე ადრე მათ არ შეეძლოთ ეგვიპტიდან გამოსვლა, ქანაანში შესვლა კი – XII ს-ში.

თუმცა, ესეც წინააღმდეგობაშია ბიბლიურ ცნობასთან, რომელშიც ნათქვამია, ებრაელთა შებრძოლება ედომის სახელმწიფოსთან, რომელიც არა უგვიანეს XIII ს-ში წარმოიშვა.

გასული საუკუნის 50-იან წლებში ჩატარებული ინგლისელ არქეოლოგ კეტლინ კენიონის გათხრებით დადასტურებულია, რომ ძვ.წ. XV ან XIII სს-ში ქ. იერიხონს გალავანი საერთოდ არ ჰქონია. უფრო მეტიც, იქ დასახლება, - საერთოდ არ ყოფილა.

ბიბლია კი მოგვითხრობს, იქ არსებული კედლები ებრაელებმა დაანგრიესო. ფაქტობრივად კი, ქ. იერიხონი თარიღდება ძვ. წ. XII ს-ით.

ავტორის მტკიცებით, ებრაელებს ქანაანში შესვლისას, იქ არსებული სხვა ქალაქები: აი და გიბეონიც , - არ დაუნგრევიათ და იბრალდნენ.

გიბეონის დასახლებაც ძვ. წ. XII ს-შია წარმოშობილი.

ამდენად, იესო ნავინისა და მსაჯულთა წიგნებიც, ქანაანის დაპყრობის თაობაზე, - არა სარწმუნოდ მისაჩნევია, თუმცა, რაღაც ისტორიულ მარცვალს შეიცავენ.

რიგ სხვა მოსაზრებათა თანახმად, ებრაელებმა ქანაანი კი არ დაიპყრეს ბრძოლით, არამედ სხვადასხვა დროსა და სხვადასხვა საშუალებებით შეაღწიეს რა მასში, იეჰოვას რელიგიური კულტის საფუძველზე გაერთიანდნენ და დაარსეს იქ თავიანთი სახელმწიფო – ისრაელი.

თუმცა მათ იქ ადგილობრივი მოსახლეობა არ მოუსპიათ, რაც ასევე არანაირად არ დასტურდება.

უნდა ვივარაუდოთ, რომ პალესტინაში შესახლებიდან, რამდენიმე ასეულ წელში ებრაელებმა თავად შეთხზეს ლეგენდა, მისი დაპყრობის შესახებ და სხვა ბიბლიური თქმულებები.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ისრაელის არქეოლოგ ი. ახარონის კვლევებით დადგენილია, რომ ძვ. წ. XIII-XII სს-ში, პალესტინა – ქანაანის ტერიტორიაზე, რასაც ბიბლიაში აგვიწერენ, არანაირი დასახლება არ ყოფილა. და ხალხს თავისუფლად შეეძლოთ იმ ადგილებში დასახლებულიყვნენ, მათ შორის ებრაელებსაც.

იუდაიზმისა და ქრისტიანობის მიმდევართათვის არანაირი ეჭვი არ არსებობს, რომ ბიბლია ღვთის ბოძებულია, რომელითაც იგი ხალხს ამცნობს ღმერთის, სამყაროსა და თვით მათ შესახებ ჭეშმარიტებას.

აქედან გამომდინარე, ხსენებული „ჭეშმარიტებაც“ ბიბლიაში ბუნდოვნად კი არა, გასაგებად უნდა ყოფილიყო წარმოდგენილი, თუმცა ამას ბიბლიური წიგნები არ ადასტურებენ.

ბიბლიისტი იდეოლოგები კი, - ყველა ღონეს ხმარობენ ბიბლიის ავტორიტეტის შესანარჩუნებლად, როგორც ღვთიური ცოდნის წყაროსი და ცდილობენ ხარვეზები არ შეამჩნიონ.

როდესაც ებრაელობამ მასობრივად დაიწყო რომის იმპერიის ფარგლებში განბნევა, იმ დორისათვის იქ უკვე არსებობდა პლატონის, არისტოტელეს, ეპიკურის, ლუკრეციისა და სხვათა ფილოსოფიური ნაშრომები გავრცელებული, და ხალხთა კულტურაში გაბატონებული მდგომარეობა ეკავათ.

ასეთ ვითარებაში, ბერძნული კულტურის მეორე პლანზე გადატანის მიზნით იუდეურ-ქრისტიანული რელიგიის მესვეურებმა, როგორც ჩანს, დაიწყეს ბიბლიის კულტივირება.

„ძველ აღთქმაში“ ჩართეს სამყაროს „წარმოშობა“, „სამოთხის“, „ევასა და ადამის“, „ნოესა და წრალენის“, „აბრაამისა“ და სხვათა შესახებ მითები და „სასწაულები“, რომელთა მსგავსიც ბერძნებს უკვე გააჩნდათ - ზევსის, აპოლონის, გერმესისა და სხვათა სახით, და ცხადია, ანალოგიურ ლიტერატურას თუ თქმულებებს რომის იმპერიაში, სადაც დიდი იყო ბერძნული კულტურის გავლენა, - ჩვეულებისამებრ მიიღებდნენ.

ბიბლიის გაკეთილშობილებაში დიდი წვლილი შეიტანეს არისტოტელმა და ფილონ ალექსანდრიელმა. ეს მათ შეიტ-

ანეს ბიბლიაში ხსენებული მითები და დაინყეს მათი ახლებური ტრაქტოვკა.

ისინი მოღვაწეობდნენ ძვ. წ. I ს-ის II ნახევარსა და ახ.წ I ს-ის I ნახევარში.

მათ კვალს გაჰყვა, ასევე ალექსანდრიელი ორიგენი (ახ. წ. 185-283 წწ) და კლიმენტი ალექსანდრიელი (გარდაიცვალა ახ. წ 2017წ).

„ძვ. აღთქმის“ ალეგორიულად გაგება – გადმოცემის პრაქტიკის დანერგვაზე მუშაობდნენ ებრაელი ღვთისმეტყველები: რაში (ახ. წ I ს-ის შუა პერიოდი); საადი გაიონე (892-942 წწ); რაბი შელომი ბენ იცხაკი (1040-11105 წწ), და მოისეი მაიმონილდი (1135-1204 წწ).

მათმა მოსაზრებებმა შემდგომ ასახვა ჰპოვა კაბალაშიც.

ალეგორიული მიდგომის წყალობით ნებისმიერი ბიბლიური პერსონაჟი კარგავს თავის ისტორიულ რეალობას და გარდაიქმნება აბსტრაქციულ იდეად. ამ დროს შეიძლება კონკრეტული შემთხვევის შესახებ მოთხრობა დაადგინო ღმერთის მიერ ხალხისადმი მისაღებ წესად.

მოგვიანებით, ბიბლიის ცალკეული ელემენტების ალეგორიულად ახსნა, - სინაგოგამ და ეკლესიამ ჯერ შეზღუდა, შემდეგ კი საერთოდ აკრძალა და გამოაცხადა ერესად.

ალეგორიის გამოყენებაში სინაგოგამ საფრთხე დაინახა იმაში, რომ მის თანმიმდევრულ გამოყენებას შეეძლო იუდაიზმის ძირითადი დებულებების უარყოფა.

ზემოსხსენებულ ალექსანდრიის სკოლის წარმომადგენლებს ანტიოქიის მთავარ ეპისკოპოსმა, – იონე ოქროპირმა (347-407 წწ) წინააღმდეგობა გაუწია. კაბადოკიის მთავარ ეპისკოპოსმა – ბასილი დიდმა კი (329-379 წწ) არჩია ნეიტრალიტეტი.

შემდგომ, ეკლესიათა ერთი ნაწილი ბიბლიურ ტექსტებისადმი ალეგორიულ მიდგომას თვლიდა გამართლებულად, მეორე ნაწილი კი თვლიდა, რომ ტექსტები სიტყვა-სიტყვით უნდა აიხსნასო.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

ეკლესიათა ამ დაპირისპირებამ ამ ბოლო პერიოდამდე შეინარჩუნა თავისი სახე.

თალმუდისტი საადი გაიონი აღნიშნავს ოთხ შემთხვევას, რა დროსაც ბიბლია აღეგორიულად უნდა იკითხებოდეს.

ესენია:

როდესაც ტექსტის პირდაპირი აზრი ეწინააღმდეგება რეალობას, გონებას, ბიბლიის სხვა ტექსტებს ან/და რავინის ტრადიციებს.

საადისებური მიდგომა დაშვებული იქნა „ახალი აღთქმის“ ტექსტებთან მიმართებაშიც.

უნდა აღინიშნოს რომ, როგორც ძველ, ისე უახლეს პერიოდში ბიბლიური ღვთისმეტყველები ბიბლიის ტექსტებს აღეგორიული მეთოდით განმარტებას იყენებენ იმიტომ, რომ მათ ასე აწყობთ, რათა გამოვიდნენ, ზოგ შემთხვევაში უხერხული მდგომარეობიდან, ზოგ შემთხვევაში კი გაამართლონ ბიბლიაში ასახული ზღაპრნები.

საბუნებისმეტყველო და საზოგადოებრივი მეცნიერების განვითარებამ უსუსური გახადა ეკლესიათა და სინაგოგათა განმარტებები ბიბლიისა და მისი ღვთაებრივი წარმომავლობის შესახებ. ამიტომაც, მიმდინარე ეტაპზე ბიბლიისტები ცდილობენ შეინარჩუნონ ახალი მიდგომა მის მიმართ, რათა უკვდავყონ მისი მნიშვნელობა.

§ 2. „ახალი აღთქმის“ ფანტაზიები

„ახალი აღთქმა“, „ძველი აღთქმისაგან“ განსხვავებული ისტორიული კონცეფციაა, თუმცა მის დედა აზრს აგრძელებს.

„ძველი აღთქმა“ ისტორიული პროცესის სუბიექტად მიიჩნევს ისრაელს, ახალი კი - მთელ კაცობრიობას. „ძველი აღთქმა“ ნაციონალურ-შოვინისტურია, ახალი კი - ინტერნაციონალურ-კოსმოპოლიტური.

მოციქული პავლე ამბობს: „არ არსებობს არც იუდეველი და არც ბერძენი, არც მონა და არც თავისუფალი, არც კაცი

და არც ქალი, რადგან ყველა ერთი ხარტ ქრისტე იესოსთან ერთობაში“ (ისაია 3:28).

ამგვარი განცხადებით ხაზი ესმება ახალ რელიგიურ იდეას. „იეჰოვა“ ხდება არა მხოლოდ ისრაელის მფარველი, არამედ მთელი მსოფლიოსი. თუმცა ეს ხაზი თვალნათლივ არ გამოიყურება.

მათეს სახარებაში იესო ბრძანებს: „მე მხოლოდ ისრაელის სახლის დაკარგულ ცხვრებთან ვარ მოვლინებული“ (მათე 15:24).

ამ დროს იუდელებზე აცხადებს: „... იუდეველები კი არა, სატანის სინაგოგა არიან“ (აპოკალიფსი 2:9).

ამგვარი ლოგიკა ერთობ გაურკვეველია, შედეგად კი იუდეველებმა ქრისტიანობა არ მიიღეს და იგი ორიენტირებულ იქნა რომის იმპერიაში შემავალ ქვეყნებზე. თუმცა, აქ სხვა პოლიტიკაა ჩადებული.

ქრისტიანობას ხალხისთვის სასიცოცხლო მნიშვნელობა რომ მიეღო, მათთვის ცხოვრების რადიკალური გაუმჯობესებისა და ბოროტოების მოსპობის პერსპექტივა უნდა მიეცა. მაგრამ ამოდ, ყველაფრი ჩველებრივად დარჩა.

ისტორიის სიკეთისაკენ შემობრუნება შეიძლებოდა პირველი ცოდვის გამოსყიდვის შემდეგ. პირველ ცოდვად კი, როგორც ვიცით, მიიჩნეოდა ადამისა და ევას ცთუნება.

ცოდვის გამომსყიდველად კი, არც მეტი, არც ნაკლები, გვევლინება თვით ღმერთი, რომელსაც ადამიანური სახე აქვს მიღებული, ანუ ის ადამიანი, რომელიც „ძველ აღთქმაში“ ღმერთის მიერ დასახელებულია „საიდუმლო არსებად“, მესიად, ქრისტედ.

დედამიწაზე გამოგზავნილი „საიდუმლო არსება“ ანუ ქრისტე, ორბუნებოვანია. იგი სრული ადამიანიცაა და სრული ღმერთიც, რაც რეალობაში შეუძლებელია იყოს.

პავლეს გადმოცემით, რაღაც ისტორიულ მომენტში: „... როცა მოვიდა სისავსე დროისა, ღმერთმა მოავლინა თავისი ძე, რომელიც დედაკაცისაგან იშვა, და დაემორჩილა იგი

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

რჯულს“ (პავლე, გალათელთა 4:4).

იგი აღმოჩნდა იესო ქრისტე, რომელიც „ყველა ადამიანის მაცხოვარია“ (პავლე, I ტიმოთ, 4:10), (იოანე 4:42).

ერთობ გაურკვეველია, თუ ღმერთმა შექმნა სამყარო და თანაც კარგად, რადგან თავისი ნამოქმედართ კმაყოფილი იყო, მასთან ერთად ადამიანი და კაცობრიობა, - მის გვირგვინად, რომელთაც ყველა და ყველაფერი უნდა დამორჩილებიყო, მაშინ რალამ განაპირობა მის გადასარჩენად მსხვერპლად გაელო, ერთადერთი, საკუთარი შვილი და სასიკვდილოდ გამოეგზავნა დედამიწაზე? ანუ თავად ღმერთი შეწირვიყო ციფვის გამოსყიდვას, რამეთუ რაც ძეა, იგივეა მამაც! და თუ ეს ასეა, მაშინ გამოდის, რომ მამაც გაიწკეპლა, დაედგა ეკლის გვირგვინი და ჯვარს ეცვა შვილთან ერთად?!

ამგვარ ტრაქტოვკას, ეკლესიათა იდეოლოგიები გაურბიან და ცალმხრივად აფასებენ „მომხდარს“.

კაცობრიობის გადასარჩენად საჭირო იყო მსხვერპლის გაღება და გამღებმა გაიღო კიდეც. „ღირსი ხარ შენ წიგნის აღების და ბეჭედის ახსნის, რადგანაც დაკლულ იქმენ, და შენი სისხლით გამოგვისყიდე ღმერთისთვის, ყოველი ენისა და ერისა და ხალხისგან“ (აპოკალიფის 5: 9).

„აპოკალიფსში“ იესო ქრისტე ფიგურირებს „ბატკნის“ სახელით, როგორადაც „ახალი აღთქმის“ სხვა ნაწერებში არსად არ მოიხსენიება.

საკითხავია, იესო, მსხვერპლის სახით ვის ეწირება, - ღმერთს თუ სატანას?

თუ ღმერთია, თავის თავს იგი ვერ შეეწირება, თუ მამას, - იგი მამაშიცაა და ამავე პრობლემას ვაწყდებით.

ბოლოს და ბოლოს მივდივართ იმ დასკვნამდე, რომ ვთქვათ, იგი ეწირება ეშმაკს?! ბოროტების წყაროს, რათა აღარ დაუშვას ბოროტება დედამიწაზე, რაც იმაზე მიგვანიშნებს, რომ ეშმაკი მეტი ყოფილა ღმერთზე!

გამომდინარე იქიდან, რომ ადამი, ჩადენილი ცოდვის გამო კაცობრიობის მამად მიუღებელი აღმოჩნდა, მის შემცველ-

ლად კი იესო ქრისტე იქნა გამოგზავნილი მეორე ადამად, რომლის შემდეგაც უკვდავება უნდა გამეფებულიყო მაგრამ არა, ყველაფერმა ძველებურად დაიწყო დენა. და რადგან ასე განვითარდა ცხოვრება, როგორღა დაამარცხა ქრისტემ სატანა? (ლუკა 10:18). რისდა მიუხედავად პავლე მოციქული ლაპარაკობს: „სად არის, სიკვდილო, შენი ნეტარი? სად არის, ჯოჯოხეთო, შენი ძლევა?“ (პავლე I კორინთელთა, 15:55).

თავისთავად ცხადია, ქრისტეს შეწირვით ბოროტება, პირველი ცოდვიდან გაბატონებული დედამინაზე, ავადმყოფობა, ტანჯვა, გაჭირვება, შიმშილი თუ ადამიანთა ჩაგვრა, ომები, ყველაფერი უნდა დაკარგულიყო. მაგრამ არა, კვლავ განაგრძობს იგი არსებობას. კაცობრიობის ბედში არანაირი ცვლილება არ მომხდარა, რაღა აზრი ჰქონდა ქრისტეს შეწირვას?!

„დამარცხებული“ ეშმაკი ძველებურად განაგრძობს თავის აქტიურობას. ასე ხსნიან კლასიკური მეცნიერები, რომლებიც ვერ ხსნიან საიდუმლოების კვანძს.

ქრისტეს გაცნობამდე იონე ნათლისმცემელი ქადაგებდა: „მონანიეთ, ვინაიდან მოახლოებულია ცათა სასუფეველი“ (მათე, 3 : 2).

ცხადია, იგი უკავშირებდა ქრისტეს მოსვლასა და მის საქმიანობას, მაგრამ რა?

იყო შთაბეჭდილება, თითქოსდა ორი აქტით უნდა გადარჩენილიყო კაცობრიობა. პირველი აქტით ქრისტეს თავისი თავი უნდა შეენირა, მეორე აქტით, ანუ მეორედ მოსვლით კი, - კაცობრიობა განესაჯა და გადაერჩინა.

ეს ერთ-ერთი ქრისტიანულ დოგმადაა ცნობილი ნიკეის კრების მიერ.

ამბობენ, ახლა დაველოდოთ „მეორედ მოსვლას“, რომელიც არც თუ შორეულში უნდა მომხდარიყო პირველი მოსვლიდან. ვერ ხსნიან მიზეზს, თუ რატომ გაინელა ასე დროში, მისი მეორედ მოსვლა.

იესო აგზავნიდა რა მოციქულებს საქადაგებლად, აფრთხილებდა: „ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ. ვერ მოასწრებთ ის-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

რაელის ქალაქების შემოვლას, რომ კაცის ძეც მოვა“ (მათე 10 :23), ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: „არ გადავა ეს მოდგმა, ვიდრე ყოველივე ეს არ მოხდება“ (მათე 24 :34),

კი მაგრამ, მოხდაა? სად არის მისი პირობის შესრულება? „ახალი აღთქმის“ მიხედვით, „მეორედ მოსვლა“ იქნება გრანდიოზული კოსმიური მოვლენა“... მაშინ ზეცანი გვრგვინვით გადაივლიან, გავარვარებული კავშირები დაიშლებიან, მიწა და მისი საქმენი, რაც მასზეა გადაიბუგება“ (II პეტრე, 3:10).

მასთანაა დაკავშირებული აპოკალიფსიც. და ღვთის სამსჯავროც, რომლითაც მთვარდება კაცობრიობის ისტორია და იწყება მარადიული სიცოცხლე (იონეს გამოცხადება).

სასამართლოს დროს ქრისტე ზის თავის დიდების ტახტზე. მის წინ შეიკრიბება ყველა ხალხი, რომლისგანაც სათითაოდ გამოაცალკევენ ადამიანებს. ცოდვილებს დააყენებენ მარცხნივ, ღვთის მორწმუნეებს კი – მარჯვნივ. მართლებს გაიყვანენ სამოთხეში, ხოლო მარცხნივ მდგომთ, ქრისტე ეტყვის: „წადით ჩემგან დაწყევლილებო მუდმივ ცეცხლში...“ (მათე, 25:41), და ჩაყრიან ჯოჯოხეთში.

აქ უმარავი წინააღმდეგობაა, ეშმაკიც კი ასრულებს რალაც ჩინოვნიკის ფუნქციას.

შემდეგ, იონე მოციქული აღნიშნავს: „ვიხილე ახალი ცა და ახალი მიწა...“

„თქვა ტახტზე მჯდომმა: „აჰა, ვქმნი ყოველივეს ახალს“. „აღსრულდა! მე ვარ ანი და ჰოე, დასაბამი და დასასრული. მე მივცემ მწყურვალს უსასყიდლოდ სიცოცხლის წყალს წყაროდან. გამარჯვებული დაიმკვიდრებს ამას, მე მისთვის ვიქნები ღმერთი და ის ჩემთვის – ძე“ (იონეს გამოცხადება 21:1-8).

აი, ამ კულმინაციურ მომენტს, ვერ ვხედავ, რომ ცნობილი ფილოსოფოსები თუ თეოლოგები, რაიმე გზით უკავშირებდნენ ებრაელთა კაცობრიობის წინააღმდეგ „შეთქმულებას“, რომლის საფუძველზეც დღეს არსებული მსოფლიო სიონისტურ-მასონური მოძრაობა ახორციელებს თავის პოლიტიკას. ყოველივე ამის შესახებ კი მოგვიანებით მოგახსენებთ.

§ 3. რამ განაპირობა ქრისტიანული იდეის გარეგანი?

„ძველი აღთქმა“ მონარქიას მიიჩნევდა ღვთისგან ხელდასმულად, ხოლო ხალხთა მასების მონარქიისადმი მორჩილობას, - კეთილსინიდსიერებად. წინააღმდეგ შემთხვევაში ექვემდებარებოდნენ დასჯას (სოლომონის ფსალმუნები 24:21).

ამ პრინციპით ხანგრძლივმა ცოხვრებამ დაპირისპირებულ კლასებს შორის არსებული უფსკრული უფრო გააღრმავა. დაჩაგრულთა გულგატეხილობამ იუდაიზმს საფრთხე შეუქმნა. გაჩნდა საშიშროება მრევლის სხვა აღმსარებლობაზე გადასვლის.

ნდობის აღდგენის მიზნით კი, - იუდაიზმის ქურუმებმა სოციალური გარდაქმნის პროგრამა გაითამაშეს. ქრისტეს პირით უარყოფილი იქნა მდიდრები და მათი სიმდიდრეები. აამაღლეს სიღარიბე და გაჭირვებულთა ცხოვრება. ამის უტყუარი დადასტურებაა ქრისტეს „ქადაგება მთაზე“, რადროსაც მან განაცხადა:

„ნეტარ არიან სულით ღარიბნი, ვინაიდან მათია ცათა სასუფეველი“;

„ნეტარ არიან მგლოვიარენი, ვინაიდან ისინი ნუგეშცემულ იქნებიან“;

„ნეტარ არიან თვინიერნი, ვინაიდან ისინი დაიმკვუდრებენ ქვეყანას“;

„ნეტარ არიან სიმართლისათვის მშიერ-მწყურვალნი, ვინაიდან ისინი გაძღებიან“;

„ნეტარ არიან მოწყალენი, ვინაიდან ისინი შეწყალებულ იქნებიან“;

„ნეტარ არიან გულით სუფთანი, ვინაიდან ისინი ღმერთს იხილავენ“;

„ნეტარ არიან მშვიდობიყოფელნი, ვინაიდან ღვთის ძეებად იწოდებიან“;

„ნეტარ არიან სიმართლისათვის დევნილნი, ვინაიდან მათია სასუფეველი ცათა“ და ა.შ. (მათე, 5:1-12)

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

ეს ერთი შეხედვით, ფაქტობრივად კი, - ამ იდეოლოგიას მიღმა სულ სხვა რამ იმალება. კერძოდ, აღნიშნულით ბნელი და უმეცარი მასების გონება, რომლებიც მოსახლეობის უმეტესობას შეადგენენ, და თავისუფლად შეეძლოთ მონობის ბორკილების ბრძოლით დამსხვრევა, - გადართეს არარასებულ, ილუზიურ, საკრალურ „ცათა სასუფეველზე“, რითაც უარი ათქმევინეს ამქვეყნიურ, აქტიურ ცხოვრებაზე და პრაქტიკულად დააზომბირეს., ზებუნებრივი შიშის მუქარით, რათა ადვილად მართონ ისინი.

უფრო მეტიც, ქრისტიანობის დანერგვით ხალხი უფრო გააღარიბეს. ქრისტიანულ „საძმობში“ განევრიანების მიზნით, აიძულეს ისინი გაეყიდათ მათ თავიანთი უძრავი ქონება, ხოლო საფასური გადაეცათ რელიგიურ საძმობში, რომლის საფუძველზეც მოგვიანებით წარმოიშვნენ სატადრო, ხოლო გაყიდულ მიწებზე - ფეოდალური მეურნეობები.

როდესაც ქრისტესთან ახალგაზრდა მივიდა და ჰკითხა, რა გავაკეთო ისეთი რამ, რომ მუდმივი სიცოცხლე შევიძინო?

ქრისტემ უპასუხა: „... გაყიდე შენი ქონება და მიეცი ღარიბებს და გექნება საუნჯე ზეცაში. მერე მოდი და გამომყევი“ (მათე 19:21).

საგულისხმოა, რომ ქრისტეს ეს რჩევა უამრავმა ადამიანმა გაითავისა და დაეთხოვა თავის ქონებას, რასაც საგულისხმოა, დაეპატრონებოდნენ ფულიანი ებრაელები.

ქრისტიანობის იდეოლოგებმა ღარიბები და დაჩაგრულები გააჩუმეს (გაანეიტრალეს) იმ იმედით, რომ მდიდრები სიკვდილის შემდეგ ღვთის სამეფოში ვერ მოხვდებოდნენ, დაჩაგრულთ კი გარანტირებული ჰქონდათ იქ მოხვედრა. ამიტომაც კომპენსირებისათვის მათ უნდა აეტანათ ამქვეყნიური უსამართლობა.

მოკლედ რომ ვთქვათ, უმეცრებს ასულელებდნენ რელიგიით, რაც გრძელდება დღემდე და მათაც სჯერათ.

ქრისტიანული რელიგია დაჩაგრულთ და უქონელთ კი

არ მოუწოდებს სოციალური რევოლუციისაკენ, ექსპლუატატორული წყობილების დამხობისაკენ, არამედ, შესაძლო აქტივობის განეიტრალების მიზნით, ურჩევს მათ, იყვნენ თვინიერნი, თუ უნდათ იყვნენ მართლები, როცა წარდგებიან ღვთის წინაშე განსჯისას.

ამიტომაც, პავლე მოციქული აცხადებს: „ყოველი სული უნდა დაემორჩილოს უმაღლეს ხელმწიფებას, ვინაიდან არ არსებობს ხელმწიფება, თუ არა ღვთისაგან, ხოლო არსებულნი ღვთის მიერ არიან დადგენილი.

ამიტომ ხელმწიფების მოწინააღმდეგე ეწინააღმდეგება ღვთის დადგენილებას, ხოლო მოწინააღმდეგენი მსჯავრს დაიტყვენ თავზე“ (პავლე რომაელებს 13:1,2).

„ახალი აღთქმის“ სხვადასხვა ტექსტებში გულმოდგინებით მეორდება ქრისტეს სიტყვები: „... დაემორჩილეთ მონებო, თქვენს ხორციელ ბატონებს შიშითა და კანკალით, გულწრფელად, როგორც ქრისტეს“ (პავლე ეფისელებს 6:5).

ქრისტიანობა, აშკარა მონური ფსიქოლოგიის რელიგიაა, რამეთუ მისი ერთ-ერთი ძირითადი ფუნქციაა, -- მონათმფლობელური წყობილების ურყევობის შენარჩუნება.

პავლე აცხადებს: „რომაელთაც მორწმუნე ბატონები ჰყავს, ნუ მოექცევიან მათ უპატიოდ, რადგან ისინი ძმანი არიან. არამედ უფრო მეტად ემსახურონ, ვინაიდან მორწმუნენი საყვარელნი და ქველმოქედნი არიან...“ (პავლე I ტიმოთე 6:2).

რატომაც არა, იგი ორივე კატეგორიის მორწმუნეთაგან იღებდა საეკლესიო გადასახადებს.

ქრისტე მონათმფლობელური წყობილების თავგამოდებული დამცველია.

იგი თავის მოწაფეებს მიმართავს: „რომელმე თქვენგანს მონა რომ ჰყავდეს – მხვნელი ან და მწყემსი, მინდვრიდან დაბრუნებისას ნუთუ ეტყვის: „ნადი ჩქარა, სუფრას მიუჯექიო?“

განა არ ეტყვის! მომიმზადე ვახშამი და სარტყელშემორტყმული მემსახურე, ვიდრე ვჭამ და ვსვამ;

მერე კი შენც ჭამე და სვიო.

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

ნუთუ მადლობას ეტყვის მონას იმისთვის, რომ მისი ბრძანება შეასრულა? არა მგონია.

ასევე თქვენც, როცა შეასრულებთ ყველაფერს, რაც ნაბრძანები გქონდათ, იტყვი: „უსარგებლო მონები ვართ, ვინაიდან გავაკეთეთ ის, რაც უნდა გაგვეკეთებინა“ (ლუკა 17:1-10).

ქრისტიანული რელიგიით, მონამ არანაირი შეღავათი არ მიიღო, როგორც იყო მონა, ისე დარჩა მონად!

პავლე ბრძანებს: „თითოეული დარჩეს იმ მონოდებაში, რომელშიც მოუწოდეს.“

თუ მონოდებული ხარ, როგორც მონა, ნუ ითაკილებ“ (პავლე I კორინთელთა 7:20,21).

§ 4. ბიბლიური მორალი

ბიბლიაში უმარავი ქცევის ნორმაა დაფიქსირებული, მათ შორის „ძველი აღთქმის“ „ათი მცნება“ და ქრისტეს „ქადაგებანი მთაზე“.

„ათი მცნება“ იუდაიზმის ეთიკური სისტემის ბირთვია, რომელსაც იზიარებს ქრისტიანობაც.

ამ მცნებათაგან ერთ-ერთია, „პატივი ეცი შენს მშობლებს, რათა შენი დღეები გაგარძელდეს“, ნათქვამია არა მათდამი სიყვარულიდან გამომდინარე, არამედ ეგოისტური მოტივით, „რომ თავად დიდხანს იცოცხლონ“.

რა თქმა უნდა, შეუძლებელია ეს მიიღო ღვთიურ შეგონებად.

„არ კლა“, - ეხება თუ არა ყველა ცოცხალს, - გაურკვეველია. ალბათ ეხება კანონსაწინააღმდეგო მკვლევლობას.

თუმცა იქვე „ძველ აღთქმაში“ უამრავ ადგილას ვხვდებით, როდესაც ღმერთი ავალდებულებს იუდეველებს ჩაიდინონ არნახული მკვლევლობები.

აღიარებულია პრინციპი: „სიცოცხლე სიცოცხლის წილ“, „თვალი თვალის წილ“ (გამოსვლა 21:23-25).

ეგვიპტიდან ქანაანში შესვლამდე ისრაელებს გზად უნდა

გაეველოთ რიგი ქვეყნები. და თუ რომელიმე მათგანის მოსახლეობა გაუნევედა წინააღმდეგობას, - ღვთის წყალობით უნდა ამოენწყვიტათ ისინი.

ასე, მაგალითად, როდესაც დაადგნენ ბაშანის გზას, მათ წინააღმდეგ გამოვიდა ბაშანის მეფე ყოგი და ჯარით შეებრძოლა.

მოსეს პირით უთხრა უფალმა ისრაელებს: „ნუ გეშინია მისი, რადგან ხელში ჩაგიგდებ მას და მთელ მის ჯარს, მთელ მის ქვეყანას. იმასვე უყოფთ მას, რაც უყავი სიხონს, ამორეველთა მეფეს, ხეშბინში რომ ცხოვრობდა.

ისრაელებმაც მუსრი გაავლეს მას, მის ვაჟებს და მთელ მის ქალაქს, ისე, რომ არავინ გადარჩენილა და დაისაკუთრეს მათი ქვეყანა“ (რიცხვნი 21:33-35).

ისრაელთა წესი იყო, რომელ ხალხსაც სძლევდნენ, ავლებდნენ მუსრს და თანაც არასაკუთარი, არამედ ღმერთ იეჰოვას სახელით, რომელიც მთელი სამყაროს ღმერთად ითვლებოდა.

ამ მხრივ სამაგალითოა ებრაელთა შებრძოლება მადიანელებთან, რომლებიც დადანაშაულდნენ მასში, რომ მათმა ქალებმა თავიანთკენ გადაიბირეს მათი ვაჟები, რომლებმაც დაიწყეს მათი რწმენის აღიარება.

ამის გამო და იეჰოვას დავალებით, ებრაელებმა ყველა მათი მამაკაცი მოკლეს, ხოლო მათი ცოლები და ბავშვები ტყვედ წაიყვანეს. ამასთან ერთად, მიიტაცეს მათი ქონება, მამული და პირუტყვი“ (რიცხვნი: 31: 7-9).

აღნიშნულის შესახებ შეიტყორამოსემ, ჰკითხა ებრაელებს: „თქვენ ცოცხალი დატოვეთ ყველა ქალი?“

და როდესაც მიუგეს დადებითი პასუხი, მან ბრძანა: „განყვიტეთ ბავშვებში ყველა მამროვანი; ყოველი ქალი, რომელსაც შეცნობილი ჰყავდა მამაკაცი ...

ხოლო ყოველი დედროვანი ბავშვობაში, რომელსაც არ შეუცნია მამაკაცი... ცოცხალი დატოვეთ“ (რიცხვნი, 31: 15-18). და ასეც მოქცნენ.

ასეთი იყო ისრაელთა მასწავლებელი და ბელადი მოსე, რომელსაც ვითომდა არანაირი ცოდვა არ ეწვა. რომელმაც

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

მარტო ხბოს კერპის დამზადების მოტივით საკუთარი ხალხი-დან სამი ათასი კაცი ამოწყვიტა.

იესო ნავინმაც, რომელიც მოსეს შემდეგ ჩაუდგა სათავეში ებრაელ ხალხს, იეჰოვას დავალებით არაერთი ცოდვა ჩაიდინა. მთლიანად მოსპო ქ. იერიხოვნის მოსახლეობა, მათ შორის მათი სახედრებიც კი, ერთი გამონაკლისის, - მეძავი ქალის გარდა, რომელთანაც იმალებოდნენ მისი ჯავშუშები (ი. ნავიანი 6:20-22).

იესო ნავინმა მთლიანად ამოწყვიტა, ასევე ქ. გაის მოსახლეობა, რომელიც 12 000 კაცს შეადგენდა (ი. ნავიანი 8:25-26).

და ყოველივე ეს სრულდებოდა არა ღმერთ იეჰოვას კანონის დარღვევით, არამედ აღასრულებდნენ მას.

როდესაც მეფე საულმა მოსპო ამალიკეტიანთა ყოველი მოსახლე და მხოლოდ მათი მეფე აგაგა დატოვა ცოცხალი, რაზედაც უფალი გაუწყრა, ამის შემდეგ მან იგი საკუთარი ხელით გადაჭრა (I მეფეთა 15:11), (ფსალმუნი 131:1).

დავითიც გამოდიოდა ხოლმე და ხალხთან ერთად ესხმოდა გეშურელებს, მერიზიანელებს და ყამალეკლებს, რომლებიც უძველესი დროიდან ცხოვრობდნენ ქანაანის მიწაზე და არც ერთი მათგანი არ დატოვა ცოცხალი, ხოლო მათ ქონებას თავად დაეპატრონა (I მეფეთა 27:8,9).

დავით მეფე ხალხს სპობდა არა ჩვეულებრივი, არამედ სადისტური მეთოდებით. მაგალითად, ქ. რაკვას აღებისას მისი მაცხოვრებლები ხერხის ქვეშ გაატარა, ზოგი კი გავარვარებულ ღუმელში ჩააგდო.

ასევე მოექცა იგი ყამალაკელებსაც (II მეფეთა 12).

ეს, ასე ვთქვათ, საუბარია იმ დავითზე, რომელსაც მიანერენ ტკბილხმოვანი ფსალმუნების შექმნასა და ღვთისადმი მოშიშობას.

რანაირი მორალია ეს, ვერ წარმომიდგენია! არადა აქ ვხვდებით არა ისრაელთა ჩვევას, არამედ თვით ღმერთ იეჰოვას დანაწესს, რასაც სამწუხაროდ ქრისტიანებიც იზიარებენ.

„არ იქურდოთ, არ იმრუშოთ“, - ცნებასთან დაკავშირებით.

ეს წესი, პირველად თავად ღმერთ იეჰოვამ დაარღვია, როდესაც მან მოსეს პირით შეუთვალა ეგვიპტეში მყოფ ისრაელებს, გამოსვლის წინ გაექურდათ ეგვიპტელები, რაც შესრულებულ იქნა კიდევ (გამოსვლა 3:21,22).

თავის დროზე იეჰოვა შეპირდა აბრაამს, რომ მის შთამომავლებს მისცემდა ყველაფერს, რაც კი რამ ქანაანის მიწაზე მოიპოვებოდა და ასეც მოიქცა. მაშინ, როდესაც იქ არსებულ ქონების შექმნაში, ებრაელებს არანაირი წვლილი არ მიუძღვოდათ.

ამას არ დაჯერდა იეჰოვა და შეპირდა ისრაელს, რომ კიდევ მისცემდა მათ მიწას ნილოსიდან ეფფრატამდე. ხოლო მოგვიანებით გააბატონებდა მათ მთელ მსოფლიოზე, საითკენაც იღწვიან დღეს ებრაელები და შედეგად გაგვაჩნია „გლობალიზმი“, როგორც „ახალი მსოფლიო წესრიგი“.

„ნუ ისურვებ ახლობლის სახლს, ნურც ახლობლის ცოლს ...“, ლაპარაკობს მცნება, მაგრამ როგორც ჩანს, სხვათა მიმართ დაშვებულად მიიჩნევა.

„არ იმრუშო“, აქაც წინანდმდეგობას ვაწყდებით, რამეთუ ებრაელთა პატრიარქებს უამრავი ცოლი ჰყავდათ და სწორედ „მრუშობამ“ შესძინა ებრაელებს მათთვის დამახასიათებელი „ხუცბის“ თვისება.

მაგალითად, სოლომონს 700 ცოლი და 300 საყვარელი (III მეფეთა 11:3). მის ვაჟს, იუდეის მეფე როვოს კი, - 18 - ცოლი და 60 – საყვარელი (II ნემტა 11:21).

ღმერთი კი არ სჯიდა მათ, ამის გამო, არამედ საყვედურობდა მათი კერპთაყვანისმცემლობის ნიადაგზე.

დავით მეფემ თავისი საყვარლის ქმარი, იობი, განზრახ მოაკვლევინა თავისიანებს ომში, რათა დარჩენოდა მას, მისი ცოლი (II მეფეთა 11:15).

მსგავს ფაქტებს ბიბლიაში უამრავს შეხვდებით. მაშინ ის-მის კითხვა, ვისთვისლა დაადგინეს ეს ნორმა?

ქრისტიანული ეთიკა, თავისი შინაარსით ეწინააღმდეგება „ძველი აღთქმის“ მორალს. მაგრამ გაუგებარია, რატონ აღი-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

არებს იგი იუდაიზმის საფუძვლებს?

როგორც ჩანს, ბიბლიაში ერთიანი ეთიკური სისტემა არ არსებობს.

შეგვიძლია ასეთივე წარმატებით დავედავოთ ქრისტიანულ მორალსაც.

საკითხავია, რომელმა ღვთისმეტყველმა, მეფემ თუ გლახაკმა დაიცვა „მთაზე ნაქადაგარი“, რა დროსაც ქრისტე ამბობდა: „თქვენ გსმენიათ, რომ თქმულა; „თვალი თვალის წილ“, „კბილი კბილის წილ“.

„მე კი გეუბნებით თქვენ: „წინ ნუ აღუდგებით ბოროტს; არამედ, თუ ვინმემ მარჯვენა ლოყაში გაგანწას, მეორე ლოყაც მიუშვირე“.

„ვინც მოისურვებს შენს განკითხვას და შენი მოსასხამის წაღებას, სამოსელიც თან გაატანე მას.“

„ვინც ერთ მილზე წაყოლა გაიძულოს, ორზე გაჰყევი“.

„ვინც გთხოვოს, მიეცი; ზურგს ნუ შეაქცევ, ვისაც შენგან სესხება სურს“ (მათე 5:38-42).

ეს ხომ შეუძლებელია და ეწინააღმდეგება ადამიანურ ბუნებას, მის ინსტიქტებს და არც პრაქტიკაში დამკვიდრებულა!

ყველა ცხოვრობს თავისი ინტერესების შეესაბამისად და ქრისტეს ქადაგებანი მთაზე არავის გამოუყენებია.

ქრისტე გვევლინება იდეალად, თუმცა მისი იდეალი ადამიანის სისუტემდე მდაბლდება. რამეთუ იდეა ინარჩუნებს თავის სახეს ცხოვრებაში, თუ კი იგი ჭეშმარიტია.

§ 5. ქრისტეს ისტორიულობის შესახებ

„ახალ აღთქმაში“ მთავარი იესოს ისტორიულობის დადგენაა, რამეთუ მას გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება. მისი აღიარება საფუძვალდ უდევს რელიგიურ მოძღვრებას.

ქრისტე, რწმენის სიმბოლოა. „გვწამს იესო ქრისტესი, რომელიც იშვა სული წმინდისა და ქალწულ მარიამისაგან, და

განკაცდა, იტანჯა, ჩვენი გულისთვის ჯვარს ეცვა, დაიმარხა და აღსდგა მესამე დღესა და ამაღლდა ცაღ“ (ნიკეის კრებიდან).

ქრისტიანული რელიგიის ისტორიაში მცდელობა, წარმოედგინათ ქრისტე არა ისტორიულ, არამედ მისტიფიცირებულ ფიგურად, ეკლესიის მიერ შერაცხულ იქნა ერესად და დაიგმო. თუმცა რეალობაში იგი არ არსებობდა³³

ქრისტეს მხოლოდ ღვთის წარმომადგენლად აღიარებამ, - მონოფიზიტობა წარმოშვა, რაც სხვა ეკლესიებისათვის მიუღებელი აღმოჩნდა, გარდა სომხეთის, რომელზეც ზარატუსტრას რელიგიამ იქონია გავლენა.

ქრისტიანობა მყარად დადგა იმ პოზიოციაზე, რომ ქრისტე იყო ადამიანი და ისტორიული პიროვნება, რის უარყოფის შემთხვევაშიც მთელი მისი მოძღვრება ნაცარტუტად იშლება.

ათეისტისათვის ამას არა აქვს მსოფლმხედველობითი მნიშვნელობა. გასაგებია, რომ ყოველი რელიგიის წარმოშობის გარიჟრაჟზე, მის სათავეებთან ვილაც გარკვეული პიროვნებები დგანან, რომელთა გარეშეც შეუძლებელი იქნებოდა მათი წარმოშობა. ეს ეხება ქრისტიანობასაც.

აქ კი, ისმება კითხვა, - იყო კია ქრისტიანული რელიგიის დამფუძნებელი კაცი, სახელად იესო, რომელიც მესიად იქნა მიჩნეული, თუ იგი იუდეველთა მოგონილია?

ამ მხრივ იესოს ბიოგრაფიულ მონაცემებში გარკვეულ სირთულეებს ვაწყდებით.

„ახალი აღთქმის“ წიგნებში, სახარებათა გარდა, ისინი სხვაგან არ არის. ყველა შემოიფარგლება მინიშნებებით, რალაც ამბებს და ვითარებებზე, რომელთა შესახებაც კონკრეტიკა არ გაგვაჩნია.

მათესა და ლუკას სახარება იწყება იესოს ცხოვრების აღწერით დაბადებიდან. II სახარება კი, - იესოს ბიოგრაფიით ზრდასრულ ასაკიდან როდესაც იგი იონე ნათლისმცემელთან მიდის მოსანათლად.

პირველ ორ სახარებაში იესოს ჩასახვისა და მისი ბავშვო-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანი!

ბის შესახებ, მცირე და წინააღმდეგობებით აღსავსე ბუნდოვანი ინფორმაციაა გადმოცემული.

მათეს მიხედვით მეფე იროდისაგან გადასარჩენად, ახალშობილ იესოსთან ერთად, მისი მშობლები გარბიან ეგვიპტეში, საიდანაც ბრუნდებიან იროდის სიკვდილის შემდეგ.

ლუკას სახარების მიხედვით კი, იესოს მშობლები ბეთლემიდან ბავშვებთან ერთად მაშინათვე მიდიან ნაზარეთში, სადაც იესო გაატარებს ბავშვობის, ყრმობისა და ახალგაზრდობის წლებს, ვიდრე არ გახდება 30 წლის.

ამ მხრივ ლუკა მხოლოდ ერთ ეპიზოდს აღწერს, თუ როგორ აღმოჩნდა იესო 12 წლის ასაკში იერუსალიმის ტაძარში, სადაც ხალხი გააკვირვა თავისი ცოდნითა და სიბრძნით.

დანვრილებით თხრობას ვხვდებით სახარებაში მხოლოდ მაშინ, როდესაც იგი მოძღვრავს მოწაფეებს და ახდენს სასწაულებს, და ბოლოს, დევნის, ჯვარცმისა და ცად ამალლების დროს.

აღნიშნულიდან ამოიღო იესოს ბიოგრაფიის შესახებ ცნობები, დამერწმუნებით, ერთობ ძნელია.

თვით სახარებანიც წინააღმდეგობებით აღსავსეა. ცნობებს ერთი მეორეში რევენ. თვით ქრისტეს მოქმედებანიც არათანმიმდევრულადაა გადმოცემული.

მისი ქცევები, როგორც ეს სახარებაშია გადმოცემული, - არ ექვემდებარება გონივრულ ახსნას.

იესო თავის თავს თვლის მღვდლად, ხალხის მასწავლებლად, გააჩნია სურვილი ხალხს შეასწავლოს ღვთიური სიბრძნე და თან გაიყოლიოს, და თანაც, ლოგიკის მიხედვით, მხოლოდ ებრაელები.

გვევლინება ღვთის მიერ შეპირებულ მესიად, დავითის გვარიდან, რომლის მოსვლის შესახებაც „ძველი აღთქმა“ გვამცნობს ჯერ კიდევ ძვ.წ. VIII ს-დან.

როდესაც მას მიმართავს „ქანაანელი ქალბატონი“, სავარაუდოდ სამარიელი, დაეხმაროს მის ქალიშვილს, რომელიც შეპყრობილია ავი სულის მიერ. იესო პასუხობს, რომ იგი

მოვლენილია მხოლოდ „ისრაელის სახლის დაღუპულ ცხვრებთან“ და დახმარებაზე უცხადებს უარს (მათე, 15:24).

თუმცა ის ქალბატონი განაგრძობს დაჟინებით თხოვნას დახმარების თაობაზე და აი, ამ დროს, იესო იცილებს მას თავიდან სიტყვებით: „არ არის კარგი, რომ შვილებს წაართვა პური და ძაღლებს გადაუგდო“ (მათე 15:26), რაც ნიშნავს იმას, რომ იესო ისრაელებს მიიჩნევს თავის ანუ ღვთის შვილებად, დანარჩენებს კი „ძაღლებად“!

მისი ამგვარი დამოკიდებულება სხვადასხვა ეროვნების ხალხისადმი შოვინიზმის ქვაკუთხედად იქცა.

ამავე, მათეს სახარებაში ვხვდებით, იესოს საწინააღმდეგო აზრს, გამოთქმული მოციქულთა მიმართ: „ნადით და მოიმონაფეთ ყველა ხალხი, მონათლეთ ისინი მამისა და ძისა და სული წმინდისა სახელით“ (მათე 28:19), რაც ნიშნავს იმას, რომ იგი მოგვიანებითაა შეტანილი სახარებაში. სავარაუდოდ მას შემდეგ, როგორც კი რომის იმპერიამ ქრისტიანობა გაიხადა სახელმწიფო რელიგიად.

იესო ებრაელ ხალხს მოევლინა „რჯულის კანონის“ სწავლების, მისი განმტკიცების მიზნით და არა ახალი რწმენის შესაქმნელად..

ამ მხრივ, იგი აცხადებს: „უმაღ ცა და მიწა გადაივლის, ვიდრე ერთი წერტილი ამოვარდება რჯულიდან“ (ლუკა 16:17);

„გასაუქმებლად კი არა, აღსასრულებლად მოვედი“ (მათე 5:17);

„ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: „ვიდრე ცა და დედამიწა არ გადაივლის, არც ერთი იოტა ან/და არც ერთი წერტილი არ გადაივლის რჯულისა, ვიდრე ყოველივე არ აღსრულდება“ (მათე 5:18).

ამავე დროს, ამავე მათეს სახარებაში ვხვდებით აღნიშნული აზრის გამომრიცხავ ქადაგებას.

„გსმენით, რომ თქმულა: „არ იმრუშოთ, მე კი გეუბნებით, რომ ყველა, ვინც ქალს გულისთქმით უყურებს, მან უკვე იმრუშა მასთან თავის გულში“.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და ვამოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანი! _____

„თუ გაცდუნებს შენი მარჯვენა თვალი, ამოითხარე და გადააგდე, ვინაიდან უმჯობესია შენთვის, რომ ერთი ასოთაგანი დაგელუპოს, ვიდრე მთელი შენი სხეული გენიაში ჩავარდეს“.

„თუ შენი მარჯვენა ხელი გაცთუნებს, მოიკვეთე ...“.

ასევე ნათქვამია: „ვინც თავის ცოლს გაუშვებს, მისცეს მას გაყრის მონშობა“.

„მე კი გეუბნებით თქვენ: ყოველი, ვინც თავის ცოლს გაუშვებს სიძვის მიზეზის გარეშე, იგი მას მრუშად აქცევს“;

„ვინც გაშვებულს შეირთავს, მრუშობს“.

„თქვენ გსემნიათ, რომ თქმულა: „თვალი თვალის წილ“, „კბილი კბილის წილ“,

„მე კი გეუბნებით თქვენ: წინ ნუ აღუდგებით ბოროტს; არამედ, თუ ვინმე მარჯვენა ლოყაში გაგანნას, მეორე ლოყაც მიუშვურე“ და ა.შ. (მათე 5:27-48).

აშკარაა, რომ იესო არა თუ ქადაგებს ძველ აღთქმას, არამედ მის წინააღმდეგ გამოდის და მორჩილებისაკენ მოუწოდებს ხალხს, ანუ უფრო დამონებისაკენ. გეგონება ხელი-სუფლების დაკვეთას ასრულებდეს.

სახარებათა მხრიდან ქრისტეს ამბების არაერთგვაროვნულად გადმოცემა, დადასტურება იმისა, რომ ქრისტე რეალურად არ არსებობდა და „ძველ აღთქმაში“ მოხსენიებულ მესიას, „ახალ აღთქმაში“ ხორცი რომ შესხმოდა, ქრისტე გამოაჩინეს, რათა იუდაიზმს, რომლის წყალქვეშა ნაწილსაც ქრისტიანობა წარმოადგენს, - მეტი დამაჯერებლობა მისცემოდა.

სახარების მიხედვით იესო დაიბადა ბეთლემში, რომელიც იერუსალიმის სამხრეთით მდებარეობს. და თუ ეს ასეა, მაშინ როგორღა აღმოჩნდნენ მისი მშობლები მასთან ერთად იერუსალიმიდან შორს, ჩრდილოეთში მდებარე ნაზარეთში?

გამოდის, რომ მისი მშობლები ბეთლემში სპეციალურად წავიდნენ, რათა იქ მონაწილეობა მიეღოთ მოსახლეობის აღწერაში, რის შესახებაც ლაპარაკობს ლუკა:

„იმ დღეებში გამოვიდა კეისარ ავგუსტოსის ბრძანება, აღწერათ მთელი მოსახლეობა. ეს აღწერა პირველი იყო კვირინოსის მმართველობისას სირიაზე“;

„ყველანი მიდოდნენ ჩასაწერად, თითოეული თავის ქალაქში“;

„იოსებიც წავიდა გალილეის ქ. ნაზარეთიდან იუდეას, დავითის ქალაქში, რომელსაც ეწოდება ბეთლემი, ვინაიდან იგი დავითის სახლისა და ტომისა იყო“;

„რათა ჩაწერილიყო მარიამთან ერთად, რომელიც მასზე იყო დანიშნული და იყო ორსულად“;

„მათი იქ ყოფნისას შეუსრულდა მარიამს მშობიარობის დღეები“;

„და იშვა ძე, თავისი პირმშო, შეახვია და მიაწვინა იგი ბავშვი, ვინაიდან სასტუმროში არ იყო ადგილი მათთვის“ (ლუკა 2:1-7).

დადგენილია კვლევებით, რომ ამ დროს აღწერის შესახებ ისტორიამ არაფერი არ იცის (გერმანელი ისტორიკოსი ე. შიურერი).

იროდის მეფობის დროს კი, - პალესტინაში აღწერის ჩატარება სულაც არ ყოფილა სავალდებულო.

სახარებაში საუბარია აღწერაზე, რომელიც ვითომდა ჩატარდა ჩვ.წ. 07 წელს, რა დროსაც იროდი უკვე სამი წლის გარდაცვლილი იყო.

კვირიანე კი იროდის დროს სირიის ლეგატი საერთოდ არ ყოფილა.³⁴

(Schurer E, Gechichht das judisshen Volkes im Zeitalter J esus Chistus, Leipzig, 1901, B, 1.S.519)

ასე, რომ იესოს ბთლემში დაბადების ვერსია, ხელოვნურადაა მისადაგებული „ძველ აღთქმას“.

რაც შეეხება ჯვარცმის დროს მომხდარ მიწისძვრას, მზის დაბნელებასა თუ სხვა, რაც აღწერილია სახარებაში, - მკვლევართა მიერ დადგენილი ვერ იქნა და იგიც მიჩნეულია მითად.

მითია ასევე იროდის მიერ ახალშობილთა ამოწყვეტაც,

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და ჰამოვისსარტყლნეთ სიმაართლის ჯავჰანიო!

რათა მათ რიცხვებში მოხვედრილიყო ახალშობილი ქრისტე.

აღნიშნულის შესახებ ოფიციალურ ისტორიაში არაფერია ნათქვამი. იროდის სხვა ქმედებების შესახებ კი უამრავი ინფორმაციაა წარმოდგენილი.

იესოს ბეთლემში დაბადება სახარების ავტორს კი დასჭირდა იმისათვის, რომ „ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველის - მიქას სიტყვები გაემართლებინა, რომელშიაც ამბობს: „შენ კი, ეფრათას ბეთლემო, უმცირესი ხარ იუდას ათასეულთა შორის, მაგრამ შენგან გამოვა ხელმწიფე ისრაელში და ძველთაგან იქნება მისი წარმოშობა საუკუნო დღეებიდან. ამიტომ მიუშვებს მათ იმ დრომდე, ვიდრე არ შობს ას, რომელმაც უნდა შობოს“ (მიქა 5:1-4).

რაც შეეხება ნაზარეთს, სადაც ვითომდა იესომ გაატარა ბავშვობა და ყრმობა, იგი იმ დროს საერთოდ არ ყოფილა თანახმად წარმოებული გათხრებისა.

დასახლებული პუნქტი ნაზარეთი ჩნდება „ახალ აღთქმასთან“ ერთად.

ნაზარეთი არ მოიხსენიება ასევე, იესო ნავინის მიერ დაპყრობილ ქალაქთა შორისაც. იგი არ მოიხსენიება ასევე, იოსებ ფლავის მიერ ჩამოთვლილ 45 ებრაულ ქალაქთა შორისაც.

პონტო პილატეს რეზიდენციაც მაშინ იერუსალიმში კი არა, ზღვისპირა ქალაქ ცეზარეთში ყოფილა განთავსებული.³⁵

ამდენად, ცხადი ხდება, რომ სახარების ავტორებმა პალესტინის, არა თუ ისტორია, გეოგრაფიაც ცუდად იცოდნენ. ვერ გარკვეულან, ასევე მათ საზოგადოებრივ ჩვევებში.

წარმოუდგენელია, რომ მეფის ასულს საჯაროდ ეცეკვა ნადიმზე, როგორც ამას მათე წარმოგვიდგენს (მათე 14:63, მარკოზი 6:22).

მით უფრო, რომ იმ დროს მეფის ასული სალომე ხანში შესული ქალი იქნებოდა და გარყვნილობას არ მიეცემოდა.

ასე მხოლოდ დაბალი ფენის წარმომადგენლებს თუ შეეძლოთ მოქცეულიყვნენ.

შეუძლებელია ასევე იესოს გაეყარა ვაჭრები ტაძრიდან,

სადაც ვითომდა ცხოველებით ვაჭრობდნენ, რამეთუ ქურუმები ტაძარში ცხოველებით ვაჭრობის ნებას არავის დართავდნენ და მათ თავისუფლად შეეძლოთ გარეთ ევაჭრათ.

მაშინ ხურდა ფულიც არ ყოფილა და ისიც მოგონილია.

რაც შეეხება იესოს ტაძარში თვითნებობას, მას უბრალოდ ამის უფლებას არავინ მისცემდა..

სახარებაში ხშირია რომაელთა ჯარისკაცების მოხსენიება, მაშინ, როდესაც იმ ხანად ისინი იქ არ არსებობდნენ და ნესრიგის დამყარებაში ადგილობრივები ეხმარებოდნენ.

რომაული ლეგიონების ჯარისკაცები კი იერუსალიმში გამოჩენილან იუდას ომის დროს, ახ.წ. 66-73 წწ-ში (იონე 19:24).

შეუძლებელია ინამოს კაცმა ისიც, რომ იუდეველთა, ე.წ. დღესასწაულ „პასექის“ დღეს იესო გაესამართლებინათ, რადგან სადღესასწაულო დღეებში განსჯა ყოფილა დაუშვებელი.

ამასთან ერთად, სასამართლო ძალაუფლება ეკუთვნოდა არა სინედრიონს, როგორც ეს გადმოცემულია სახარებაში, არამედ რომის წარმომადგენელს.

ხოლო, როდესაც ეს უფლება სინიდრიონს ჰქონია გადაცემული, მას შეეძლო იესოს გასამართლება არა მღვდელმთავრის სახლში, არამედ ტაძარში (მათე 26:27, მარკოზი 15, ლუკა 22).

„პასექის“ დღესასწაულებზე კი იუდეველებს დამნაშავის გაშვების ტრადიცია არა ჰქონიათ, ხოლო დასჯის იარაღად ყოფილა არა ჯვარი, არამედ „I“-ს მაგვარი ბოძი.

თუ იესოს უმანკოდ ჩასახვაზე შევჩერდებით, რასთან დაკავშირებითაც მის ღვთაებრივ წარმომავლობას ესმება ხაზი, მაშინ რალა საჭირო იყო მისი დავითის გვარიდან წარმომავლობით მოხსენიება.

აღნიშნულის დასადასტურებლად მათეს გაკეთებული აქვს გენიოლოგიური ჯაჭვი აბრაამიდან-ქრისტემდე, რაც 42 თაობას მოითვლის. ლუკას კი, - ანალოგიური „ჯაჭვი“ გაკეთებული აქვს ადამიდან იესომდე, რომელიც 56 თაობისაგან შედგე-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ბა, ანუ 12 თაობით მეტი. და თუ ამ 12 თაობას მოვაშორებთ, მაშინ იესოს წინაპრებად სხვა ხალხს ვღებულობთ.

შეუსაბამობა აშკარად სახეზეა, თუმცა მას „სახარებისტიე-ბი“ ხსნიან, თითქოსდა მათეს აღენერა მამის კუთხით, ლუკას კი დედის ხაზით.³⁶

ხსენებული ახსნა არასერიოზულია, რამეთუ მატრიარქატის შემდეგ დედის ხაზით შთამომავალთა აღრიცხვა არც ერთ ხალხს აღარ ჰქონია, მით უფრო ებრაელებს, რომლებიც მამის ხაზს გადამწყვეტ მნიშვნელობას ანიჭებდნენ.

მათეს ვერსიით, იროდისაგან გადარჩენის მიზნით მცირენ-ლოვანი იესო ეგვიპტეში გაიყვანეს (მათე 2:14,15). ლუკა კი ამაზე დუმს და გადმოგვცემს, რომ იგი მშობლებთან ერთად მთელი ცხოვრება პალესტინაში იყო.

პირველი სამი სახარების მიხედვით იესო, არენაზე გამოსვლამდე, ვიდრე არ გახდებოდა 30 წლის, ცხოვრობდა გალილეიში, იონეს სახარების მიხედვით კი გეგონება, იესომ მთელი ცხოვრება გაატარა იერუსალიმში.

მათესა და მარკოზის მიხედვით, იესო მონათლა იონემ (მათე 3:13-16, მარკოზი 1:9), ლუკას სახარების მიხედვით კი, - იესო თავად გაინათლა, რადგან იონე ციხეში იმყოფებოდა (ლუკა 3:19-21).

მათეს მიხედვით იესო იერუსალიმში შევიდა „პასექამდე“ ოთხი დღით ადრე, იონეს სახარების მიხედვით კი - ხუთი დღით ადრე.

იესოს ბიოგრაფიის თაობაზე მსგავსი შეუსაბამობანი უამრავია „ახალ აღთქმაში“. მათეს მიხედვით ორივე ჯვარცმული ავაზაკი ლანძღავდა იესოს“ (მათე 27:44), ლუკას მიხედვით კი, - ერთი ავაზაკი ლანძღავდა, მეორე კი მასზე ლოცულობდა“ (ლუკა 23:39-42).

აღდგომის შემდეგ ქრისტეს გამოცხადებაც ხალხთან სხვადასხვანაირად აქვთ წარმოდგენილი.

იონეს მიხედვით იესო უპირველეს ყოვლისა, გამოეცხადა მარიამ მაგდანელას, შემდეგ კი მოციქულებს (იონე 20:14-24).

ლუკას მიხედვით კი, - იესო ჯერ გამოეცხადა ორ უცნობს, შემდეგ კი მოციქულებს (ლუკა 24:13-36).

მარკოზი კი ამ ამბავს სამ ნაწილად გადმოგვცემს. იესო ეცხადება ჯერ მარიამ მაგდანელას, მერე ორ მოციქულს, შემდეგ კი დანაჩენებს.

მათესაც თავისი ვერსია გააჩნია. მის მიხედვით, იესო უპირველეს ყოვლისა გამოეცხადა ორ ქალს. მარიამ მაგდანელას და მის მეგობარს (მათე 28:1-9).

ასე რომ, სახარებაში ყოველ ნაბიჯზე შევხვდებით იესოს ბიოგრაფიის შესახებ არაერთგვაროვან ცნობებს.

ასობითი მეცნიერი იკვლევდა რა იესოს ბიოგრაფიას, მივიდნენ იმ დასკვნამდე, რომ „სახარება არ არის ისტორიული ცნობა, ხოლო იესო ქრისტე – ისტორიული პიროვნება!“

ამიტომაც სახარება, უბრალოდ ცნობილ იქნა სპეციფიკური ჟანრის მქონე ნაწარმოებად³⁷.

ამ მხრივ სიანტიერესო ინფორმაციებს დავიდ შტრაუსისა და ერესტ რენანის მიერ გამოცემულ წიგნებშიც ვხვდებით.

ამდენად, იესო ნაზარეთელი, რომლის მოძღვრების შესახებაც არაერთი ათასი წიგნია გამოცემული და 2000 წელზე მეტია გვაიძულებენ ვიაროთ „მისი გზით“, - რეალურად არარსებულია ცხოვრებაში!

თუმცა ყურანი ლაპარაკობს, იესო არ მოუკლავთ, მის ადგილას სხვა მოკლესო (ყურანი, IV:156)³⁸.

იესოს მითი დაიშალა ცალკეული ისტორიული პრობლემების სახით, რომელიც ბოლო 150 წლის მანძილზე, სხვადასხვა ვარიაციებით ამოტივტივდებიან ხოლმე ზედაპირზე.

ყველაფერი გასაგებია!

თუმცა, ბიბლიამ რომ არ დაკარგოს თავისი მნიშვნელობა, თეოლოგები ცდილობენ როგორმე მოარგონ იგი თანამედროვეობას.

ამ მიზნით ხდება მისი ძირითადი საკითხების ახლებული განმარტება.

ამ მხრივ ნიშანდობლივია 1972 წელს პოლონურ და ეს-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

პანურ ენებზე გამოცემული ბიბლიები, რომლებშიაც აშკარად შეინიშნება მოდერნიზმი.

აღნიშნულ გამოცემებში, ბიბლიას, თითქმის მიიჩნევენ არა სიმაართლისა და ჭეშმარიტების ეტალონად, როგორც მას ქადაგებდნენ, არამედ - სიმბოლოების კრებულად.

ლაპარაკია უმითო ბიბლიის გამოცემის თაობაზეც. ასევე „ახალი აღთქმის“ გამოცემის შესახებ, რომელშიაც გაშუქებული იქნება მხოლოდ იესოს ეთიკური ქადაგებანი, დანარჩენზე კი სურთ უარის თქმა.

ბიბლიის მოდერნიზმის სასტიკი წინააღმდეგია ვატიკანი. რამეთუ მას, როგორც ქრისტიანულ რელიგიაზე დაფუძნებულ სახელმწიფოს ბიბლიისა და ქრისტიანობის შერყევის შემთხვევაში, - არსებობა არ უწერია.

ამიტომაც, მათი ხელუხლებლივი შენარჩუნებისათვის იბრძვის ვატიკანი და ემსახურება სიონისტებს.

საფრთხე კი, ბიბლიასა და ქრისტიანობას ემუქრება იმ მხრივ, რომ მათ სიცრუეს ხალხი თანდათან ხვდება და დროთა განმავლობაში შეაქცევენ ზურგს. ხოლო ეს რომ არ მოხდეს, მათი რიგი სექტები ექაჩება ხალხს სიბნელესა და უმეცრობისაკენ.

სწორედ ამიტომ იყო, რომ ხანგრძლივი დროის განმავლობაში ეკლესია ეწინააღმდეგებოდა ბიბლიის გავრცელებას.

ნაწილი III. ვის ინტერესებს ემსახურება ბიბლია?

თავი I „ქველი აღთქმის“ მიხედვით

რომ გევარკვეთ ვის ინტერესებს ემსახურება ბიბლია, საჭიროა დავინახოთ მასში მოცემულ მოთხოვნათა დარღვევით,

ვინ შეიძლება დაზარალებს ან/და სანქციის საფუძველზე, - მიიღოს სარგებელი.

გ ა მ ო ს ვ ლ ა

1. იეჰოვა-მოსეს: „არ გააკეთო არც ქანდაკება და არც არანაირი მსგავსება იმისა, რაც მალლა ცაშია, დაბლა მიწაზეა და რაც წყალშია, მიწის ქვემოთ“ (20:4).

აშკარაა, რომ ასეთი აკრძალვა მიმართულია ხალხის დამოუკიდებლობის წინააღმდეგ, რათა არ შეიცვალოს მრწამსი და ამით გამოწვეული შესაწირებისა თუ გადასახადების შემცირების კვალობაზე, - სამღვდელოებას არ შეუმცირდეს შემოსავალი. მცდელობაა, ხალხის რელიგიურ მორჩილებაში მუდმივად ყოფილიყოს.

2. „არ აცოცხლო გრძნეული“ (22:18), - რათა, სულიერებაზე შეინარჩუნონ მონოპოლია, შემოსავლების სტაბილურობის შენარჩუნების მიზნით.

3. „ვინც იეჰოვას გარდა სხვა ღმერთს შესწირავს მსხვერპლს, - უნდა განადგურდეს“ (22:20). მიზეზი, იგივე შემოსავლების შენარჩუნებაა, რისთვისაც სამღვდელოება ცდილობს შიშის დანერგვით მოახდინოს ხალხთა ნების პარალიზება. არადა, რამდენია შემთხვევა, როდესაც ერთი ქვეყნის ფარგლებში სხვადასხვა აღმსარებლობას მისდევენ.

ყოველივე ეს საერთო სტრატეგიას დაქვემდებარებული ტაქტიკური სვლებაა.

4. „...შენი ვაჟებიდან პირმშო მე უნდა მომცე“ (22 : 29).

5. „ასევე ხბოც და ბატკანიც, შვიდ დღეს დატოვე თავის დედასთან და მერვე დღეს მე უნდა მომცე“ (22 : 30).

რაში სჭირდება უხილავ და რეალურად არ არსებულ იეჰოვას ვილაცის პირმშო“ და „საქონელი“, თუ არა მღვდელმთავრებს, - მონად და გამძირებისათვის.

6. „არ აჰყვე მრავალს ბოროტებაში და არ დაამოწმო დავაში ისე, რომ უმრავლესობას მიემხრო და სამართალი გაამრუდო“ (23 : 2).

ამ ნორმით აკრძალულია უსამართლობის წინააღმდეგ ხალხთა მასობრივი გამოსვლა და მათდამი მხარდაჭერა.

**ვუარყოთ სიცრუის მანტია და
შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!** _____

„წელიწადში სამჯერ გამიმართე დღესასწაული“ (23 : 14).

ისმის კითხვა, რისთვის? თუ არა დამატებითი შემოსავლების მიღების მიზნით და რომ ხალხი არ გავიდეს ქვეყნიდან, რითაც რელიგიის მძევლად აქცევს მათ.

8. „იეჰოვა“ ისრაელებს მოუწოდებდა დაპყრობილ ქვეყნებში „დაენგრიათ მათი სამსხვერპლოები, დაემტვრიათ მათი წმინდა სვეტები და აეჩხათ მათი წმინდა ბოძები“ (34 : 13).

რათა მათი მოსახლეობაც იუდაიზმზე გადმოსულიყო, ხოლო ებრაელები არ გადასულიყვნენ ამთ რჯულზე.

9. „ელაპარაკა იეჰოვა მოსეს: „წმინდა ჰყავით ჩემთვის ისრაელის ძეთაგან საშვილოსნოს გამღები ყოველი მამარი, კაცისაც და ცხოველისაც, ჩემია ისინი“ (13 : 2).

მერამდენედ მეორდება ღმერთისგან ეს მოთხოვნა, რაც ადამიანთა და ცხოველთა ხარკის სახით მოთხოვნაზე მიგვანიშნებს, და რომელსაც დაეპატრონებოდა ქურუმები. და რომ ხსენებული, და არა მარტო, გადასახადები უკლებლივ გაეღოთ ღმერთის სახელზე, მოსე იქვე ახსენებს ებრაელებს: „გახსოვდეთ ის დღე, როცა გამოხვედით ეგვიპტიდან, მონობის სახლიდან, რადგან იეჰოვამ თავისი ძლიერი ხელით გამოგიყვანათ იქიდან“ (13 :3).

„ეგვიპტიდან ებრაელთა გამოსვლის“ საქმეში ღმერთ იეჰოვას ღვანღზე, ისე ხშირადაა აღნიშნული, რომ გრჩება შთაბეჭდილება, თითქოსდა ეს მითი სპეციალურად შეეთხზათ ხალხის დასამადლებლად და დასაშინებლად, რათა უფრო ადვილად გამოეძალათ მათგან გადასახადები.

10. უფალი ავალდებულებს ებრაელებს: „გამოისყიდე ყოველი პირველი მოგებული ვირი ცხვრით; თუ არ გამოისყიდო, კისერი გადაუმტვრიე...“ (13 :13)

ე.ი., კაცს თუ არ ეყოლებოდა ცხვარი ან/და არ ექნებოდა საშუალება მის შესაძენად, რომ გამოესყიდა, - მოგებული ვირის ჩოჩორისათვის კისერი უნდა გადაემტვრიათ?!

კი მაგრამ, ამით რა ხეირი ღმერთს, თუ არა შიშის დანერგვა?

იქვე მოსე დასძენს, „ფარაონი სიჯიუტეს ავლენდა და არ გვიშვებდა, იეჰოვამ კი დახოცა ყოველი მათი პირმშო ეგვიპტის მიწაზე, კაცისაც და ცხოველისაც. ამიტომ ვწირავ იეჰოვას ყველა მამრს, რომელიც საშვილოსნოს აღებს და გამოვისყიდი ყველა პირმშოს ჩემს ძეთაგან“ (13 : 15).

ამით იკითხება, თითქოსდა იეჰოვამ, რადგან იქ, ეგვიპტეში იმათი ბავშვები ვითომდა დახოცა და თქვენებს არ შეეხო, სანაცვლოდ აქ გამოისყიდეთ თქვენი ახალშობილებიო. ასე გამოდის, რაც სისულელედ მიმაჩნია.

„ეგვიპტიდან გამოსვლის“ თემა, ხელს აძლევდა რა იუდეველ ქურუმებს, - ახალი იდეოლოგიის პლატფორმად გამოიყენეს.

11. სინას მთაზე იეჰოვა მოსეს: „მინისგან ამიგე სამსხვერპლო და ზედ შესანირი დასანვაჳი მსხვერპლი და მშვიდობის მსხვერპლი. შენი ცხვარი – ძროხა. ყოველ ადგილას, სადაც სამახსოვროს გაგზნდი ჩემს სახელს, მოვალ შენთან და გაკურთხებ“ (20 : 24).

ამდენად, საკულტო ნაგებობათა სისტემის ასაშენებლად ქვეყანაში, რაც აუცილებელი იყო ერთიანი რელიგიური იდეოლოგიის შესაქმნელად, მოსე ლეზულობს დავალებას ღმერთისგან, რაც რეალურად მას კი არა, ქურუმთა კლასის ინტერესებში შედიოდა.

„ძველი აღთქმა“ გაჯერებულია ერთი და იმავე გადასახადების მრავალჯერადი გამეორებით, რასაც აღარ გავიმეორებთ.

ცნობილ „ათ მცნებათა“ შეუსრულებლობა – დარღვევაზე, -- დაწესებულია ქონებრივი გადასახადებიც სანქციების სახით, რასაც ასევე არ განვიხილავთ და თუ ვინმე დაინტერესდება მათ შესახებ, შეუძლია იხილოს „გამოსვლის“ 21-22 თავები.

კაცს გრჩება შთაბეჭდილება, რომ რწმენის სანაცვლოდ, იუდეველს ღმერთისათვის, ანუ ფაქტობრივად მღვდელთმსახურთათვის, სისტემატიურად უნდა ეხადა გარკვეული ხარკი, რაც მათ სიმდიდრის წყაროს წარმოადგენდა. ანუ რელიგია იყო და არის, ერთ-ერთი, იდეოლოგიზირებული,

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

გლობალური ბიზნესის ფორმა.

ამ რელიგიის მიხედვით ცხოვრება ისე იყო მოწყობილი, რომ ქურუმის გარეშე ვერანაირად ვერ გამოხვიდოდო საქმიდან. სიკვდილი იყო, დაბადება, ქორწინება, ავადმყოფობა თუ ტრაპეზი, - ყველგან საჭიროდ მიიჩნეოდა ქურუმთა თანხმობა და კურთხევა. და თუ არ დაემორჩილებოდა ამ მოთხოვას, სასჯელი ჯარიმის სახით იყო გარანტირებული.

შესანიშნავი შორის იყო ასევე: ოქრო, ვერცხლი, ბრინჯაო; ლურჯი ძონეული, ჭიაფერი მატყელი, სელი, თხიური; ცხვრის ტყავები, ურთხელის ძელები; ზეთი, ნელსაცხები; სარიდიონის თვლები და სხვა ძვირფასეულობა, რაც საჭიროდებოდა არა თუ არარსებულ ღმერთს, არამედ მისი სახელით მოლაპარაკე ქურუმებს გამდიდრებისათვის.

მათ, ადვილად რომ ემართათ ისრაელი, რჯულის კანონის მიხედვით და არ გადასულიყო ხალხი სხვა აღმსარებლობაზე, - შეთხზეს ლეგენდა, თითქოსდა „ხბოს“ კერპის შექმნის გამო, მოსეს ამოენწყვიტა სამი ათასი ებრაელი (32 : 26-8), რაც არ შეესაბამება სიმართლეს და კვლავ შიშის დანერგვას ემსახურება. შიში კი ნების პარალიზებას იწვევს.

აღნიშნული „ლეგენდით“ კი, „მოსეს რჯული“, რომელიც საგადასახადო კოდექსი გეგონება, ყველა ადამიანურ ღირებულებაზე მაღლა იქნა დაყენებული. რამაც განაპირობა ის, რომ ებრაელი ხალხი სხვებთან ერთად, საბოლოოდ ჩამოყალიბდა ებრაელ ერად. ხოლო მათი ტომობრივი კონფედერაციულ გაერთიანება, - ისრაელის სახელმწიფოდ.

მხოლოდ ამ მხრივ თუ შეიძლება იუდაიზმის სისასტიკის გამართლება.

ჰიტლერის შეფასებით, თითქოსდა ებრაელებს მსოფლიოში სხვა ერებთან შედარებით, ყველაზე მეტად ჰქონიყოთ განვითარებული „თვითგადარჩენის ინსტიქტი“ და იგი იუდაიზმის დამსახურებად უნდა მივიჩნიოთ ³⁹.

ლევანიები:

12. „დაიცავით ჩემი წესები და სამართალი, - აცხადებს იეჰოვა, - ვინც დაიცავს იცოცხლებს“ (18 : 15). ვინც არ დაიცავს? გამოდის, რომ მოკლავდნენ, რაც ნიშნავს იმას, რომ იუდაიზმი იყო უპირობო რელიგია გათვლილი დიდ მიზანზე.

13. მოსე ხალხს: „იმ დღემდე, სანამ ღმერთს შესაწირავს არ შესწირავთ, არ ჭამოთ არც პური, არც მოხალული მარცვალი და არც ახლად შემოსული თავთავი. ეს არის სამარდისო წესი თქვენი თაობებისათვის, სადაც არ უნდა ცხოვრობდეთ.“ (23 : 14).

აშკარაა, რელიგიური ვალდებულება პირად უფლებებზე მალლა რომაა დაყენებული. მაგრამ, ხომ გასაგებია, ვინ დგას მის უკან. მთელი ხალხის მასა კი მოიაზრება ქურუმთა ყმებად, მონებად. რაც ხაზს უსვამს იმ გარემოებას, რომ იუდაიზმი უპირველეს ყოვლისა გამოხატავს ქურუმთა ინტერესებს. ხოლო ხალხი, მათ რომ არ დაპირისპირებოდა და მათ მოთხოვნას ფეხ და ფეხ მიყოლოდა, მოხიბლულ იქნა „მსოფლიოზე გაბატონების“ იდეით. რამეთუ მათ ეს იდეა თავში ჩაუდეს ჯერ კიდევ ძ.წ. VIII ს-ში და შესაბამისად დაიმუხტნენ.

14. და „თუ კვლავ ჩემ წინააღმდეგ ივლით და არ ისურვებთ, რომ მომისმინოთ, შვიდმაგად დაგცხებთ თქვენი ცოდვებისათვის“ (26 : 21).

15. „შემოგისევთ მინდვრის მხეცებს. ამოგინყვეტენ შვილებს და მოგისპობენ შინაურ ცხოველებს, მცირერიცხოვანს გაგხდიან და გზებს გაგიუკაცრიელებენ“ (26 : 22).

რა თქმა უნდა, ქურუმები „წინააღმდეგ სვლასა“ და „არმოსმენაში“ , - გულისხმობდნენ „რჯულის კანონის“ სათანადოდ არ დაცვას, რაშიც გადამწყვეტი როლი საეკლესიო გადასახადებს მიეკუთვნებოდა.

16. „... მოგივლენთ ჭირს და მტრის ხელში ჩაცვივდებით“ (26 : 29).

17. „შეჭამთ თქვენი ვაჟებისა და თქვენი ასულების ხორცს“ (26 : 29).

**ვუარყოთ სიცრუის მანტია და
შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!** _____

18. „გავანადგურებ თქვენს წმინდა მალღობებს და დავამხობ თქვენს სასაკმევლებს, თქვენს გვამებს კი თქვენი ნეხვიანი კერპების ნამსხვრევებზე დავყრი და შეგიზიზღებთ“, და ა.შ. და ა.შ. დაუსრულებლად იმუქრება ღმერთი (26: 30).

მუქარა, მუქარა, და კვლავ მუქარა, რა თქმა უნდა რჯულის შენარჩუნებისა და გადასახადების გაღების მიზნით. ყველა სხვა ჭკუის სასწავლებელი კი, რაც კი რამაა გადმოცემული „ძველ აღთქმაში“, - ძირითადი აზრის („შეთქმულების“) შესაფუთ მასალადაა გამოყენებული.

იუდეველი ქურუმები, შემოსავლების მისაღებად იქამდეც კი მივიდნენ, რომ დაუშვეს ადამიანის ღმერთშენიერვა. ხოლო მის გამოსასყიდად, ანუ შეწირული ადამიანის გასათავისუფლებლად, დაადგინეს გადასახადები.

19. იეჰოვა მოსეს: „უთხარი ისრაელის ძეებს, თუ ვინმე განსაკუთრებულ აღთქმას მისცემს იეჰოვას, რომ შესწირავს სულებს დადგენილი საფასურის შესაბამისად. ოციდან სამოც წლამდე მამაკაცის საფასური 50 შეკელი ვერცხლი უნდა იყოს. წმინდა ადგილის შეკილის მიხედვით“.

„ქალის საფასური“ – 30 შეკელი იყოს. ხუთიდან ოც წლამდე ბიჭის საფასური – 20 შეკელი და გოგოსი – 10 შეკელი.

ერთი თვიდან ხუთ წლამდე ბიჭის საფასური – 5 შეკელი ვერცხლი და გოგოსი – 3 შეკელი.“ (27 : 1-6).

ე.ი. თუ აღუთქვი ცოცხალი ადამიანის შეწირვა ღმერთს და ბოლომდე არ განირე იგი, გამოდის, რომ ხსენებული ტარიფის მიხედვით ქურუმებისათვის უნდა გადაეხადათ ვერცხლი.

20. „ყოველი მეთადე მინისა, მინის ნათესისა, ხის ნაყოფისა უფლისაა, უფლის წმინდაა“.

„ყოველი მეთადე ხარ-ძროხისა და ცხვრისა, ყოველი მეთადე, კომლის ქვეშ გამავალთა შორის უფლის წმინდაა“ (27:30-32).

ხედავთ რასთან გვაქვს საქმე. ფაქტობრივად, იუდეური ეკლესია ანუ ქურუმთა ფენა, რომელიც ქვეყნის თეოლოგიური მმართველობისას, საზოგადოებრივი ცხოვრების იერარქიული კიბის პირველ საფეხურზე იმყოფებოდა, - გვეკლინება

მრევლის კუთვნილი ქონების მეთაფი ნაწილის მესაკუთრედ.

სანაცვლოდ კი მრევლი მათგან არაფერს არ იღებდა და მათ გარეშე თავისუფლადაც შეეძლოთ ცხოვრება.

ყოველივე აღნიშნული და არა მარტო, უფრო მეტი სიცხადითაა წარმოდგენილი მოსეს რჯულის „მეორე კანონში“, რისდა მიუხედავად, მათ გაშუქებისაგანაც შევიკავებთ თავს. რამეთუ „იუდაიზმის“ ხილული არსი ისედაც ნათელია. იგი წარმოადგენს სახელმწიფოებრივ პირველ მონოპოლურ, გამომძალველ ბიზნეს-გაერთიანებას, რომლის „წყალქვეშა ნაწილიც“ საიდუმლო ინფორმაციითაა დატვირთული.

მაღაქია:

21. ღმერთი მაღაქიას: „თქვენი მამა-პაპის დროიდან მოყოლებული გადადიოდით ჩემს წესებს და არ იცავდით მათ. დამიბრუნდით და მეც დაგიბრუნდებით“.

„განა მოჰპარავს ადამიანი ღმერთს რამეს?! მაგრამ თქვენ მპარავთ. ამბობთ: რას გპარავთ? მეთადებსა და შესაწირავებს. მთელი ერი მწყევლით და მპარავთ.

„მოიტანეთ მთელი მეთაფი საცავში, რომ იყოს საკვები ჩემს ხელში და გამომცადეთ ამაში, - ამბობს ირჰოვა, ... თუ არ გაგიხსნათ ცის კარიბჭეები და გადმოვცალო თქვენზე უხვი კურთხევა“ (3 : 7-10).

მაღაქიას ამ სიტყვებში იხსნება კვანძი, ჩემი ყველა მინიშნებისა, რომ ქურუმებს ძირითადად აინტერესებდათ, - არა ხალხის გასაჭირი, არამედ, მათ მიერ შესაწირის გაღება. რის გადაუხდელობის შემთხვევაშიაც იმუქრობდნენ ღმერთის სახელით.

ასე რომ, „მოსეს რჯული“, სულაც არაა „დაჩაგრულთა“ ინტერესების დამცველი. ხოლო, როდესაც „მათ“ თავიანთი უკმაყოფილება გამოამჟღავნეს ღმერთისადმი, -- შუამდინარეთის ქვეყნების მიერ ისრაელის დაპყრობის შემდეგ, - ქურუმებმა ავან-სცენაზე გამოყვანეს „მესია“, რომელიც ვითომდა ხალხს იხსნიდა გაჭირვებიდან.

თავი II. „ახალი აღთქმის“ მიხედვით

1. ქრისტე: „არ იფიქროთ, თითქოს რჯულის ან წინასწარმეტყველთა გასაუქმებლად მოვედი. გასაუქმებლად კი არაა, აღსასრულებლად მოვედი.“ (მათე 5 : 17).

თუ რას ლაპარაკობს „რჯულის კანონი“, ან/და წინასწარმეტყველნი, - ჩვენ უკვე ძალიან კარგად ვიცით. ფაქტობრივად, ქრისტეს იდეოლოგია თუ პოლიტიკა, „ძველ აღთქმისგან“, თითქმის არაფრით არ განსხვავდება.

აღნიშნულის დასადასტურებლად ქრისტე კიდევ ერთხელ მიგვანიშნებს:

2. „ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: „ვიდრე ცა და დედამიწა არ გადაივლის, არც ერთი იოტა ან/და არც ერთი წერტილი არ გადაივლის - რჯულისა, ვიდრე ყოველივე არ შესრულდება“ (მათე 5 : 18).

3. „... ჩემი მოძღვრება, ჩემი კი არაა, არამედ მისია, ვინც მე მომავლინა“ (იონე 7 : 16). ისე კი ითვლება, რომ იეჰოვამ მოავლინა, რომლის არსიც ჩვენთვის ნათელია.

ასე რომ, ქრისტე „ძველი აღთქმის“ ლოგიკური გაგრძელებაა და შესაბამისად მონათმფლობელთა ინტერესების დამცველი.

ქრისტეს ქადაგება მთაზე, „თვალი თვალის წილ“ და სხვა ამგვარი, რაც გათვალისწინებულია მათეს სახარების მეხუთე თავის 38, 39, 43, 44 პუნქტებით, მინიშნებები ბოროტებისადმი დათმობებზე, კეთილსინდისიერ ადამიანს პასიურ მდგომარეობაში აყენებს და პირდაპირ აიძულებს უარი თქვას თავის ბუნებრივ ინსტიქტებზე.

4. „...ყველა ვინც თავს აიმაღლებს, დამდაბლდება, და ვინც თავს დაიმდაბლებს, - ამაღლდება“ (ლუკა 14 : 11).

ამ მოწოდებით ქრისტე არსებულ სოციალურ ცხოვრებას სტატიკაში ანუ უმოძრაობაში ტოვებს. რაც იმაზე მიგვანიშნებს, რომ იმ ხანად არსებულ მონათა კლასს, თავიანთი მდგომარეობის გაუმჯობესებისა თუ ექსპლუატაციიდან თავის

დალწევაზე, - არც კი უნდა ეფიქრათ.

აქ „თავ ამაღლებულებს“ კი, - იქ, ღვთის სამსჯავროზე, ვითომდა „დამდაბლება“ ელოდათ.

აი, ძირითადი სატყუარა, რამაც რელიგიაში ერთ-ერთი მთავარი პოსტულატის სახე მიიღო.

ამდენად, ქრისტე გვევლინება მატყუარად.

5. „...თუ თქვენ მიუტევეთ ადამიანებს მათ შეცოდებებს, თქვენც მოგიტევეთ თქვენი ზეციური მამა“ (მათე 6 : 14).

კი მაგრამ, სამართალს რა ვითხრათ, სამართალს, - რომელიც საზოგადოებრივი ცხოვრების თანმდევი ინსტიტუტია, რისთვის იქნა იგი შემოღებული?! ან/და რომელი ზეციური მამის „მიმტევლობაზეა“ საუბარი, როდესაც იგი თავად უდანაშაულო ხალხის ამოსაწყვეტად რაზმავდა ებრაელებს? არის კია იგი სანდო? სად არის ამაზე გონივრული მსჯელობა?

6. „მოთმინებით მოიპოვეთ თქვენი სული“ (ლუკა 21 : 19).

ამ ციტატას უკვე ნათქვამთან მიყვევართ. რომელიც მიმართულია მონებისადმი, რათა მათ თავიანთი „მოთმინებით“ მოიპოვონ „უკვდავების“ სული, „აღდგომის“ შემდეგ.

7. „ნუ განიკითხავთ, რათა არ განიკითხოთ“ (მათე 7 : 11), - ანარქიის საფუძველია, ხოლო ქრისტე ქაოსის მომხრე.

8. „...თავის ადგილას ჩააბრუნე ეგ მახვილი, ვინაიდან ყველა მახვილის ამლები, მახვილითვე დაიღუპება“ (მათე 26:52).

აღნიშნულით ქრისტე ეხმიანება სპარტაკის აჯანყებას და აფრთხილებს მონებს, განთავისუფლებაზე არც კი იფიქროთ იარაღით!

9. „მე ნათელი ვარ წუთისოფლისა, ვინც წამომყვება ბნელში აღარ ივლის, არამედ სიცოცხლის ნათელი ექნება მას“ (იოანე 8 : 12).

ამას ლაპარაკობს „კაცი“, რომელიც ლამობს კაცობრიობა ამყოფოს უმეცრებაში და ბრწყინვალედაც გამოუვიდა.

10. „ნეტარ არიან სულით ღარიბნი, ვინაიდან მათია ცათა სასუფეველი“.

„ნეტარ არიან მგლოვიარენი, ვინაიდან ისინი ნუგეშდებულ

**ვუარყოთ სიცრუის მანტია და
ვამოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით!** _____

იქნებიან“.

„ნეტარ არიან თვინიერნი, ვინაიდან ისინი დაიმკვიდრებენ ქვეყანას“.

„ნეტარ არიან სიმაართლისათვის მშვიერ-მწყურვალნი, ვინაიდან ისინი გაძლებიან“.

„ნეტარ არიან მონყალენი, ვინაიდან ისინი შეწყალეულ იქნებიან“.

„ნეტარ არიან გულით სუფთანი, ვინაიდან ისინი ღმერთს იხილავენ“.

„ნეტარ არიან მშვიდობისმყოფელნი, ვინაიდან ღვთის შეებად იწოდებიან“.

„ნეტარ არიან სიმაართლისათვის დევნილნი, ვინაიდან მათია სასუფეველი ცათა“ (მათე 5 :3-10).

საზოგადოების ყველაზე დაჩაგრულ ნაწილს: „სულით ღარიბებს“, „მგლოვიარებს“, „თვინიერებს“, „სიმაართლისათვის მშვიერ-მწყურვალებს“, „სუფთა გულის მქონეთ“, „მშვიდობისმყოფელთ“ და „სიმაართლისათვის დევნილებს“, - რომლებსაც შეიძლება გააჩნდეთ მორალური უფლება, არსებული მდგომარეობის გასაუმჯობესებლად განაცხადონ პროტესტი, მათსავე უმეცრებაზე დაყრდნობით, არ არსებული სატყუარა „ცათა სასუფეველით“ ანეიტრალებს. რაშიც შეიძლება მხოლოდ დავინახოთ გაბატონებულ კლასთა ინტერესები.

11. „ნუ შეიყვარებთ წუთისოფელს, ნურც იმას, რაც წუთისოფელშია, ვისაც წუთისოფელი უყვარს, მასში არ არის მამის სიყვარული“ (იონე 2:15).

ამ თეზით, ამ და იმქვეყნიური, - ერთმანეთთანაა დაპირისპირებული, მომავლის შიშით, სადაც მომაკვდავს „მოუწევს“ ღმერთთან „შეხვედრა“, აიძულებენ უარი თქვან წუთისოფელსა და მის სიკეთეზე. რათა იგი დარჩეთ, უშუალოდ გაიძვერა მჩაგვრელებს, რომლებიც მეტ-ნაკლებად მდაბიოზე განათლებულები არიან და სწორედ მათი ინტერესებია აქ გათვლილი. ყოველივე ამას კი, - მოგვიანებით მოჰყვა მორწმუნეთა რელიგიური „საძმოების“ შექმნა, რომლის კვალობაზეც მათ

მიერ გასხვისებული ქონება თუ მიწის ფართები ჩაიგდეს ხელში მდიდარმა ებრაელებმა და ჩამოაყალიბეს ფეოდალური მეურნეობები.

„საძმოებში“ განწევრიანებული მორწმუნეები კი, - გადაიქცნენ სამონასტრო ყმებად.

მოციქულთა სწორი პავლე, რომელიც აღიზარდა ფარისევლებში, გახლდათ რავინ გამაალის ხელქვეითი, რომელთანაც სწავლობდა „რჯულის კანონს“ და სურდა თავადაც გამხდარიყო რავინი, აი რას ბრძანებს: ⁴¹

12. „...მიჰყევით მორჩილთ, ...“

„ნურავის ნუ მიაგებთ ბოროტის წილ ბოროტს, ცდილობდეთ კეთილს ყველა ადამიანის წინაშე.

„... ყველა ადამიანთან მშვიდობიანად იყავით“

„შურს ნუ იძიებთ თქვენთვის, ... ადგილი მიეცით უფლის რისხვას“ (პავლე რომაელთა 12:16-20).

პავლეს აზრით, არ უნდა იყოს ადამიანთა აქტიურობა, რომელიც დაარღვევდა სოციალურ მყუდროებას, გეგონება დაზვერვაზე ყოფილიყო ადამიანი გასული და სოციალური ხვთაებრივი მოვლენების მოლოდინის რეჟიმში გადაჰყავს.

მოკლედ, იგიც იმეორებს ქრისტეს ყველა მოძღვრებას, რათა მონათა კლასმა თავისი უკმაყოფილებით არ შეუქმნას დისკომფორტი მონათმფლობელთა კლასს.

ამასვე ადასტურებს მისი ქვემოხსენებული სტყვებიც:

13. „ყოველი სული დაემორჩილოს უმაღლეს ხელმწიფობას. ვინაიდან არ არსებობს ხელმწიფობა, თუ არა ღვთისაგან, ხოლო არსებულნი ღვთის მიერ არიან დადგენილნი“.

„ამიტომაც ხელმწიფების მონინააღმდეგე ეწინააღმდეგება ღვთის დადგენილებას, ხოლო მონინააღმდეგენი მსჯავრს დაიტეხენ თავზე“.

„... თუ გასურს, რომ ხელმწიფებისა არ გშინოდეს, კეთილი აკეთე და ქებას მიიღებ მისგან“.

„ვინაიდან იგი ღვთის მსახურია შენდა სასიკეთოთ“.

„სწორედ ამისთვის იხდით ხარკებს, ვინაიდან ისინი

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

ღვთისმსახურებია...”

„ამიტომ, მიეცით ყველას, რაც ეკუთვნის, ვისაც ხარკი, - ხარკი, ვისაც ბაჟი, - ბაჟი, ვისაც შიში, - შიში, ვისაც პატივი, - პატივი“.

„...სხვისი მოყვარული ასრულებს რჯულს“.

„რადგან: „არ იმრუშო, არ მოკლა, არ მოიპარო, არ იყო ცრუ მოწმე, არ ინდომო,“ და სხვა მცნება, შედის ამ სიტყვებში: „გიყვარდეს მოყვასი შენი, ვითარცა თავი შენი“.

„სიყვარული ბოროტს არ უზამს მოყვასს, ამიტომ სიყვარული რჯულის აღსრულებაა“ (პავლე რომაელთა 13:1-10).

პავლე ქადაგებს მმართველობის ვერტიკალისადმი უსიტყვო მორჩილებას, რომელიც სოციალური უსამართლობის დერძს წარმოადგენს.

და ყველაფერი მას გადაყავს სიყვარულში, როგორც რჯულის აღსრულებაში, რათა არსებული სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსი არ დაირღვეს.

14. „თითოეული დარჩეს იმ მოწოდებაში, რომელშიც მოუნოდეს“ (პავლე კორინთელთა 7:20), ანუ მონა დარჩეს მონად, ბატონი ბატონად, ავაზაკი ავაზაკად. ქრისტიანული რელიგია კი დაპირისპირებულ ძალებს ერთი არსის ორ სხვადასხვა მხარედ არ წარმოგვიდგენს, რათა ერთმანეთის მიმართ რაიმე პრეტენზია არ გააჩნდეთო.

ეკლესია, როგორც ზეკლასობრივი ორგანიზაცია, იმყოფება რა ალიანსში ხელისუფლებასთან, - ბალანსის შენარჩუნებას ქადაგებს.

15. „დაემორჩილეთ მონებო, თქვენს ხორციელ ბატონებს შიშითა და კანკალით, გულწრფელად, როგორც ქრისტე“ (პავლე ეფესელებს: 6:5).

კომენტარი ზედმეტია!

თავად ეკლესიის მსახურთ, რელიგია რომ გადაქცეული აქვთ შემოსავლის წყაროდ, - არ მალავენ და ამასთან დაკავშირებით პავლე აცხადებს:

16. „განა არა გვაქვს ქამა-სმის უფლება. მოსეს რჯულში

სწერია: „პირს ნუ აუკრავ მლენავ ხარს. განა ხარზე ზრუნავს ღმერთი?“

„თუ სულიერი დაგითესეთ, განა დიდი ამბავია? რომ თქვენგან ხორციელი მოვიმკათ“.

„თუ სხვებს ძალაუფლება აქვთ თქვენზე, განა ჩვენ უფრო მეტად არა?“

„ნუთუ არ იცით, რომ მღვდელმსახურნი ტაძრისგან ჭამენ? ხოლო სამსხვერპლოს მსახურნი მსხვერპლიდან იღებენ ნილს?“ (პავლე I კორინთელთა 9:4, 9:11-14).

აი, სიმართლის აღიარება, რისთვისაც ასე მკაცრი იყო „რჯულის კანონი, რომლის აღსასრულებლაც „შეიქმნა“ ქრისტიანობა!

„...უფალმა დაუნესა სახარების მქადაგებლებს სახარებისგან ცხოვრება“ (პავლე I კორინთელთა 9:14), - აცხადებს პავლე. ე.ი. იოლი ცხოვრების შესაძენად ქრისტეს მონაფეები გაუყვნენ მის გზას და არა ღმერთის სიყვარულის გამო.

აღნიშნულიდან ცხადი ხდება, ქრისტიანული რელიგიის მამები საზოგადოების სულიერი განვითარებისათვის კი არ იღწოდნენ, არამედ შეყოვნებისათვის და დღესაც ამ ფუნქციას ასრულებენ. რამეთუ უმეცართა მართვა ადვილია, ვიდრე განათლებულის, რადგან უმეცართაგან სარგებელს ღებულობენ.

პავლეს მითითება კორინთელებს, რომლის მსგავსიც სხვა რეგიონების მრევლისადმისაც იქნებოდა: -

17. რომ „ყოველ ერთ შაბათს თითოეულმა თქვენთაგანმა გადადოს თავისთან და გადაიხადოს, წარმატებისამებრ, რათა ჩემი მოსვლისას არ იწყებოდეს შეგროვება“.

„ხოლო, როცა მოვალ, ვისაც თქვენ ცნობთ სანდოდ, იმათ მივაავლენ წერილებით თქვენი ძღვნის იერუსალიმში წასაღებად“ (პავლე I კორინთელთა 16:2,3), - კიდევ ერთხელ მოწმობს იმ გარემოებას, რომ ქრისტიანული რელიგია, ისე როგორც იუდაიზმი, იდეოლოგიის გარდა, ბიზნეს გაერთიანებასაც წარმოადგენდა და დღესაც ასეთია.

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და ჰამოვისარტყლნეთ სიგართლის ჯავჰანიო! _____

პავლეს სიტყვები:

18 „ვინც ბევრი აკრიფა, ზედმეტი არ ჰქონდა, ხოლო ვინც ნაკლები, - არ აკლდა“ (პავლე II კორინთელთა 8:15), - მიგვანიშნებს, რომ მღვდელთმსახურები არაფრისგან ფულს აკეთებდნენ და ბევრს შეაგროვებდნენ თუ ნაკლებს, მათთვის გადამწყვეტი მნიშვნელობა არ ჰქონდა. მთავარი იყო მათთვის „ეფქვა“ შემოსავლის „ნისქვილს“.

19. „... ვინც ძუნნად თესავს, ის ძუნნად მოიმკის, ხოლო ვინც კურთხევით თესავს, ის კურთხევით მოიმკის“ (პავლე II კორინთელთა 9:6).

ამ სიტყვებით აიძულებდა პავლე მეტი შესანიერი გაელო მრევლს.

20. „აჰა, მე ვამბობ: მოიქეცით სულიერად და არ აღასრულებთ ხორცის გულისთქმებს, ვინაიდან ხორცს სულის სანინაალმდეგო სურს, სულს კი - ხორცის სანინაალმდეგო. ერთმანეთს ენინაალმდეგებიან, რათა აკეთოთ არა ის, რაც გსურთ.“

„და თუ სულით იარებით, რჯულის ქვეშ აღარ ხართ.“

„ხორცის საქმეები ამკარაა: ეს არის სიძვა, ურწმუნეობა და თავაშვებულობა“,

„კერპთმსახურება, მისნობა, მტრობა, ჩხუბი, რისხვა, შუღლი, უთანხმოებანი, მწვალებლობა“,

„სიძულვილი, მკვლელობა, ლოთობა, გაუმადრობა და სხვა ასეთი გეუბნებით წინასწარ, როგორც ადრე მითქვამს, რომ ამის ჩამდენნი ღვთის სასუფეველს ვერ დაიმკვიდრებენ, ხოლო სულის ნაყოფია: სიყვარული, სიხარული, მშვიდობა, სულგრძელობა, სახიერება, სიკეთე, ერთგულება, სიმშვიდე, თავშეკავება, - ამათ წინააღმდეგ არ არის რჯული, ხოლო მათ, ვინც ქრისტიანნი არიან, ჯავარს აცვეს თავიანთი ხორცი ვნებებთან და გულისთქმებთან ერთად“.

„თუ სულით ვცოცხლობთ, სულითვე უნდა ვიაროთ, ნუ ვიქნებით პატივმოყვარენი, ერთმანეთის გამღიზიანებლები და ერთმანეთის მოშურნენი (5:16-26).

ამ სიტყვებით პავლე ადამიანის „სულსა“ და „ხორცსა“ ერთი მეორისაგან გლეჯს. ეს მაშინ, რდესაც არ არსებობს სიკეთე, ბოროტების გარეშე და პირიქით.

დაპირისპირებული მხარეები ერთი მეორეს შეიცავენ და ერთი მეორისაგან ამოდიან და არ არსებობენ უერთმანეთოდ, რაც შეუძლებელია არ სცოდნოდა პავლე მოციქულსა თუ სხვა რელიგიურ მამებს. მაგრამ იგი ცდილობს უფრო მეტად გამოაშტეროს უმეცარი, რომელზედაც გათვლილია რელიგია!.

იგი თავის მოწოდებით ცდილობს მოსწყვიტოს ადამიანი რეალობას და არ არსებულ ილუზიურ სამყაროში გონებრივად გადაიყვანოს, დააზომბიროს, ჩაძიროს რელიგიურ გიჰნოზში.

21. „...იგი აცხადებს ჩვენი ბრძოლა არ არის სისხლისა და ხორცის წინააღმდეგ, არამედ ამ ნუთისოფლის სიბნელის მპყობელთა წინააღმდეგ, ცისქვეშეთის ბოროტების სულთა წინააღმდეგ“ (პავლე ეფესელთა 6:5,9,11,12).

მხედველობაში ჰყავს არარსებული ეშმაკი. ამ გზით ქრისტიანობა ცდილობს კაცობრიობა აარიდოს მის წინაშე მდგარი პრობლემების გადაწყვეტას. რათა ვერ მიხვდეს ხალხი რეალურ ჭეშმარიტებას და გადაყავს ისინი უტოპიურ აზროვნებაში.

ამდენად, როგორც „ძველი“, ისე „ახალი აღთქმებით“, ანუ მთელი ბიბლიით გათვალისწინებულია არა დაჩაგრულთა, არამედ გაბატონებულთა ინტერესები და არსებული ნყობილების ურყევობა. აღნიშნული ამოცანის გადასაჭრელად აბრამული რელიგიები მოწოდებულია ამყოფონ ხალხი მუდმივ უმეცრებაში და არ მისცენ მათ რეალური საშუალება სულიერი განვითარებისათვის.

„ძველი აღთქმის“ ძირითად ამოცანას წარმოადგენდა, ქურუმების საზოგადოების გაბატონებულ კლასად ჩამოყალიბების მიზნით, პალესტინაში არსებული ქალდეული ტომებისაგან (და არა მარტო) ებრაული ერისა და მათი სახელმწიფო, -- ისრაელის შექმნა, რომელიც მათ სარგებელს მოუტანდა.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ხოლო, ებრაელ ხალხს, რომ არ მიეცოვებინა თავისი სახელმწიფო და არ გადასულიყვნენ სხვა ქვეყნებში ან/და არ მიეღოთ უცხოთა აღმსარებლობა, დაარწმუნეს ქურუმებმა, რომ ისინი ღვთის რჩეული ერია და ოდესღაც გააბატონებდა მათ მთელს მსოფლიოზე, ოღონდ კი შეესრულებინათ „რჯულის კანონი“, რაც იწამეს და დაიწყეს მათაც „კანონის“ დაცვა, განეწყნენ სამსოფლიო ბატონობისათვის.

საბოლოო მიზნის მისაღწევად ქურუმებმა შექმნეს სიონისტური-მასონური სისტემები, ხოლო მათ იდეოლოგიის უზრუნველსაყოფად - „თალმუდი“ და გაასაიდუმლეს იგი.

ბიბლია კი, რომელშიაც „მინიშნებაა“ მომავალში მათი მსოფლიოზე გაბატონების შესახებ, - თანდათან გაამდიდრეს განხორციელების „გეგმებით“ და დემონსტრაციულად ხელმისაწვდომი გახადეს „გოეთათვის“.

ქრისტიანული რელიგიის შემოღება კი, რომელიც ლიბერალური პრინციპებით გამოირჩევა, - ამ საიდუმლო „გეგმის“ შესრულების პირველ ეტაპად უნდა მივიჩნიოთ.

ებრაელთა „შეთქმულებამ“ კაცობრიობის განვითარების მთელი პერიოდი განსაზღვრა და ცივილიზაციის დამოუკიდებელ ციკლად მოგვევლინა.

ნანილი IV. რა შედეგი მოუტანეს ებრაულმა რელიგიებმა კაცობრიობას?

იუდაიზმი, მსოფლიო ისტორიაში, ყველაზე შედეგიანი რელიგია აღმოჩნდა. მისი წყალობით, ჯერ კიდევ ძვ. წ. I ათასწლეულის დასაწყისში ჩამოყალიბდა, მესოპოტომიიდან დევნილ ქალდეველ ტომთაგან, და არა მარტო, - ებრაელთა ერი, მათი კულტურა და სახელმწიფო – ისრაელი, ერთობის სიმბოლო, - სოლომონის ტაძრით. ასევე მათი რელიგიური საუნჯე, „შეთქმულების“ განხორციელების საგზაო რუკა

„თორი“, წინასწარმეტყველთა წიგნებითურთ. რასაც „ძველ აღთქმას“ უწოდებენ. და საეკლესიო კოდექსი „თალმუდი“, -რომლითაც ასევე ხელმძღვანელობენ დღემდე.

ახლად შექმნილ თეოლოგიურ სახელმწიფოდან, რომ არ გადენილიყო ებრაელები უცხო მხარეში, იუდაიზმის მამებმა დაარწმუნეს ისინი, რომ ქვეყნიერების შემქმნელ მამა იეჰოვას რჩეული ერია, არ მიატოვებდა მათ იგი და რომ ყველანაირად იზრუნებდა მათზე და ბოლოს გააბატონებდა მთელს მსოფლიოზე. ოლინდ კი შეესრულებინათ მისი კანონი და რჩევები, რაც გაითავისა ებრაელმა ერმა და „მსოფლიოზე“ გაბატონების იმედით აქტიურად განენწყნენ. „ამ შეპირებას“ მუდმივად რომ ემქომედა ებრაელთა გონებაზე, ქურუმებმა აქციეს იგი საკრალურ მიზნად და დაშიფრული ტექსტით დაიტანეს „აღთქმის წიგნებში“, რასაც ცხადია, მოჰყვა სიონისტურ-მასონური მოძრაობა და ქრისტიანული რელიგიაც.

„ძველ აღთქმას“ დაემატა „ახალი აღთქმაც“ და ებრაელთა მსოფლმხედველობის პლატფორმად ჩამოყალიბდა „ბიბლია“, რამაც განაპირობა ცივილიზაციის შემდგომი ბედი.

ქრისტიანობა, როგორც ეს ადრეც ავლნიშნეთ, იუდაიზმის ლოგიკური გაგრძელებაა და ემსახურება ებრაელთა სტრატეგიულ მიზანს.

ქრისტიანობა, იმთავითვე დაინტერესებული იყო მონათმფლობელური წყობილების შენარჩუნებით და დღემდე ქადაგებს მისი მონური - მორჩილობის ფსიქოლოგიას. დაინტერესებული იყო საზოგადოებაში გაუნათლებლობისა და უმეცრების შენარჩუნებით და ამიტომაც დღემდე სიცრუის პროპაგანდას ეწევა.

ებრაელები რომ დაუფლებოდნენ უმეცართა მიწებსა და სხვა უძრავ ქონებას, ქრისტეს მიმდევრები ავრცელებდნენ ხმებს „წუთისოფლის აღსასრულის“ მოახლოების შესახებ, რათა ხალხს ხელი აელო აქტიურ ცხოვრებაზე, გაეყიდათ ქონება და „სულის გადასარჩენად“ განევრიანებულიყვნენ ქრისტიანულ „საძმოებში“.

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და ჰემოვისარტყლნეთ სიგართლის ჯავჰანიო!

ეს იდეოლოგიური მოძღვრება ექპორტირებულ იქნა რომის იმპერიაში და 325 წელს, იმპერატორ კონსტანტინე დიდის მიერ იგი აღიარებული იქნა სახელმწიფო რელიგიად. მის ფარგლებში მცხოვრები ებრაელები კი გადაიქცნენ „სამეფო სამღვდელოებად“.

ქრისტიანულ „საძმობში“ განევრიანებულ მორწმუნეთა ხარჯზე, რომელმაც გაასხვისეს თავიანთი ქონება, თანდათან წარმოიშვა ფეოდალური ფენა. მათ მიწაზე განსახლებული მონები კი მოგვევლინნენ ყმებად.

„საძმობმა“ კი წარმოშვეს სატაძრო და სამონასტრო მეურნეობები, სადაც „ძმები“ ასევე გადაიქცნენ ყმებად.

თვით ქრისტიანობა, ისე როგორც იუდაიზმი, თავისი საეპისკოპოსოებით, იერუსალიმში ბინადადებულ იუდეველ მამათა ბიზნეს-გაერთიანებას წარმაგაენდა, რამეთუ მათკენ მიემართებოდა საქრისტიანოში აკრეფილი შესანიერების უდიდესი ნაწილი.

„მეორედ მოსვლის“ მოლოდინში მყოფმა ხალხმა, - ხელი ჩაიქნია რა აქტიურ ცხოვრებაზე, დაკარგა ბრძოლისუნარიანობა და ამ მიზეზით რომის იმპერიამ განიცადა კრახი უცხო ტომელებთან ბრძოლებში. ხოლო თვით ევროპა ჩაიძირა მრავალსაუკუნოვან სიბნელეში.

ვიდრე რომის იმპერია რღვევას მიეცემოდა, უფრო მეტად მისი აღმოსავლეთი ნაწილი, ცხადია, რომ იგი ახლო აღმოსავლეთში აწარმოებდა დაპყრობით ომებს. თუმცა, არც თუ დაინტერესებული იყო უდაბნოში მდებარე არაბული ტომებით, სადაც სახალხო მეურნეობა, არც თუ ძალიან იყო განვითარებული.

აი, ამ დროს, დაახლოებით ძვ.წ. VIII ს-ის დასაწყისში, არაბთა ბრძენმა მუჰამედმა, დაინახა რა მეზობელი ქრისტიანული ეკლესიები, თუ როგორ შოულობენ ფულს „იდუის პროპაგანდირებით“, მოიხიბლა იდეით, აღიარა „ძველი აღთქმა“ და ანალოგიურად რელიგიური საქმიანობისათვის ბაზრის მოსაპოვებლად დაუპირისპირდა ქრისტიანებს. სცნა ისინი

კერპთაყვანმცემლებად და გამოუცხადა ომი, ღმერთ „იეჰოვას“ რატომ იხსენიებთ სამების იპოსტასითო.

განაცხადა: „ღმერთი არს ერთი ღმერთი; არ არს სხვა ღმერთი თვინიერ მისა, ცხოველისა, უცვალებულისა...“ (ყურანი 2:256).

„ვინც ამბობენ ღმერთია მესია, მარიამის ძეო, ურჯულო არიან“ (ყურანი 5:19).

„ოდეს ურჯულოებს შეხვდეთ! ამოხოცეთ ისე, რომ დიდი ხოცვა-ყლეტა ჩაიდინოთ, ხოლო დატყვევებულებს გზები ძლიერ შეუკარით“ (ყურანი XVII :4)

„მორწმუნენო! ურიებსა და ქრისტიანებს მეგობრად ნუ გაიხდით: მეგობრები არიან ერთმანეთის, ...“ (ყურანი 5:56).

იმ დროიდან დღემდე, ამ ორ რელიგიურ მიმდინარეობას შორის მიმდინარეობს გაუთავებელი ომები, რასაც მილიონობით ადამიანის სიცოცხლე შეეწირა. ზოგან საერთოდ გაქრნენ ერები. ხალხთა კულტურები რელიგიური მონაცვლეობისდა მიხედვით ვითარდებოდნენ, რამაც რა თქმა უნდა, უდიდესი უარყოფითი გავლენა იქონია მათ საერთო განვითარებაზე. მოიშალა რეგიონალური ხასიათის ეკონომიკური კავშირებიც.

თავის მხრივ, აქ სათქმელია ის გარემოებაც, რომ ქრისტიანობის რომის იმპერიაში გავრცელებით, - დაიჩრდილა ბერძნული კულტურა და ფილოსოფია.

ასე მოხდა ცალკეულ პროვინციებსა და სახელმწიფოებშიც. უკანა პლანზე გადაწეული იქნა ეროვნული კულტურა და მათი ტრადიციული რელიგიები. მათ ადგილებზე კი, - ჩანაცვლებულ იქნა, ცრუ, არაფრისმთქმელი ქრისტიანული საეკლესიო დამწერლობა, სადაც ძირითადი აქცენტი რელიგიურ დოგმატიკაზე იყო გადატანილი.

ქრისტიანულ დოგმატიკაზე აგებული კულტურა კი, - ყველა ერებსა თუ ქვეყნებში, - გახდა დომინანტური.

საქმე იქამდეც კი მივიდა, რომ სლავურ ქვეყნებში „ქრისტიანულ საძმობათგან“ ამოზრდილ, ჩვეულებრივად წოდებულ

**ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და
შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!** _____

„გლებთა“ ფენას, ქრისტეს ჯვრის „თანამზიდველები“ თუ ჯვაროსნები ენოდათ. მაგალითად, რუსეთში Крест- янин.

ეკლესიის გაყოფის შემდეგ, რომის პაპმა სიონისტურ-მასონური მოძრაობისადმი თავის კუთვნილების ნიშნები თანდათან გამოამჟღავნა და ვატიკანი გადააქცია ამ მიმართულების მთავარ შტაბად. რომელმაც თუ რა იღონა, მრავალი ასეული წლების მანძილზე, ბიბლიაში დაშიფრული ებრაული „მიზნის“ მისაღწევად, - მომდევნო თავებში მოგახსენებთ.

ქრისტიანობა, თავისი შინაარსით ანტიხალხური რომაა, მონუმბს ის გარემოებაც, რომ იგი, შექმნილი ჯერ კიდევ მონათმფლობელური წყობილების დროს, მონური ფსიქოლოგიის განსამტკიცებლად, დღესაც, XXI ს-ში, მისი მესვეურები იმავე მეთოდებით ცდილობენ ხალხის გაბრიყვებას, რასაც სამწუხაროდ, მრავალი დაყვება და ნებაყოფლობით იძირება უმეცრებაში.

**ნანილი V. გიბლია, - ებრაელთა
კაცობრიობის წინააღმდეგ
შეთქმულების დაშიფრული ტექსტია**

**თავი I. ებრაელთა „გიბლიური მიზანი“
და მისი განხორციელების მეთოდი**

§ 1. ებრაელთა „გიბლიური მიზანი“

ებრაელების ძირითადი მიზანია, დასახული ჯერ კიდევ ძ.ვ. წ. VIII ს-ში, - მსოფლიოზე გაბატონება, საკუთარი ეროვნული უნიკალურობის შენარჩუნება და მსოფლიოს მმართველ ელიტად გადაქცევა., დედაქალაქად იერუსალიმის გამოცხადება და მოსახლეობის 2/3 – ით შემცირება.

ამას, არც უარყოფენ და კარგადაც მოჩანს ბიბლიური ტექსტებიდან, დადასტურებული განვლილი ცხოვრების პრაქტიკით.

გვრჩება შთაბეჭდილება, თითქოსდა კაცობრიობის განვითარების ბოლო ორი ათასი წელი, მეტი თუ არა, მოქცეულია ებრაული იდეოლოგიური ექსპანსიის ქვეშ, რაც სავარაუდოდ გაგრძელდება „დასახული მიზნის“ აღსრულებამდე, თუ მანამდე რაიმე კატასტროფა არ მოხდა. (უნდა ვიგულისხმოთ, რომ მსოფლიო განვითარების ისტორია „ებრაულ ფაზამდე“, - იმყოფებოდა შუმერული კულტურის გავლენის ქვეშ).

აღნიშნული „მიზნის“ დასახვა, სავარაუდოდ განაპირობა ებრაელი ხალხის ტრაგიკულმა წარსულმა, - როგორც შურისძიება კაცობრიობაზე. რამეთუ, ჯერ კიდევ ძვ.წ. IV ათასწლეულში, ისინი უსამართლოდ აყრილ იქნენ თავიანთი მშობლიური კერიდან. კერძოდ კი, - ცივილიზაციის სათავეებ ურუკ-არატუს ქალაქ სახელმწიფოებიდან, მდებარე ვანი-სა და ურმიის ტბების სანახევებთან, რომლებიც მათ ეკუთვნოდათ და თანდათან გადასახლებულ იქნენ მესოპოტამიის სამხრეთით, სადაც შემდეგ შეიქმნა შუმერთა სახელმწიფო.

მშობლიურ ქ. „ურუკის“ სახელის უკვდავსაყოფად, როგორც ჩანს, მათ იქ ქალაქი ური-ც კი დაარსეს.

თავის მხრივ, სიტყვა „ური“ , „ურიდან“ მომდინარეობს და ბიბლიური ენციკლოპედიის მიხედვით, იგი წარჩინებულს, ბრწყინვალეს ნიშნავს. თუმცა „ური“, - არსის მნიშვნელობასაც იძენს.

ისე კი, ებრაელებს ადრე ურიებსაც ეძახდნენ, თუმცა ეთნიკური ქალდეველები არიან, რომლებსაც ასევე მოგვიანებით ურიებსაც ეძახდნენ.

დაახლოებით ძვ. წ. II ათასწლეულის დასაწყისში, შუმერთა სახელმწიფო გაქრა და მის ადგილს ახალი სახელმწიფო, - ბაბილონი წარმოიშვა. ურია-ქალდეველები, ამ დროს მეორე პლანზე გადაწეულ იქნენ და თანდათან დაიწყეს მათ შუამდინარეთის ჩრდილოეთით ამოსვლა. იქ, სადაც დასავლეთიდან, - აღმოსავლეთის მიმართულებით, - ირანისკენ მემართება საქარავნო გზები და იქ დაიწყეს კომერცილი საქმიანობა.

ეს ხდება დაახლოებით ძვ.წ. XVII-XV სს-ში. სწორედ მათგან,

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

იქ იმ დროს ჩამოყალიბდა სახელმწიფო ასურეთი, რომელიც მოგვიანებით დაიპყრო ბაბილონმა. შედეგად კი, - ურიები განიზნენ ახლო აღმოსავლეთში. ასე დაიკარგა მათი პირველი ეთნიკური სახე. თუმცა, იმ დროს მათზე მძლავრობდა ასევე მიდიაც. მოგვიანებით თვით ასურეთმაც დაიპყრო ბაბილონი და გახდა ჰეგემონი რეგიონში.

ასურეთიდან წამოსული ქალდეველთა ნაწილი დასახლდა პალესტინაში, ნაწილი კი გადავიდა ეგვიპტეში.

ჩვენი შეხედულებით და არა ბიბლიის მიხედვით, დაახლოებით ძვ.წ. XI-X ს-ში, როდესაც „ზღვის ხალხად“ წოდებულმა ინდო-ევროპელებმა დაიპყრეს ხეთების იმპერია და თანდათან დაიწყეს სამხრეთით გავრცელება, ეს საფრთხედ მიიჩნიეს ეგვიპტელებმა, რომლებსაც თავის მხრივ პრობლემებს უქმნიდნენ ასევე მათთან არსებული მონები, რომლებიც თითოეულ ეგვიპტელზე მოდიოდა 10-20 და მეტი რაოდენობით და მტრის თავდასხმის შემთხვევაში, ჰქონდათ შიში, რომ ისინი გადავიდოდნენ მათ მხარეს და მათი უმეტესობა განდევნეს პალესტინაში. სადაც მათგან და იქ არსებულ ებრაელთაგან (და არა მარტო), - მტრის შესაკავებლად შექმნეს ბუფერული სახელმწიფო - ისრაელი. იმ დროს ეგვიპტეს ემუქრებოდა ასევე სახელმწიფოები მითანა, რომელიც დაიპყრო ასურეთმა და თვით ასურეთიც. ასე რომ, ისრაელის სახელმწიფოს შექმნით, ეგვიპტემ ერთდროულად რამდენიმე მტრის თავდასხმისაგან თავი დაზღვეულად მიიჩნია.

აღბათ, სწორედ ეს იყო მიზეზი, რომ ისრაელის არაბუნებრივად ჩამოყალიბებულ სახელმწიფოს, როგორც პოლიტიკურ ორგანიზაციას, საფუძვლად დაედო არა ქვეყნის შიგნით არსებული კლასობრივი უთანასწორობის დაცვის ვალდებულება, არამედ წინდაცვეთაზე დაფუძნებული იუდეური რელიგია.

მოსახლეობა ერთი ეთნიკური ნიშნის რომ ყოფილიყო, - წინდაცვეთასაც აღარ შემოიღებდნენ, - სხვებისგან გამოსარჩევად.

ასე დაიწყო გაქრობისა და სხვა ერებში ასიმილირების საფრთხის პირას მისულმა, ებრაელებად წოდებულმა ურია-ქალდეველებმა, თავიანთი სახელმწიფო ისრაელის „მშენებლობა“.

დავითისა და სოლომონის მეფობის პერიოდში, ანუ ძვ.წ. X-IX სს-ში, ქვეყანა იყო წარმატებული და სოლომონმა ღმერთ იეჰოვას, იერუსალიმში, სიონის მთაზე აუგო მონასტერი. მისი შვილის მეფობის დროს კი, - ქვეყანა გაიყო ორ ნაწილად. მის ჩრდილოეთ ნაწილს ეწოდა ისრაელი, სამხრეთს კი, - იუდია.

იმ დროიდან აქეთ, მათ დაიწყეს დაკნინება, ხალხმა კი, - „რჯულის კანონისადმი“ ლაღატი.

ძვ.წ. VIII ს-ში, ისრაელი დაიპყრო ასურეთმა და მთელი მისი მოსახლეობა გადაასახლა შუამდინარეთში, საიდანაც უკან აღარავინ დაბრუნებულა. და ცხადია, ამჯერადაც მოხდებოდა მათი განბნევა. მათ ადგილას კი ჩაასახლეს ასურელები, რომლებსაც მოგვიანებით „სამარიელები“ ეწოდათ.

ძვ.წ. 586 წელს კი, - ებრაელთა მეორე სახელმწიფო იუდეა დაიპყრო ბაბილონის მეფე – ნაბუქოდონოსორმა, რომელმაც გაძარცვა და დაანგრია იერუსალიმის ტაძარი, ხოლო იუდეის მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი გადაასახლა ბაბილონში, რომელთაგან, კიროსოს წყალობით, რამდენიმე ათეული ათასი დაუბრუნდა სამშობლოს.

აი, ამ ისტორიული გადასახედიდან გამომდინარე, როგორც ჩანს, ებრაელებმა მოიძულეს კაცობრიობა და მათზე შურისძიების მიზნით, შეიმუშავეს „შეთქმულების გეგმა“, რაც ჩვენი აზრით ორი ერთმანეთის განუყოფელი ნაწილები-საგან შედგება.

ერთი მათგანი ითვალისწინებს ებრაელი მრევლის მუდმივ დაშინება-დამორჩილებას, ზომბირებას. რათა მათ უკლებლივ იხადონ „რჯულის კანონით“ დადგენილი გადასახადები, რომელთა საფუძველზეც ქურუმები მუდმივ უნდა გამდიდრდნენ, ვიდრე ებრაელი ერი არ მიაღწევს „შეთქმულებით“ გათვალისწინებულ მიზანს, - მსოფლიო ბატონობას. რომლის

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და ჰემოვისარტყლნეთ სიმართლის ჯავჰანიო!

შემდეგაც აღარ იქნება სამღვდელოება, რამეთუ შეიქმნება „სულ სხვა ცა და სხვა მიწა“, ღვთისმსახურებას კი განახორციელებს თვით დედამიწაზე დაშვებული ღმერთი.

მეორე ნაწილი კი -- გეგმისა, ის გახლავთ, რომ ქრისტიანობით და არა მარტო, ისრაელის გარეთ გატანილი იუდეური იდეოლოგიის (რელიგიური შეგონების) გამოყენებით, დანარჩენი კაცობრიობა მუდმივად, მომავალი „აღსასრულის დღის“ მოახლოების შიშის ქვე, ზომბირებულ მდგომარეობაში ამყოფონ. რათა, თავად ამ დროს, სიონისტ-მასონებმა უპრობლემოდ ჩაიგდონ ხელში, რიგი ქვეყნების სიმდიდრეები და სახელისუფლო ძალაუფლება. და ბოლოს, როდესაც მთელს მსოფლიოზე ექნებათ მოპოვებული გავლენა, რაც თითქმის უკვე განხორციელებული აქვთ, აი მაშინ, იერუსალიმს გამოაცხადებენ, არა მარტო ისრაელის, არამედ მთელი მსოფლიოს დედაქალაქად. ხოლო ანტიქრისტეს ტახტის დასადგმელად შეეცდებიან სინას მთაზე არსებულ ალ-აქსის მეჩეთის დანგრევას და მის ადგილს სოლომონის მესამე ტაძრის აგებას. რასაც ცხადია, მოყვება მესამე მსოფლიო ომი, რომელიც რელიგიური ხასიათის იქნება და მასში გამარჯვებული გამოვა ისრაელი ამერიკის წყალობით. ასე აღმოჩნდება იგი მსოფლიოს მმართველად.

ავანტურაზე დაყოლიების მიზნით, რაც ზემოთაც მოგახსენეთ, თავდაპირველად ქურუმებმა ებრაელ ხალხს განუცხადეს, რომ ისინი ქვეყნიერების შემომქმედ, ერთად-ერთ ღმერთ, იეჰოვას, მათ წინაპრებთან (აბრაამი, ისაკი, იაკობი) დადებული აღთქმის თანახმად, დედამიწაზე მცხოვრებ ყველა ერთა შორის, - ყველაზე საყვარელი და რჩეული ერია, რომელსაც არასოდეს მიატოვებდა და ქანაანის შემდეგ დამატებით მისცემდა მიწებს, - ნილოსიდან ევფრატამდე, და კიდევ სხვაგან, „სადაც კი ფეხს დაადგამენ“. და ბოლოს გააბატონებდა მსოფლიოზე, ოღონდ კი შეესრულებინათ - მისი კანონი (დაბადება, 12:1-3; 13:15; 15:18-21; 17:11,12) და მათაც ინამეს.

ებრაელმა ქურუმებმა, გამოიჩინეს რა სიბრძნე, „რჯულის კანონით“ გათვალისწინებული რელიგიური მრწამსი, - გააიგოვეს ებრაულ ეროვნებასთან. რამეთუ არ არსებობდა ებრაელი იუდაიზმის გარეშე და პირიქით, - იუდაიზმი ებრაელის გარეშე.

ამრიგად, დამუხტა „თორმა“ ებრაელი ხალხი და აქტიურად განაწყობდა დასახული „მიზანის“ მისაღწევად.

იეჰოვას სიტყვები იაკობს: „ქვიშასავით გამრავლდება შენი შთამომავალი და განივრცობა აღმოსავლეთიდან დასავლეთამდე და სამხრეთიდან ჩრდილოეთამდე. შენი და შენი შთამომავლის მეშვეობით იკურთხება დედამიწის ყველა ოჯახი“ (დაბადება, 28:1), - იქცა დომინანტად.

„მღვდლების სამეფოდ და წმინდა ერად იქცევით ჩემთვის“ (გამოსვლა 19:6), - გულისხმობს ებრაელი ერის მსოფლიოს ინტელექტუალურ ძალად გადაქცევას და სისხლის სინმინდის დაცვისკენ მოუწოდებს.

„დაგიდებ საზღვარს წითელი ზღვიდან ფილისტილენთა ზღვამდე, უდაბნოდან მდინარემდე. ხელში ჩაგიგდებ იმ მიწის მკვიდრთ და განდევნი შენგან“ (გამოსვლა 23:31), - საუბარია ქანაანზე.

„... არ დადო შეთანხმება იმ მიწის მკვიდრებთან, სადაც მიდიხარ, რათა ეს მახედ არ გექცეთ“ (გამოსვლა 34:12), არ დაუახლოვდე მათ და მათთან სისხლხორცეულად არ აირო, რამეთუ, ეთნიკური სახისა და რელიგიის დაკარგვით დაგიმთავარდებაო.

„დაანგრეთ მათი სამსხვერპლოები, დაამტვრიეთ მათი წმინდა სვეტები და აჩეხეთ მათი წმინდა ბოძები“ (გამოსვლა 34:13), რათა მათმა რელიგიამ თქვენზე არ მოახდინოს გავლენა და არც თქვენ გაგიჩნდეთ მათ რელიგიაზე გადასვლის სურვილიო.

„... დაეუფლეთ მათ მიწას, რომელსაც დასაუფლებლად მოგცემთ, სადაც რძე და თაფლი მოედინება“ (ლევიანები 20:24), - აიძულებს ღმერთი, რომ შეძლებენ ქანაანის დაპყრო-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანი! _____

ბას.

„როცა შეგიყვანს იეჰოვა, შენი ღმერთი, იმ მიწაზე, რომლის დასამკვიდრებლაც მიდიხარ, მოგაშორებს მრავალრიცხოვან ერებს, ხეთელებს, გირგამელებს, ამორეველებს, ქანაანელებს, ფირიზიელებს, ხივილიებსა და იებუსელებს, - შვიდ ერს, რომლებიც შენზე მრავალრიცხოვანი და ძლიერები არიან“.

„... ხელში ჩაგიგდებს მათ. და დაამრცხებ. გაანადგურე ისინი, არ დადო მათთან არანაირი შეთანხმება, წყალობა არ უყო მათ“;

„არ დაუმოყვრდე, არ მიათხოვო შენი ასული მათ ვაჟს და შენს ვაჟს არ მოუყვანო მათი ასული“ (2 კანონი 7:1-3).

ღმერთის ეს სიტყვები მიიჩნევა მომავალი ისრაელის სახელმწიფოს შიდა საოკუპაციო პოლიტიკის განმსაზღვრელად.

„უნდა შთანთქათ ყველა ხალხი, რომელთაც იეჰოვა, თქვენი ღმერთი გიგდებთ ხელში. არ შეებრალოს თქვენს თვალს ისინი, არ ემსახუროთ მათ ღმერთებს, რადგან ეს ხაფანგად გექცევათ“ (2 კანონი 7:16).

ეს სიტყვები კი ნათქვამია, არა ქანაანელებთან, არამედ ზოგადად, ქანაანის შემდგომ დაპყრობით საქმიანობისთან მიმართებაში, რაც „ბიბლიურ მიზანს“ ეხმიანება.

„მთლიანად მოსპეთ ყოველი ადგილი მაღალ მთაზე, გორებზე და ყველა ფოთლხშირი ხის ქვეშ, სადაც თავიანთ ღმერთებს ემსახურებიან ის ხალხი, რომელთაც თქვენ განდევნით. დაანგრით მათი სამსხვერპლოები, დაამტვრიეთ მათი სვეტები, და ცეცხლში დაწვით წმინდა ბოძები. აჩეხეთ მათი ღმერთების ქანდაკებები და მოსპეთ იმ ადგილიდან მათი სახელები“ (2 კანონი 12:2,3).

ესეც იმ ხალხის სინმინდეების მოსპობაზე ლაპარაკობს, რომლებსაც ებრაელები დაიპყრობდნენ ქანაანის შემდეგ, რათა გასაქანი მისცემოდა იუდაიზმის გავრცელებას.

„თუ ... შეგიშვებს, იქ მყოფი (საუბარია ქანაანზე), მთელი

ხალხი მონებად გყავდეს და გემსახუროს“.

„თუ არ დაგიზავდება და ომს გაგიმართავს, ალყა შემოარტყი“.

„და მახვილით ამოხოცე ყველა მამაკაცი“.

„ოღინდ ქალები, ბავშვები, შინაური ცხოველები და ყველაფერი, რაც ქალაქში იქნება, - მთელი ნადავლი, დაიტაცე ...“ (2 კანონი 20:11-14). – ბარბაროსობაა და მეტი არაფერი!

„ასევე უყავი შენგან დაშორებულ ქალაქებს, რომლებიც იმ ხალხისა არ არის“.

„ოღონდ, იმ ხალხთა ქალაქებში, ცოცხალი არ დატოვო არც ერთი მსუნთქავი არსება“ (2 კანონი 20:15,16).

ეს ეხება ქანანის გარე სამყაროს და ძირითად მიზანზეა გათვლილი.

„... იეჰოვა, შენი ღმერთი დედამიწის ყველა ერზე აღმატებულს გაგხდის“ (2 კანონი 28:1).

„იეჰოვას წყალობით თავში იქნები და არა კუდში, მაღლა იქნები და არა ძირს, ...“ (2 კანონი 28:13).

„აგამაღლებთ იგი ყველა სხვა ხალხებზე მეტად, რომლებიც შექმნა, და იქცევით ქებად ...“ (2 კანონი 26:19).

თუ ღმერთი ერთია ყველა ერისთვის, რატომაა ებრაელები ასეთ პატივში?! ცხადია, ყოველივე ეს, მიმართულია ებრაელი ერის სულიერი ამაღლების და ზომბირებისკენ.

„ყოველმა მევალემ აპატიოს თავის მოძმეს, რომელმაც ვალი აიღო; არ დააძალოს გადახდა თავის მოძმეს ან ძმას ...“

„უცხოელს შეგიძლია დააძალო გადახდა, მაგრამ შენს ძმას აპატიო, თუ რამე მართებს. “

„არ უნდა იყოს ღარიბი თქვენს შორის, რადგან იეჰოვა გაკურთხებთ იმ მიწაზე, რომელსაც იეჰოვა, თქვენი ღმერთი გაძლევთ სამკვიდროდ, რომ დაეუფლოთ მას.“

„თქვენ გირაოთი ასესხებთ, თვითონ კი არ ისესხებთ, იბატონებთ მრავალ ერზე, თქვენზე კი ვერ იბატონებენ ისინი“ (2 კანონი 15:2-6).

ეს ეკონომიკური რჩევები შეთქმულების ძირითადი მიზნი-

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

დან ამოდის და დღესაც სახელმძღვანელოდ შემოღებული აქვთ ებრაელებს.

„თუ გულმოდგინედ დაიცავთ მცნებებს, რომელსაც გიბრძანებთ, და შეასრულებთ, გეყვარებათ იეჰოვა, თქვენი ღმერთი, ივლით მისი გზით და მიეკვრებით მას.“

„იეჰოვაც განდევნის ამ ერებს ... და თქვენც გააძევებთ თქვენზე დიდ და მრავალრიცხოვან ერებს“.

„ყველგან, სადაც კი ფეხს დაადგამთ, თქვენი იქნება, წინ ვერავინ დაგიდგებათ, თქვენდამი შიშსა და ძრწოლას მოჰგვრის იეჰოვა, ... მთელი მიწის პირს, რომელზეც გადაივლით, როგორც დაგპირდით“ (2 კანონი 11:22-28).

ამ სტრიქონებიდან აშკარაა, რომ ქურუმებს სურთ ხალხმა დაიცვას „რჯულის კანონი“, რომლითაც უამრავი გადასახადია დადგენილი და ეს კარგად იცით თქვენც. სანაცვლოდ, ღვთის სახელით პირდებიან არნახულ წარმატებას, რომელიც ესადაგება ძირეულ „მიზანს“.

უნდა ითქვას, სწორედ, რომ ამგვარმა დაიმედებამ ებრაელ ხალხს ჩამოუყალიბა, მათთვის დამახასიათებელი, ე.წ. „ხუცება“, ანუ თავგასულობითი თვისება, რაც უმეტესობას ახასიათებს,

თუ გულდასმით არ შეასრულებთ ამ კანონს, - ნათქვამია „მეორე რჯულში“, - გაგფანტავთ იეჰოვა ხალხებს შორის, დედამიწის ერთი ბოლოდან მეორე ბოლომდე, და იქ დაუნყებთ მსახურს ხისა და ქვის ღმერთებს...“.

„არც მოსვენება გექნება იმ ერებში ...“

„შენი სიცოცხლე უდიდეს საფრთხეში იქნება“ (2 კანონი 28:58,64,65).

ცხადია, ეს შეთხზულია ებრაელთა განზნევის შემდეგ, უკანა დროით.

„როცა შესრულდება შენზე ეს სიტყვები, კურთხევა და წყევლა, რომელიც წინ დაგიდე, ...იმ ხალხებს შორის რომ იქნები, სადაც იეჰოვა გაგფანტავს“.

„დაუბრუნდები იეჰოვას, შენს ღმერთს და მოუსმენთ მის

ხმას ყველაფერში...”

„მაშინ დააბრუნებს იეჰოვა, შენი ღმერთი ტყვეებს, შეგიწყალებს და შეგკრეფს იმ ხალხებიდან, სადაც ... გაგფანტა“.

„შეგიყვანს იეჰოვა ... იმ მიწაზე, რომელსაც შენი მამები დაეუფლნენ და შენ დაეუფლები მას; სიკეთეს გაგიკეთებს და შენს მამებზე მეტად გაგამრავლებს“ (2 კანონი 30:1-6)., - დანერა მოსემ ეს კანონი და მისცა მღვდლებს ... “ (2 კანონი 31:9).

ამდენად, „თორის“ ზემოხსენებული ამონარიდები ფაქტობრივად, წარმოადგენს „ებრაელთა შეთქმულების“ საგზაო რუკას“, რომელსაც გაყვა ებრაელობა და ბოლო ორი ათასი წლის განმავლობაში მას მნიშვნელოვანწილად შეასხა ხორცი. დროის ამ „ტალღამ“ მსოფლიო საზოგადოებრივი აზროვნების განვითარება განაპირობა და ნებისთ თუ უნებლიედ ყველა მნიშვნელოვანი მოვლენა მისგან ამოვიდა.

ცხადია, „საგზაო რუკის“ შემქმნელი ქურუმები, ქვეყნის შემდგომი ისტორიული განვითარების ყველა მოვლენას წინასწარ დანვრილებით ვერ განჭვრეტდნენ და დრო და დრო უხდებოდათ სხვადასხვა წინასწარმეტყველთა სახელით, მასში დამატებების და კორექტირების შეიტანა. თუმცა ჭკუის სასწავლებელი და სხვა ტექსტებით იგი შეფუთული.

იუდეური და ქრისტიანული რელიგიები კი შეიქმნა, ამ „შეთქმულების“ ბოლომდე დაყვანის მიზნით, როგორც მისი იდეოლოგიური უზრუნველყოფის პოლიტიკური სისტემები. „მიზნის“ მიღწევის შემდეგ, მათი საჭიროება აღარ იქნება და ისინი თანდითანობით დაკარგავენ ძალას. სანაცვლოდ კი შეიქმნება ერთი საერთო ჭეშმარიტი მსოფლიო რელიგია, დაფუძნებული ბუნებრივ კანონებზე.

ერთი სიტყვით, ზემოხსენებული ლოცვა-კურთხევით, როგორც ჩანს, ვითომდა ღმერთი ეჰოვამ „ეგვიპტიდან გამოსული ებრაელები“ შეუსია ქანაანს ძვ. წ. XVI ს-ში (ბიბლიური ქრონიკონის მიხედვით), დაიპყრეს იგი და იქ შექმნეს სახელმწიფო ისრაელი, მეცნიერულად არ დასტურდება.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ასე თუ ისე, ძვ.წ. XI-X სს-ში, მართლაც შეიქმნა პალესტინაში ებრაელთა სახელმწიფო ისრაელი. სავარაუდოდ, რიცხო-ბრივი უპირატესობის ნიადაგზე და მას საფუძვლად დაედო იუდაიზმი.

პირველი მეფეების დროს, კერძოდ კი, დავითისა და სოლომონის ხანაში, ქვეყანა აღმავლობის გზით ვითარდებოდა და იეჰოვას დაუდგეს კიდეც ტაძარი იერუსალიმში.

სოლომონის შემდეგ კი, როდესაც ქვეყანა ორ ნაწილად გაიყო, ხალხმა „რჯულის კანონს“ შეაქცია ზურგი და საერთო დისციპლინაც შეირყა. შედეგად კი, ორივე ებრაულმა სახელმწიფომ დაკარგა დამოუკიდებლობა.

ცხადია, ასეთ ვითარებაში, ებრაელთა სულიერი მდგომარეობა იქნებოდა განზილებული და მათაც თანდათან დაინწყეს ღმერთისადმი რწმენის დაკარგვა, შეიქმნა იუდაიზმის კრახის საფრთხე.

აი, ასეთ ვითარებაში მდგომარეობის გამოსწორების მიზნით, ქურუმებმა წინა პლანზე წამოიწიეს „მესიის“, „წუთისოფლის აღსასრულისა“ და „ღვთის სამსჯავროს“ თემები, რათა ხალხი დაერწმუნებინათ, რომ ვითომდა ყოველივე ეს ცუდი დაემართათ „რჯულის კანონის“ დარღვევის გამო. თუმცა მათი ცოდვის გამოსასყიდად მოვიდოდა მესია, დასჯიდა ცოდვილებს, ცეცხლით განწმენდდა დედამიწას, ხელახლა შექმნიდა „ახალ ცასა და ახალ მიწას“. და ასე დაამყარებდა იგი ებრაელთა სიკეთისა და სიცოცხლის უკვდავებას.

აი, ამ იმედით შეიქმნა ესაია წინასწარმეტყველის წიგნი, თუმცა არა ძვ.წ. 732 წელს, როგორც ეს ნაჩვენებია ბიბლიურ ქრონიკონში, არამედ ნაბუქოდონოსორის შემდეგ ძვ.წ. VI ს-ში.

წიგნში ნათქვამია: „ვბი ცოდვილ ერს, დანაშაულით დამძიმებულ ხალხს, ბოროტმოქმედ შთამომავლობას, დამღუპველ ძეებს! მიატოვეს იეჰოვა, უპატივცემულოდ მოექცნენ ისრაელის წმიდას, ზურგი შეაციეს მას“ (1 : 4).

„თქვენი ქვეყანა გაპარტახებულია, თქვენი ქალაქები ცე-

ცხლით გადამწვარი; თქვენს მინას უცხოები ჭამენ ... “ (1 : 7), - გვამცნობს ღმერთი იეჰოვა ესაიას პირით იმ ხანად ქვეყანაში არსებული მდგომარეობის თაობაზე.

„მოდით და მოვაგვაროთ საქმეები – ამბობს იეჰოვა, - აღისფერიც რომ იყოს თქვენი ციდეები, თოვლივით გათათრდება ...“ (1 : 18), ანუ ცოდვილ ებრაელებს ეუბნება, - გაპატიებთო.

„ნაბორძიკდა იერუსალიმი და დაეცა იუდა ... “ (3 : 8).

„დგება იეჰოვა საკამათოთ და ხალხისთვის განაჩენის გამოსატანად“ (3:13).

„იეჰოვა ამბობს: „ამოვა ყლორტი იესეს ძირკვიდან (გულისხმობს იესო ქრისტეს მესიად მოსვლას) და ნაყოფიერი იქნება მისი ფესვის ამონაყარი.

„მასზე დაივანებს იეჰოვას სული, სიბრძნისა და გაგების სული, რჩევისა და ძლევამოსილების სული, ცოდნისა და იეჰოვას შიშის სული “ (11: 1-3), ანუ თავის იდეის გამგრძელებლად იეჰოვა გვიხასიათებს მომავალ მესიას.

„შესახედაობით არ გაასამართლებს, არც ყურით გაგონილით ამხელს“.

„სამართლიანად გაასამართლებს სანყლებს და სიმართლით ამხილებს ხალხს დედამიწის თვინიერთა გულისათვის.“ (11:3,4).

აცხადებს, რომ იგი იქნება სამართლიანი მსაჯული, სამართლიანად გაასამართლებს სანყლებს და ამხელს ხალხს თვინიერთა გულისთვის, ანუ, „სანყლებისა“ და „თვინიერთა“ ინტერესების დამცველი იქნებაო, რაც იმას ნიშნავს, რომ მანამდე მათი ინტერესები ხელყოფილი იყო.

„იმ დღეს იესეს ფესვი ნიშნად იდგმება ხალხებისათვის, ყველა ხალხი მას მიმართავს ხელმძღვანელობისათვის და დიდებული იქნება მისი მოსასვენებელი ადგილი. “ (11:10).

„იმ დღედ“ მიიჩნევა „აღსასრულის დღე“, როდესაც ადგილი ექნება ღვთის სამსჯავროს და მასზე „იესეს“ ანუ „მესიის“ როლს., ე.ი. „მეორედ მოსვლაზეა“ ლაპარაკი.

„იმ დღეს იეჰოვა მეორედ გაინვდის ხელს, რათა შეკრიბოს

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

თავისი ხალხიდან დარჩენილები ასურთიდან, ეგვიპტიდან, ფათროსიდან, ქუშიდან, ელამიდან, შინარიდან, ხამათიდან და ზღვის კუნძულებიდან.“

„ის ნიშანს აღმართავს ერებისათვის და შეკრებს გაფანტულ ისრაელებს, შეკრებს გაფანტულ იუდეველებს დედამიწის ოთხთავ კუთხიდან“. (11: 11,12).

„იმ დღეს იეჰოვა მეორედ გაიწვდის ხელს“, - ნიშნავს იმას, რომ იგი მეორედ მოევლინება ებრაელებს, პირველად ნაგულისხმევია, რომ იყო სინას მთაზე. ანუ თავდაპირველად იყო ლაპარაკი, არა ქრისტეს, არამედ იეჰოვას მეორედ მოსვლაზე“. რათა შეკრიბოს ერთად პალესტინაში სხვადასხვა ქვეყანაში გაბნეულ-გადახვეწილი ებრაელები, რომ უბოძოს მათ „ღვთიური სამეფო“.

საგულისხმოა, რომ ჰიტლერი, ასრულებდა რა იმპერიალისტთა დავალებას, - ალბათ იმისათვის წყვეტდა ებრაელებს, რომ ისინი ევროპიდან, ამ ბიბლიური მოწოდების თანახმად, დაბრუნებულ იყვნენ პალესტინაში. მაგრამ, როგორც ჩანს, ვერ მიუხვდნენ ებრაელები მას.

„გაქრება ეფრემის შური, მოისპობიან იუდას მიმართ მტრულად განწყობილნი“.

(იუდა და ეფრემი) „მხრებზე დააფრინდებიან ფილისტიმს დასავლეთში; ერთად გაძარცვავენ აღმოსავლეთის ძეებს ...“ (12:13,14).

როდესაც „შეიკრიბებიან განბმეულნი, იუდას მიმართ მტრულად განწყობილნიც მოისპობიან. და ერთად გაძარცვავენ აღმოსავლეთით მოსაზღვრე ქვეყნებსო, - ე.ი. დანაშაულის ჩასადენად აქეზებს მათ.

„აი, მოდის იეჰოვას დღე, სასტიკი და რისხვითა და მრისხანებით, რათა გამოაგნებელი გახადოს ქვეყანა და აღგავოს მისგან ცოდვილები“ (13:9), - იგულისხმება „ნუთისოფლის აღსასრულის“ დღე და „საღვთო სამსჯავრო“, ცოდვილთა გასამართლებლად.

„იეჰოვა შეინყალებს იაკობს და კვლავ ამოარჩევს ის-

რაელს. თავიანთ მიწაზე მოასვენებს მათ. ხიზნებიც შეუერთდებიან მათ და შეეთვისებიან იაკობის ხალხს. “

„ხალხები აიყვანენ მათ და მიიყვანენ თავიანთ ადგილზე; ისრაელის სახლი თავის საკუთრებად აქცევს მათ იეჰოვას მიწაზე და მსახურებად და მოახლეებად გაიხდის“ (14:1,2).

აქ იკითხება, ვითმდა ცოდვების მიუხედავად, იეჰოვა არ დასჯის ებრაელებს. სხვა ხალხები აიყვანენ მათ თავიანთ მიწაზე და იქ მოასვენებენ. შემდეგ ეს „ხალხები“ გადავლენ ებრაელთა საკუთრებაში და მათი მოსამსახურეები გახდებიან. კი მაგრამ, რის საფუძველზე?

რა თქმა უნდა, ეს, მათი გლობალური მიზნის ნაწილია.

„იმ დღეს მოვუხმობ ჩემს მსახურს, ელიაკიმს, ხილკიას ძეს. შენი გრძელი სამოსელით შევმოსავ მას და შენს სარტყელს შემოვარტყავ, შენს სამფლობელოს ჩავუგდებ ხელში და ის გახდება იერუსალიმის მკვიდრთა და იუდას სახლის მამა.

„მხარზე ჩამოვკიდებ დავითის სახლის გასაღებს და ისე გააღებს, რომ ვერავინ დაკეტავს და ისე დაკეტავს, რომ ვერავინ გააღებს.“

„ბალოსავით ჩავარჭობ გამძლე ადგილას და თავისი მამის სახლისთვის დიდებსი ტახტად იქცევა“ (22:20-24).

აქ „ელიაკიმი“ მოიაზრება მესიად, ქრისტედ, როემლსაც იეჰოვა იუდას სახლის, ანუ ებრაელთა მამად დაადგენს და ფაქტობრივად, დაავალებს მათ წინამძღოლობას.

განაგრძობს იეჰოვა: „აი სიონის საძირკვლად ვდებ ქვას, ნაცად ქვას, ძვირფას ქვაკუთხედს საძირკვლისთვის, ვისაც სწამს, არ შეძრწუნდება. ლარად ექნება სამართალი და თარაზოდ სიმართლე“ (28:16,17).

მხედველობაში ჰყავს მომავალი მესია.

„გამოსყიდულნი დაბრუნდებიან და სიხარულის ყიჟინით მოვლენ სიონში. მათ თავზე იქნება მარადიული მხიარულობა. მნუხარება და ოხვრა გაქრება. “ (35:10), - გულისხმობს უკან სამშობლოში დაბრუნებულ ებრაელებს, რომლებსაც ღვთის სამსჯავროს შემდეგ მარადიული სიცოცხლე მიეცემა.

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

„გახსოვდეს ეს იაკობ, და შენ ისრაელო, რადგან ჩემი მსახური ხარ! მე შეგქმენი, ... არ დაგივიწყებ ისრაელო! “

„ისე წავშლი შენს დანაშაულს და შენს ცოდვებს, თითქოს ღრუბლით დამეფაროს. დამიბრუნდი და გამოგისყიდი “ (44:22).

„დამიბრუნდით და გადარჩებით ყველანი, ვინც დედამიწის კიდებში ხართ ... “ (45:22).

იეჰოვას მუქარა სხვა ერთა ცოდვილების მუდმივ სატანჯველად ჯოჯოხეთის ცეცხლში ჩაყრის შესახებ, ხოლო ცოდვილ ებრაელთა, დასჯის გარეშე გამოსყიდვის თაობაზე იეჰოვას პირობა, ოღონდ კი დაბრუნებულიყვნენ სამშობლოში, - ქურუმთა ინტერესებშია.

აცხადებს იეჰოვა: „აი ხელს აღვმართავ ერებზე და ჩემს ნიშანს აღუმართავ ხალხებს, უბით მოგიყვანენ ძეებს, და მხრებით ატარებენ შენს ასულებს. მეფეები გიპატრონებენ და დედოფლები გეყოლება ძიძებად. პირქვე დამხობილნი მდაბლად თაყვანს გცემენ და ფეხებიდან მტვერს აგილოკავენ“ (49:22,23).

აქ უბრალოდ რასობრივი შოვინიზმის ნიშნებია ჩადებული, საითკენაც მიიღტვის ისრაელი.

„ნუ იტყვის უცხოელი, რომელიც იეჰოვას შეუერთდა, იეჰოვა, უეჭველად გამომაცალკევებს თავის ხალხიდან. ნურც საჭურისი იტყვის, გამხმარი ხე ვარო. მოვიყვან ჩემს წმინდა მთაზე და გავახარებ ჩემს სამლოცველო სახლში.“ (56:3,6).

მხედველობაში აქვს ინტერნაციონალური რელიგიის შემოღება ახალ ვითარებათა ფონზე.

„ჩემს სახლს (რომელიც იქნება სიონის მთაზე) ყველა ხალხის სამლოცველო სახლი დაერქმევა“ (56:7), - ანუ ეკუმენური რელიგიის შემოღება, იმათავითვეა ჩაფიქრებული, რის განხორციელებასაც დღეს ცდილობს კათოლიკური ვატიკანი. იგი იქნება ახალი მსოფლიო წესრიგის სულიერების პლატფორმა.

„მოუვა გამომსყიდველი სიონს და მათ, ვინც ცოდვას ზურგს აქცევს იაკობში ... “ (59:20), - მხედველობაში ჰყავს საკუ-

თარი შვილი იესო ქრისტე.

„აი სიბნელე დაფარავს დედამიწას და მწუხრი ერებს. შენზე კი იეჰოვა გამოანათებს და შენზე გამოჩნდება მისი ღიდება.“

„ხალხები წამოვლენ შენს სინათლეზე და მეფეები - შენი ნათელის სიკაშკაშეზე“.

„მიმოიხედე და ნახე, ყველანი ერთად იკრიბებიან, შენთან მოდიან შენი ვაჟები, მოდიან შენი ასულები,“

„... ზღვის სიმდიდრე შენსკენ მოიქცევა და ხალხების ავლა-დიდება შენთან მოვა.“

„შენი მიწა აქლემებით აივსება მიდიანისა და ეფეს კოზაკებით, მოვლენ შებელები, ყველანი ოქროსა და გუნდრუკს წამოგიღებენ და სახალხოდ ქებას მიუძღვნიან იეჰოვას...“

„ვინ არიან ესენი, ღრუბლებივით რომ მოფრინავენ, როგორც მტრედები სამტრედებისაკენ. თარიშის ხომალდები ... ოქრო-ვერცხლს მოუტანენ შენი ღვთის სახლს და ისრაელის წმინდას.“

„უცხოელები აგიშენებენ გალავანს და მათი მეფეები გემსახურებიან ...“

„შენი კარიბჭეები მუდამ ღია იქნება, არ დაიკეტება დღითა და ღამით, რათა მოგიტანონ ხალხების ავლადიდება; მათი მეფეები პირველები გააკეთებენ ამას; ის ხალხი და ის სამეფო, რომელიც არ გემსახურება, დაილუპება, ხალხები განადგურდებიან“ (60:2-12).

„შენთან მოვლენ შენი მჩაგვრელების ვაჟები და ქედს მოიხრიან. ყველა, ვინც უპატივცემულოდ გეპყრობოდა, დაემხოა შენს ტერფებთან და იეჰოვას ქალაქს ისრაელის წმიდის სიონს გიწოდებს“ (60:14).

„ღღისით მზე აღარ გაგინათებს და მთვარე აღარ გამოსცემს შენთვის შუქს; იეჰოვა იქნება შენთვის მთარდიული სინათლე“ (60:19).

„მთელი შენი ხალხი მართალი იქნება. სამარადისოდ დაეუფლება ქვეყანას, ჩემს ნარგავს, ჩემს ნახელავს, ჩემს შესამკობად.“

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და ჰემოვის სარტყლნეთ სიმართლის ჯავჰანიო! _____

„მცირე ათასად გადაიქცევა, ჰატარა – ძლიერ ხალხად. თავის დროზე დავაჩქარებ ამას“ (60:21-22).

„ადგებიან უცხოელები და დამწყემსავენ თქვენს ფარებს. უცხოელები იქნებიან თქვენი მიწათმოქმედი და მევენახეები“.

„თქვენ კი იეჰოვას მღვდლები დაგერქმევით, ჩვენი ღვთის მსახურები გენოდებათ. შეჭამთ ხალხთა სიმდიდრეს. და მათი დიდების გამო აღფრთოვანებულნი ილაპარაკებთ საკუთარ თავზე.“

„შერცხვენის ნაცვლად ორმაგ წილს მიიღებს ჩემი ხალხი და დამცირების ნაცვლად სიხარულით იყიჰინებთ თავისი წილის გამო ... მარადიული სიხარული ექნებათ“ (61:5-7).

„აი, ვქმნი ახალ ცასა და ახალ დედამიწას; აღარ გაიხსენებენ წინანდელს და არც გულში გაივლებენ“ (65:17).

„მგელი და ბატკანი ერთად შეჭამენ და ლომი ხარივით შეჭამს ბზეს. გველს კი საქმელად მტვერი ექნება. არაფერს დააზიანებენ და არაფერს მოსპობენ მთელს ჩემს წმინდა მთაზე,“ – ამბობს იეჰოვა (65:25).

„ზეცა ჩემი ტახტია და დედამიწა ჩემი ფეხსადგამი. სად არის სახლი, რომელსაც ამიშენებთ და სად არის ჩემი მოსასვენებელი ადგილი“? (66:1). მაშინ სოლომონის ტაძარი ნაბუქოდონოსორის მიერ უკვე იყო დანგრეული“

„უკანასკნელ დღეებში იეჰოვას სახლის მთა განმტკიცდება მთები მწვერვალებზე ზემოთ. გორაკებზე მალლა აღიმართება და ყველა ერი მისკენ დაიწყებს დენას“.

„წავა მრავალი ხალხი და იტყვის: „მოდით, ავიდეთ იეჰოვას მთაზე, იაკობის ღვთის სახლში! ის გვასწავლის თავის გზებს და ჩვენც ვივლით მისი ბილიკებით, რადგან კანონი სიონიდან გამოვა და იეჰოვას სიტყვა – იერუსალიმიდან“ (2:1-3).

„ხმაური ისმის ქალაქიდან, ხმა ისმის ტაძრიდან! ეს იეჰოვას ხმაა!“ (66:6).

„იეჰოვა, რაკი ვიცი მათი საქმეები და მათი აზრები, მოვდივარ ყველა ხალხისა და ენის შესაკრებად“ (66:18).

„მათ შორის ავლმართავ ნიშანს და გადარჩენილთაგან ზო-

გიერთს გავაგზავნი ხალხებთან: თარშიშში, ფულში, ლუდში, ...თუბალში, იავანში, შორეულ კუნძულებზე, რომლებსაც არ სმენიათ ჩემს შესახებ, ... ჩემს დიდებაზე ილაპარაკებენ ხალხებში“ (66:19,20).

ამდენად, ესაია წინასწარმეტყველის წიგნი, არა თუ იმედს სძენს ყველა ებრაელს, უკეთესი მომავლისადმი, არამედ უფრო აშიშვლებს და აზუსტებს ფარული „შეთქმულების“ შინაარსს. ასე რომ, ესაია წარმოგვიდგენს შეთქმულების შესაძლო განვითარების ერთიან სურათს, რაც შეიცავს თანამედროვე გლობალიზმის წინარე ნიშნებს.

იგიც, ისე როგორც ყოველი ახალი, სიძველესა და დავინყებას მიეცემოდა, თუ არა მისი სხვადასხვა კუთხით და ცვლილება-დანამატებით, კიდევ და კიდევ ხელახლა წამოწევა, - სხვადასხვა წინასწარმეტყველთა სახელით, ქრისტემდე და მის შემდეგაც.

ასე მაგალითად, ეზიკელ წინასწარმეტყველმა დააზუსტა, რომ ისრაელის მომავალი „მწყემსი“ იქნებოდა დავითის ტომიდან. იგი ხალხს მოუტანდა „ახალ გულსა“ და „ახალ სულს“, „ახალ აღთქმას“ (ძვ.წ. 591 წ).

დანიელმა დაინახა ცის ღრუბლებზე მომავალი „კაცის ძე“, რომელსაც მიეცემოდა ხელმწიფობა და ყველა მას დაემორჩილებოდა (ძვ.წ. 536 წ).

იოველმა იწინასწარმეტყველა იეჰოვას დღის მოსვლა და რომ იგი მოახლოებულ იყო, რომლის წინაც მოდიოდა ცეცხლი, ხოლო უკან – მზუგავი ალი (იოვა 2:1,3).

მიქამ განაცხადა, რომ მესია დაიბადებოდა ბეთლემში ((მიქა 4:2).

„ის მიატოვებს მათ, სანამ მშობიარე არ შობს და მისი დანარჩენი ძმები დაუბრუნდებიან ისრაელის ძმებს“ (მიქა 5:3).

„დადგება ის და ამწყემსავს იეჰოვას ძალით, თავისი ღვთის, იეჰოვას სახელის სიდიადით, რადგან დედამიწის კიდევებს მისწვდება მისი დიდება, ის მოუტანს მშვიდობას,“ (5:4,5).

სოფონიამ თქვა: „დადგება საუფლო მსხვერპლის დღე და

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

მსჯავრს დავდებ მთავრებსა და უფლისწულებს და ყველას უცხო სამოსელით შემოსილს“ (სოფონია 1:8), ძვ. ნ. 648წ.

ანგიამ ღმერთის სახელით განაცხადა: „ცოტაც და კიდევ ერთხელ შევეძრავ ცასა და დედამიწას, ზღვასა და ხმელეთს. შევეძრავ ხალხებს და მოვა ხლახთა საუნჯე. პირველ სახლზე დიდი იქნება ამ სახლის დიდება.“ (1:6,7,9), ძვ.ნ 520წ. აქ იგულისხმება ქრისტეს მოსვლა და ახალი შინაარსის მქონე რელიგიის - ქრისტიანობის დამყარება.

ზაქარიამ განაცხადა, რომ აღსასრულის დღეს დაიღუპება მოსახლეობის 2/3 ნაწილი და გადარჩება 1/3. (ძვ.ნ. 518წ).

მალაქის თქმით კი, იეჰოვა გამოავაზენის თავის მაცნეს და ის გაუმზადებს გზას მოსვლისათვის (მალაქია 3:1).

მესამე ეზრამ (საპატრიარქოს მიერ გამოცემული ბიბლიის მიხედვით) იცოდა რა, რომ ყოველი ახალი წიანსწარმეტყველი ქურუმთა მიერ ჩნდებოდა მხოლოდ მაშინ, როდესაც გარკვეული დაძაბულობა იქმნებოდა ქვეყანაში, - მისგან ხალხის ყურადღების გადასატანად, ან/და რომ რაიმე მიზეზით გაემართლებინათ, ვითომდა „მესიის მოსვლის“ დაგვიანება, - განაცხადა: „ძნელად თუ აღსრულდება, რაც მომავალში მართალთავის არის აღთქმული, რადგან წუთისოფელი უსამართლობით და უმტკიცობით არის სავსე (3 ეზრა 4:27).

„დათესილია ბოროტება და ჯერ არ დამდგარა მისი ამოძირკვის ჟამი“ (3 ეზრა 4:28).

„... თუ არ განადგურდა, რაც დათესილია და არ აღიგავა ადგილი, სადაც ბოროტებაა დათესილი, არ მოგვევლინება ადგილი, სადაც სიკეთეა დათესილი“. (ეზრა 4:29).

„რადგან ბოროტების თესლის მარცვალი ადამის გულშია დასაბამიდან ჩათესილი და რაოდენი უკეთურება წარმოიშვა დღემდე და კიდევ წარმოძობს, ვიდრე მკის ჟამი მოაწევდეს“ (4:30).

ღვთის ანგელოზი ადამის მოდგმას მიიჩნევს მომაკვდავ, ხრწნად, არარსად (7:11). ებარელობა კი ღვთისგან შეპირებულ სამკვიდროს ვერ მიიღებს, ვიდრე არ აღიგავა კაცობრიობა.

თუმცა ეს რომ არ მოხდეს, მესია მათ ცოდვებს თვითშენიშნულად გამოისყიდისო.

აქ ყურადსაღებია ის გარემოება, რომ ადამის მოდგმის განადგურების იდეით, იეჰოვას მოსვლის დაყოვნება გამართლებულ იქნა.

„განკითხვის დღე იქნება დასასრული ამ დრო-ჟამისა და დასაბამი მომავალი უკვდავებისა, როცა გაივლის ხრწნადი“ (7:43).

ახლა გავაანალიზოთ, თუ რაში სდებს ღმერთი ბრალს ადამს.

„დაიწყო ღმერთმა დამიანის შექმნა თავის ანარეკლად, ღვთის ანარეკლად შექმნა იგი. კაცად და ქალად შექმნა ისინი“ (დაბადება 1:27).

რამდენადაც ღმერთი „იყო“ ან/და „არის“ „მამა“, ანუ მამრი, და არა უსქესო, ცხადია, მის მიერ შექმნილი ქალი ვერ იქნებოდა მისი ანარეკლი. უფრო მეტიც, შუძლებელია ერთი „არსი“ გადანაწილებული ორ ურთიერთ საპირისპირო „არსებში“ სრულად იყოს გადასული მათში. რამეთუ, მხოლოდ ამ „ორ არსს“ შეუძლიათ მთლიანობაში მოგვცენ სახე მათში გადასული ერთი „არსისა“.

ადამის მოდგმის არასრულფასოვნობაც, თუ ასეთად მივიჩნევთ მათ, - აქედან მოდის!

შემდეგ ნათქვამია „აკურთხა“ ღმერთმა ისინი (ადამი და ევა) და უთხრა ...„ინაყოფიერეთ, გამრავლდით, აავსეთ დედამიწა, დაეპატრონეთ მას,... თქვენ გემორჩილებოდნენ ... ყველა ცოცხალი არსება დედამიწაზე“ (დაბადება 1:28).

„... ბალის ყოველი ხიდან შეგიძლია ჭამო (ადამს), რამდენიც გესიამოვნება. მაგრამ სიკეთისა და ბოროტების შეცნობის ხიდან არ გეჭმევა, რადგან რა დღესაც შეჭამ, იმ დღესვე მოკვდები“ (დაბადება 2:16,17).

„... უთხრა გველმა ქალს: „მართლა გითხრათ ღმერთმა, ბალის ყველა ხიდან არ ჭამოთო?“

„ქალმა გველს მიუგო: „ბალის ხის ნაყოფი შეგვიძლია ვჭამოთ, მაგრამ იმ ხის ნაყოფზე, რომელიც ბალის შუაგულში

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

დგას, ღმერთმა გვითხრა: არ შეჭამოთ, არც კი შეეხოთ, რომ არ მოკვდეთო“.

„ამაზე გველმა უთხრა ქალს: არა, არ მოკვდებით. იცის ღმერთმა, რომ რა დღესაც შეჭამთ მის ნაყოფს, თვალი აგეხილებათ და ღმერთივით სიკეთისა და ბოროტების მცოდნენი გახდებით.“

„მაშინ ... ქალმა ... მოწყვიტა მისი ნაყოფი და შეჭამა. მოგვიანებით ქმარსაც მისცა ... ორივეს აეხილათ თვალი და ნახეს, რომ შიშვლები იყვნენ. ...“ (დაბადება 3:1-7).

ამ დიალოგიდან ნათლად ჩანს, რომ ღმერთს სურდა როგორც ადამის და ევას, ისე მთელი მათი მოდგმის უმეცრებაში ყოფნა, როგორც იუდაიზმსა და მისგან ამოზრდილ რელიგიებს – კაცობრიობა, რათა ადვილად მართონ ისინი.

ღმერთი შემოქმედებასთან ერთად სიბნელისა და სიცრუის წყაროდ გვევლინება, გველი ანუ სატანა კი – სინათლის.

თუ არა გველი, ღმერთი კაცობრიობას უმეცრებაში ამყოფებდა. ამიტომაც ეკლესია უპირისპირდება ეშმაკს და ცდილობს ხალხი აკრძალული „ხის ნაყოფის შეჭმამდე“ ეპოქაში დააბრუნოს, რაც წარმატებით გამოსდის.

„აკრძალული ხის ნაყოფის დაგემოვნებით“, უკვდავების დაკარგვა და ხრწნადობის შეძენა, რაც ღმერთის მითითების დარღვევად და ცოდვად იქნა შეფასებული, ცხადია, მითია და შეთხზულია „შეთქმულების“ შესაბამისად.

გავა დრო და ეზრა იტყვის: „ვאי რა ჩაიღინე, ადამ! შენ შესცოდე, მაგრამ მხოლოდ შენი კი არ არის ეს ცოდვა, არამედ ჩვენიც, ვინც შენგან გამოვედით.“ (3 ეზრა 7:48).

ამდენად, ქურუმებმა ქრისტეს თუ იეჰოვას მეორედ მოსვლა დაუკავშირეს იმ დღეს, როდესაც კაცობრიობა ბუნებრივად გადაშენდება.

„გამოცხადდება ჩემი ძე იესო, ... და გაიხარებენ, ვინც გადარჩება 400 წელი“ (3 ეზრა 7:28).

„გავა ეს წლები და მოკვდება ჩემი ძე ქრისტე და ყველა სუნთქვის მქონებული ადამიანი“ (3 ეზრა 7:29).

„და მიიქცევა ნუთისოფელი დასაბამიერ დუმილად 7 დღე, როგორც ძველთაგანვე იყო დადგენილი ისე რომ, აღარავინ დარჩება“. (3 ეზრა 7:30)

„შვიდი დღის შემდეგ აღდგება ნუთისოფელი, ჯერ კიდევ გამოუფხიზლებელი და დაილუპება, რაც ხრწნადია“ (3 ეზრა 7:31).

„მინა გასცემს, რასაც სძინავს მასში, და მტვერს, რომელიც მდუმარედ ასვენია მასში, და საცავნიც გასცემენ მათთვის მინდობილ სულებს“ (3 ეზრა 7:32).

„გამოცხადდება უზენაესი სამსჯავროს ტახტზე და გაიფანტება ცოდო-ბრალნი და სულგრძელობა შენივთდება“ (3 ეზრა 7:33).

„დარჩება ერთადერთი სამსჯავრო, დამყარდება ჭეშმარიტება და განმტკიცდება რწმენა“ (3 ეზრა 7:34).

„მოისპობა სიამპარტავენე, ამოიკვეთება ურწმუნოება, გაძლიერდება სამართალი, ამობრწყინდება ჭეშმარიტება“ (3 ეზრა 7:44).

„რას არგებს ადამიანს მნუხარებაში ცხოვრება, თუ სიკვდილის შემდეგ სასჯელს მოელის“ (3 ეზრა 7:47).

„... გვეცხადება სამოთხე, რომლის ნაყოფი უხრწნლად ინახება, სადაც სიმართლე და კურთხევა სუფევს“ (3 ეზრა 7:53).

„უზენაესმა თქვა: „ეს ნუთისოფელი მრავალთა გულისთვის შეიქმნა, მომავალი კი – მცირედთა გულისთვის“ (3 ეზრა 8:1).

„ამგვევრად, უზენაესის დრო-ჟამის დასაწყისი გაცხადებულია სასწაულებითა და სიქველევით, ხოლო დასასრულნი ქმედებითა და ნიშნებით“ (3 ეზრა, 9:6).

„ყველა, ვინც გადარჩება, ვინც შესძლებს თავდახსნას თავისი საქმეებით და სარწმუნოებით, რომლის ერთგულიც იყო“ (3 ეზრა 9:7).

„მაშინ შესაბრალისი იქნებიან ისინი, ვინც ახლა არად მიიჩნევენ ჩემს გზებს და სატანჯველში ჩაცვივდებიან“ (3 ეზრა 9:9).

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

„თორმეტ ნაწილად არის დაყოფილი წუთისოფელი და მისი მეათედი და ნახევარი უკვე გასულია“ (3 ეზრა 14:11).

„და დარჩება მეათედის მეორე ნახევარი. მაშ მოაწყე ახლა შენი სახლი, ამხილე შენი ხალხი, დაამშვიდე დამცირებულნი და უარყავი გადაგვარებულნი“ (3 ეზრა 14:13).

შემდეგ იეჰოვა აცხადებს: „განდევნე შენგან, წარმავალი აზრები და გადაიგდე ადამიანური ტვირთი, მოიცილე უძლური ბუნება, განზე გადადე შენთვის სამძიმო ფიქრები და იჩქარე, რომ დააღწიო თავი ამ დროებას“ (3 ეზრა 14:19).

ეზრა დანვრილებით აგვიღწერს „ხრწნადი სოფლის“, „უხრწნადით“ შეცვლას. მიზანი კი „რჯულის კანონის“ დამრღვევთა დაშინებაა, - ერთიხ მხრივ, და მეორეს მხრივ მის დამცველთა დაიმედება „ღვთიურ სამეფოში“ მოხვედრის, სადაც ვითომდა მარადიული სიცოცხლე იქნება.

თუმცა, ეზრას მთელი ეს თხზულება, ისე როგორც სხვა წინასწარმეტყველთა, - წმინდა წყლის ზღაპარია, მოგონილი უმეცართა გასაბრძოლებლად და მუდმივი ზომბირებისათვის. რათა მათი გონება რეალურ პრობლემებიდან გადატანილი იქნეს არ არსებულ საკრალურზე.

ეზრას მიხედვით, იაკობის მოდგმა „ხრწნადთა“ კატეგორიაში არ განიხილება. მაგრამ, რამდენადაც ისინიც ადამის მოდგმის არიან, ფორმალურად ღვთიური სამსჯავრო მათაც უნდა გაიარონო, სადაც ცოდვილნი თვით იეჰოვას მიერ იქნებიან გამოსყიდულნი.

რაც შეეხება ებრაელთათვლს შეპირებულ სამკვიდროს (მსოფლიოს) გადაცემას, ღმერთი მათ ახსენებს, რომ წუთისოფლის აღსასრულამდე სამყარო ხრწნადია და ამიტომაც მათ გადასცემს არა ამ ხრწნად, არამედ უხრწნად, ახალ ღვთაებრივ სამეფოს და ისინი იქნებიან შუამავალნი მსოფლიოსა და ღმერთს შორის.

როგორც ხედავთ, ყველა წინასწარმეტყველის წიგნი, რომელიც სულ უფრო და უფრო მძაფრ აპოკალიფსურ სურათებს შეიცავენ, ერთი და იმავე მიზნებს ემსახურებიან.

კრძოდ, უმაღლეს ქვემარტებად მოაჩვენონ „თორი“. სულ უფრო და უფრო დაიპყრონ ადამიანის გონება, რათა არ გამოვიდნენ ისინი რელიგიური ნარკოზიდან; მეტ განსაცდელში ჩააგდონ ხალხი და მუდმივი შიშის ქვეშ ამყოფონ ისინი. ასევე, ამ მიდგომით, რომ იუდაიზმს შესძინონ მუდმივი სიცოცხლე და დაასაბუთონ ქრისტიანობის წარმოშობის კანონიერება.

მთლიანობაში კი ხალხის მოსატყუებლად, რათა მათი აზროვნების მანიპულირებით თავად მიაღწიონ წარმატებას და დაეუფლნენ ხალხთა სიმდირეებს.

ბიბლია ხალხის სატყუარაა, უშუალოდ ებრაელები კი „თალმუდის“ მოძღვრებით ცხოვრობენ.

იუდაიზმის ლოგიკამ და მისმა ფუნქციონირებამ, როგორც ავღნიშნეთ, დაბადა ქრიასტიანული მოძრაობა, რომელიც ცხადია დაიწყო არა ისე, როგორც ეს გადმოცემულია ახალი აღთქმით. ახალი აღთქმა, უბრალოდ მისადაგებულია ძველი აღთქმის წიგნებს და იუდეველთა პოლიტიკას.

მათეს სახარებიდან:

ანგელოზი იოსებს: „ნუ გეშინია მარიამის, შენი ცოლის სახლში მიყვანის. რადგან ის, ვინც მასშია ჩასახული, წმინდა სულისგან არის.

ვაჟს გაგიჩენს და მას იესო უნდა დაარქვა, რადგან ის დაიბნის თავის ხალხს მათი ცოდვებისაგან“ (მათე 1:20,21).

აღნიშნული ხორცშესხმაა ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველ მიქასა და ეზრას ნათქვამების, დაკავშირებული იესოს დაბადებისა და მის მიერ დედამიწის „ხრწნადთაგან“ განთავსუფლების შესახებ.

იესო კაპერნაუმში წასვლიდან იწყებს ქადაგებას: „მოინანიეთ, რადგან მოახლოვდა ზეციური სამეფო“ (მათე 4:17), - რაც იმავე აზრს ემსახურება, რისთვისაც ქადაგებდნენ ძველი აღთქმის მამები, - ხალხი რომ მუდმივ ფსიქოლოგიურ დაძაბულობაში ჰყოლოდათ, ანუ იესოც აგრძელებს ძველი აღთქმის პოლიტიკას.

აღნიშნულის დასადასტურებლად იესო ეუბნება მოწა-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ფეებს: „არ იფიქროთ, რომ კანონის ან წინასწარმეტყველ-
თა გასაუქმებლად მოვედი, გასაუქმებლად კია არა, შესას-
რულებლად მოვედი“ (მათე 5:17).

„ჭეშმარიტებას გეუბნები: „უფრო ადვილია, ცა და დედამი-
ნა მოისპოს, ვიდრე ერთი პანანინა ასო ან ასოს ნაწილი გაუქმ-
დეს კანონიდან და ყველაფერი არ შესრულდეს“ (მათე 5:18).

ქრისტეს სიტყვები: „მე ნათელი ვარ ნუთისოფლის, ვინც
წამომყვება, ბნელში აღარ ივლის, არამედ სიცოცხლის ნათე-
ლი ექნება მას“ (იონე 8:12), - არანაირად არ შეესაბამება რე-
ალობას, რამეთუ თავად ქადაგებს უმეცრებას. რამეთუ ხალხს
ურჩევს: „...უპირველესად ეძებეთ სამეფო დ მამის სიმაართლე
და სხვა დანარჩენი შეგემატებათ“ (მათე 6:33). – რაშიც იგ-
ულისხმება „რჯულის კანონის“ უსიტყვოდ შესრულება და
„ზეციური სამეფოსთვის“ გამზადება.

„... ნურასოდეს იქნება თქვენი სანუხარი ხვალინდელი დღე
... (მათე 6:34). ამ რჩევით იგი ცდილობს ხალხის აქტიური ცხ-
ოვრებიდან ჩამოცილებას.

„... როგორც სარეველას აგროვებენ და წვავენ ცეცხლში,
ასევე იქნება ქვეყნიერების წყობის აღსასრულის დროც.“
(მათე 12:40), ანუ იესოც იმას იმეორებს, რასაც ქადაგებდნენ
ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველნი „ნუთისოფლის აღსას-
რულთან“ დაკავშირებით.

იესოს სიტყვებით, „ზეციური სამეფო მინდორში დამალ-
ულ განძს ჰგავს, რომელიც კაცმა იპოვა და დამალა და გახ-
არებული მიდის, რაც კი რამ აბადია, ყველაფერი გაყიდოს,
რომ ეს მინდორი იყიდოს“ (მათე 11:44).

ამით იესო ხალხს აინტრიგებს იმქვეყნიური, არ არსებუ-
ლი, ილუზიური სამყაროთი. რათა მის „მოსვლას“ ღირსეუ-
ლად შეხვდნენ, რაც „რჯულის კანონის“ სრულად დაცვაში
გამოიხატება. „რჯულის კანონი კი“ რას ითხოვს ხალხისგან,
- თქვენთვის ნათელია.

„ცათა სასუფევლის“, „ბადით თევზაობასთან“ მიმსგავსე-
ბით კი იგი ალეგორიულად ხსნის „ღვთიურ სამსჯავროს“

არსს (მათე 13:47,48).

ბევრს, ადრე ნათქვამს, იესო უბრალოდ იგაგებით იმეორებს, რაც მის იუდაიზმის პროპაგანდირებაზე მიგვანიშნებს.

როდესაც იგი აცხადებს: „მე მოვლენილი ვარ მხოლოდ ისრაელის სახლის დაღუპულ ცხვრებთან (მათე 15:24), - ამით ხაზი ესმება იმ გარემოებას, რომ, როგორც ისრაელში მოქმედ პრსონაჟს, მონოდებულია „რჯულიდან“ განდგომილთა კვალავ უკან „მოსაქცევად“, რათა მოძღვრების მამა – ქურუმებმა მათგან კვლავ მიიღონ შემოსავალი.

და თუ იგი ქვეყნის გარეთ იმოქმედებდა, ვიფიქრებდით, რომ ისრაელიდან გასულ ებრაელთა უკან დაბრუნებაზე ფიქრობს.

როდესაც ქრისტე მიმართავს მონაფეებს: „ვისაც უნდა, რომ მომყვეს, უარყოს თავისი თავი, აილოს თავისი ჯვარი და გამომყვეს“ (მათე 16:24), - ნიშნავს იმას, რომ ადამიანებს არ უნდა გააჩნდეთ თავიანთი აზრი და რომ ბრმად იწამონ მისი ანუ „რჯულის კანონი“!

საზღაურად კი „ღვთის სამეფოში“ მოხვედრას ჰპირდება.

„... ვისაც სურს თავის სულს გაუფრთხილდეს, ის დაკარგავს მას; ხოლო ვინც ჩემი გულისთვის დაკარგავს სულს, ის მოიპოვებს მას“ (მათე 16:25), მხედველობაში აქვს „სასუფეველი“.

რა სარგებლობა აქვს ადამიანს, თუნდაც მთელი ქვეყანა შეიძინოს, თავისი სული კი დაკარგოს ...“ (მათე 16:26). აქ მხედველობაში ყავს „რჯულს განდგომილი“, გამდიდრებული ადამიანები, რომლებიც, ვითომდა „აღსასრულის დღეს“ გენიაში აღმოჩნდებიან.

ამით, რა თქმა უნდა, პარალიზებას უკეთებს ქრისტე სინდისის თავისუფლებას და აქცევს იუდაიზმის ლოგოსში.

„... ვინც თავს დაიმდაბლებს, როგორც ეს ბავშვი, ისე იქნება უდიდესი ცათა სასუფეველში“ (მათე 18:4).

„თავდაბლობაში“ კი იგი ხედავს „რჯულის კანონის“ აღსრულებაში, მორჩილებასა და მონათმფლობელური ნყო-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ბილესისადმი უპრეტენზიობაში, რისთვისაც საჩუქრად პირდება მათ „ცათა სასუფეველში“ დიდებას, სადაც მისი აზრით ყველა თანასწორი იქნება.

სიტყვებში „ბავშვებისნაირებისაა ცათა სასუფეველი“ (მათე 19:14), - იესო გულისხმობს მათ გულუბრყვილობას, უცოდინარობას და თვინიერებას, ანუ ვინც ბავშვური თვისებებით ხასიათდება, ის იწამებს „ცათა სასუფეველს“-ო, რაშიც მართალია..

ქრისტეს სიტყვები: „ყველამ ვინც მიატოვა სახლები ან ძმები, ან დები, ან მამა, ან დედა, ან შვილები, ან ყანები, - ჩემი სახელის გულისთვის, ასმაგად მიიღებს და საუკუნე სიცოცხლეს დაიმკვიდრებს“ (მათე 19:29), - ანტი სოციალური ხასიათისაა, უბიძგებს ადამიანებს დეგრადირებისაკენ, რათა უარყონ ბუნებრივი ცხოვრება, რომ სანაცვლოდ, ვითომდა, იმქვეყნად დაიმკვიდრონ საუკუნო ცხოვრება. და რომ ამას მიაღწიონ, იგულისხმება, რომ „რჯულის კანონი“ უნდა დაიცვან.

ანუ ერთი და იგივე წრეზე ტრიალებს ორივე „აღთქმის“ დებულებები, რომ რაც შეიძლება მეტი ხალხი მოაქციონ „რჯულზე“, მეტი შემოსავლის მიღებისათვის ამ იდეის უზრუნველსაყოფად კი, - ღვთის მუქარას იშველიებენ.

ხოლო სიტყვები „... ვისაც სურს თქვენს შორის დიდი იყოს, ის თქვენი მსახური იყოს“ და „ვისაც სურს პირველი იყოს, ის თქვენი მონა იყოს“ (მათე 20:27,27), - ადამიანთა პროგრესსა და აქტიურობას ეწინააღმდეგება. მაგალითად კი თავისი თავი მოყავს, რომელიც ვითომდა კაცობრიობას, ემსახურა და ცოდვილთა გამოსყიდვას შეეწირება.“ (მათე 20:28).

ქრისტეს პასუხი შეკითხვაზე, „თუ რომელი მცნებაა დიდი რჯულში“: „შეიყვარე უფალი ღმერთი...“ და მეორე ამის მსგავსი: „შეიყვარე მოყვასი შენი, ვითარცა თავი შენი“, რომლებზედაც ჰკიდია მთელი რჯული და წინასწარმეტყველნი“ (მათე 22:36-40), - სხვა არაფერია, თუ არა „რჯულის კანონის“ დაცვისა და სიმშვიდე-მორჩილებისაკენ მონოდება.

იგიც „ძველი აღთქმის“ წინასწარმეტყველთა მსგავსად აღნიშნავს, რომ „აღსასრულის დღის“ მოახლოებისას „იქნება ომები, შიმშილი, მიწისძვრები“ და ა.შ. (მათე 24:6-8), – რაც ბუნებრივია და დრო და დრო ისედაც ხდება. ხოლო ამ „ფაქტორებს“ ასახლებს იმისათვის, რომ ყოველი მსგავსი მოვლენის დროს ადამიანებმა ინსტიქტურად განიცადონ შიში და „აღსასრულის“ მოახლოებაზე იფიქრონ.

აცხადებს ქრისტე: „ბოლომდე დამთმენი გადარჩება“ (მათე 24:13), რათა აიტანოს მორჩილმა თავისი მდგომარეობა, ითმინოს ზემდგომთა ბატონობა, იხადოს გადასახადები, უზრუნველყოფილ იყოს მონათმფლობელური წყობილების ურყევობა და სხვა ამგვარი.

ქრისტეს პერსონა და მასთან ერთად „ახალი აღთქმა“, იუდეურ რელიგიაში შემოტანილია ისრაელის მეორედ მოსვლისთვის განსამზადებლად, რომელიც თანდათან განავრცეს მსოფლიოზე (მათე 12:14). თუმცა უფრო იუდაზიმის პრაქტიკაში განხორციელებას წააგავს.

ქრისტიანობა, – კომუფლირებული იუდაიზმია, რამეთუ მასში გადასულია ყველა მისი პოსტულატი.

როგორც „ძველ აღთქმაში“, აქაც ვხვდებით მცირედი ცვლილებებით, „აღსასრულის“ მოახლოების შიშისმომგვრელ ეპიზოდებს. „... მზე დაბნელდება და მთვარე აღარ გამოსცემს შუქს, ვარსკვლავები ჩამოცვივდებიან ციდან, ციური ძალები შეირყევიან“ (მათე 24:29-51).

„მაშინ გამოჩნდება კაცის ძის ნიშანი ზეცაში და მაშინ მოჰყვება მოთქმას დედამიწის ყველა ტომი და იხილავენ კაცის ძეს, ცის ღრუბლებზე მომავალს დიადი ძალითა და დიდებით.“ (მათე 24:29-51).

იქვე დასძენს ქრისტე „ჭეშმარიტად გეუბნებით, არ გადავა ეს მოდგმა, ვიდრე ყოველივე ეს არ მოხდება“ (მათე 24:34).

„ხოლო, როცა მოვა კაცის ძე ... და ყველა ანგელოზი მასთან ერთად, მაშინ დაჯდება თავის დიდების ტახტზე“ (მათე 25:31).

პუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავჰანიო!

„შეიყრება მის წინაშე ყოველი ერი და გამოარჩევს ერთი მეორისაგან, როგორც მწყემსი ... თავის თხებს ცხვრებისაგან“ (მათე 25:32).

„მაშინ ეტყვის მეფე, თავის მარჯვნივ მდგომთ: „მოდით, მამაჩემის კუთხეულნო, დაიმკვიდრეთ წუთისოფლის დასაბამიდან თქვენთვის გამზადებული სასუფეველი“ (მათე 25:34).

„მაშინ იმათაც ეტყვის ვინც მარცხნივაა: „ნადით ჩემგან წყეულნო, საუკუნო ცეცხლში, რომელიც გამზადებულია ეშმაკისა და მისი ანგელოზებისათვის.“ (მათე 25:46).

და ეს მერამდენედ, თუმცა აქ, თვით ქრისტეს მონათხრობში წარმოვადგენთ, რაც კიდევ ერთხელ ხაზს უსვამს მის კუთვნილებას „ძველი აღთქმის“ წინასწარმეტყველთადმი. რომ იგიც, უფრო სწორედ, მისი სახელით, ახალი ერის გარიჟრაჟზე, იუდეველი ქურუმები კვალავინდებურად მიმართავენ ძველი მეთოდით ადამიანთა დაშინებას. რაც მათ ქვეცნიბიერებაში ქცევის მთავარ ორიენტირად იქცევა, მიზანი კი იგივე რჩება.

რაც შეეხება „აღდგომის“ შემდეგ, ქრისტეს მითითებას მონაფეებისადმი, რომ „მოცემული მაქვს ... ხელმწიფობა ცაში და დედამიწაზე“, „ნადით და მოიმონაფეთ ყველა ხალხი, მონათლეთ მამისა და ძისა და სული წმინდისა სახელით“ (მათე 28:18,19), - გარკვეულ წინააღმდეგობაშია ძველ აღთქმასთან, თუმცა „შეთქმულების“ ძირეულ არსს მაინც შეესაბამება.

„ახალი აღთქმის“ მომდევნო სამი სახარებაც, თითქმის იგივეს ლაპარაკობს, რაც მათეს სახარება. მაგრამ უნდა ვიფიქროთ, რომ ისინიც ამასთან ერთად გაერთიანებულია მეტი დამაჯერებლობისათვის, რათა მრევლს გაუმყარდეს ქრისტესადმი რწმენა.

ლუკას სახარებიდან:

ლოცვა: „მამაო ჩვენო, რომელი ხარ ცათა შინა, წმიდა იყოს სახელი შენი, მოვიდეს სუფევა შენი, იყოს ნება შენი, ვითარცა ცათა შინა, ეგრეცა ქვეყანასა ზედა.

პური ჩვენი არსობისა მოგვეცე ჩვენ ყოველდღე. და

მოგვიტევე ჩვენი ცოდვანი, რადგან ჩვენც მივეუტოვებთ ყველა ჩვენს თანმდევს და ნუ შეგვიყვან ჩვენს განსაცდელში, არამედ გვიხსენ ჩვენ ბოროტისაგან“ (ლუკა 11:1-4), - რომელიც ქრისტიანული რელიგიის გვირგვინად გვევლინება, - ნარმოადგენს ადამიანთა ზომბირების ერთ-ერთ მთავარ იარაღს. თუმცა მასში გატარებულია აზრი, თითქოსდა მლოცველზე ყოფილიყო დამოკიდებული ღვთის „სინმინდე“, მისი „მეორედ მოსვლა“, „ცათა და დედამინაზე ხელმწიფობა“; და თუ ეს ასეა, მაშინ რაღა ყოვლის შემძლე ყოფილა იგი?

ხოლო იქ, სადაც საუბარია „ყოველდღე პური ჩვენი არსობისა მოგვეც“ და „მოგვიტევე ჩვენი ცოდვანი, რათა ჩვენც მივეუტევოთ ჩვენს თანამდევთ, რომ არ შევიდეთ განსაცდელში, და არ შეგვემთხვეს ბოროტება“, - სხვა არაფერია, თუ არა მათხოვრობა, დაუსჯელობისაკენ სწრაფვა და ადამიანურ ინსტიქტებზე უარის თქმა. ყოველივე ამას კი თვითრწმენისა და თავმოტყუებისაკენ მიყვავართ.

ამიტომაც, ქრისტე მოუწოდებს: „... ნუ ზრუნავთ თქვენი სულისთვის – რა ჭამოთ, ნურც ... სხეულისთვის – რით შეიმოსოთ“. „... ნუ ეძებთ, რა ჭამოთ და რა სვათ, ... თქვენმა მამამ იცის, რომ გჭირდებათ ესენი“. „...ეძიეთ ღვთის სასუფეველი და ყოველივე ეს მოგეცემათ თქვენ“ (ლუკა 12:22,29 – 31).

ხედავთ საით მიყავს ხალხი ქრისტეს? აღნიშნული მოწოდებით იგი მხოლოდ ცდილობს ხალხის გათარხნებას, მათხოვრად ქცევას, რომ ცხოვრებაზე აიღონ ხელი და მხოლოდ „ღვთის სასუფეველზე“, ილუზიურ, არ არსებულზე იფიქრონ. და თანაც, მათი ფიქრი შედეგიანი რომ იყოს, უნდა დაიცვან „რჯულის კანონი“, რაც თავი და თავია მოძღვრების. ე.ი. იხადონ გადასახადები და მისიც ინამონ!

ხოლო გადასახადები რომ იხადონ, იესო ურჩევს ხალხს: „გაყიდეთ ქონება თქვენი და გაეცით მონყალება. დაიმზადეთ უცვეთელი ქისები, საუკუნოდ უცვლელი საუნჯე ზეცაში, სადაც ქურდი ვერ მიეკარება და ჩრჩილი ვერ დააზიანებს, ...“ (ლუკა 12:32).

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით!

ქონების გაყიდვის შემთხვევაში კი ხალხი უდაოდ გაიღებდა თავის საეკლესიო გადასახადებს. თუმცა, ბოლოს აღმოჩნდებოდნენ რელიგიურ მიმდევართა „საძმოებში“, რომელმაც შემდგომ სათავე დაუდო სამონასტრო მეურნეობებსა და ყმობას. მათ ქონებას კი მომავალი ფეოდალები დაეუფლნენ.

აღნიშნულით ქრისტე ცდილობს თემის დარღვევას, მონათა კლასის გაზრდას, - მისი წარმატების საწინდრად კი ხალხის უმეცრებასა და გაღარიბებას.

ამასვე მოწმობს მისი სიტყვები: „თუ ვინმე მოვა ჩემთან და არ მოიძულებს თავის მამას და დედას, ცოლსა და შვილებს, ძმებსა და დებს, საკუთარ სულსაც კი, იგი ვერ გახდება ჩემი მოწაფე“ (ლუკა 14:26).

ეს პირდაპირი მოწოდებაა ხალხთა გალუმპების ანუ გაღატაკებისაკენ, რა მდგომარეობაშიც ისინი, ისედაც იყვნენ. თუმცა ზოგიერთ ფენას გააჩნდა მიწები და სწორედ მათ დაუფლებისაკენაა ეს მიმართული.

კი მაგრამ, იტყვიოთ, ქრისტეს ამით რა? არაფერი, რამეთუ იგი იდეალადაა წარმოჩენილი. სანაცვლოდ კი, მისგან გამომდინარე ფულიანი ებრაელები იაფად და ადვილად შეიძენდნენ სხვის მიწებს.

თუ გინდა „უკვდავებას“ დაეუფლოთ, - ამბობს ქრისტე, - გაყიდეთ თქვენი ქონება, გადაიხადეთ საეკლესიო გადასახადები, განვერინდით გაღატაკებულთა „საძმოებში“ და დაელოდეთ ღმერთის მეორედ „მოსვლას“, რომელიც ამ თაობაში იქნებაო!

აი მისი პროვოკაციული მოწოდება, რაც ბრიყვთათვის გალამაზებულადაა წარმოჩენილი სახარებაში.

იოანეს სახარება:

„ნუ გაიკვირვებთ, ... მოდის ჟამი, როდესაც ყველანი, ვინც სამარხებშია რიან, მის ხმას მოისმენენ“ (იოანე 5:28).

„კეთილის მოქმედნი სიცოცხლის აღდგომისათვის გამოვლენ, სიავის მქმნელნი კი – სამსჯავროს აღდგომისათვის“ (იოანე 5:29).

„ნუ იფიქრებთ, რომ მამის წინაშე დაგდებთ ბრალს, თქვენი მბრალმდებელი მოსეა (ე.ი. „რჯულის კანონის“ შეუსრულებლობისათვის) (იონე 5:45,46).

ამდენად, „რჯულის კანონის“ დაუცველობისათვის, ისევ და ისევ „ღვთის სამსჯავროს“ მუქარით კულტივირებას ახდენენ.

ქრისტეს სიტყვები: „თქვენ ცოდვებში დაიხოცებით, ... თუ არ იწამებთ, რომ მე ვარ (ზემოდან) (ლუკა 8:23,24), - ორიენტირად უცოდველობისა, რომლადაც მანამდე „რჯულის კანონის“ დაცვა მოიაზრებოდა, - ამიერიდან გვევლინება თვით ქრისტესადმი რწმენა, რომ იგი ძე ღმერთია., რასაც შორს გამიზნული მიზანი გააჩნია.

პრინციპში, ამით არაფერი არ იცვლება, მაგრამ რელიგიური რწმენა მყარდება იმით, რომ მან, ე.ი. ქრისტემ, ვითომ „სიკვდილი დაამარცხა“ და „მკვდრეთიდან აღდგა“. მაშასადამე მისი ქადაგებაც, რომ „ღვთის სამსჯავროს“ გარდაცვლილი ცოდვილებიც გაივლიან, რომლებმაც „რჯულის კანონს“ უღალატეს, - ადვილად დასაჯერებელი ხდება, რითაც რელიგიურად „ორი ამოცანის“ გადაჭრას ახერხებენ.

„მე ვარ კარი ცხვართა“.

„... ვინც შედის ჩემით, გადარჩება“ (ლუკა 10:7,9).

გადატანითი კი არა, პირდაპირი მნიშვნელობით უნდა გავიგოთ, რამეთუ „ცხვარს“, - მშვიდ, გაუნათლებელ, ყველასთან თანხმობაში მომსვლელ კაცზე იტყვიან და სწორედ ქრისტიანული რელიგია ამგვარ ადამიანთა საზოგადოების ჩამოყალიბებას ემსახურება.

„მე სხვა ცხვრებიცა მყავს, არა ამ ფარეხის, მე ისინიც უნდა მოვიყვანო... იქნება ერთი ფარა და ერთი მწყემსი“ (ლუკა 10:16), - ალეგორიულად მიგვანიშნებს არა მარტო ქრისტიანობის მსოფლიო რელიგიად გადაქცევაზე, არამედ „სამსჯავროს“ შემდეგ ერთიანი „ზეციური სამეფოს“ შექმნაზეც, რომლის დედაქალაქად კვლავ იერუსალიმი მოაზრება და ამ მიმართულებით ებრაელთა „შეთქმულებაც“ მართლდება.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

რაც შეეხება ქრისტეს გამოთქმას: „... მე ვარ გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე, ...“ (ლუკა, 14:6), - თუ რამდენად შეეფერება იგი სიმაართლეს, - განსჯა თქვენთვის მომინდვია.

მოციქულთა საქმეები:

აღდგომის შემდეგ, ქრისტემ „შეკრიბა ისინი და უბრძანა: „ნუ გაშორდებით იერუსალიმს, არამედ დაელოდეთ მამის აღთქმულს (!), რაზეც ჩემგან მოისმინეთ“ (მოც. საქმეები 1:4).

ვფიქრობ, ამ და სხვა მსგავსმა ტექსტებმა განაპირობა ის, რომ მრავალი საუკუნის გავლის მიუხედავად ებრაელები იერუსალიმს არ ეხსნებიან იმ იმედით, რომ იგი უნდა იქცეს მსოფლიოს დედაქალაქად „ღვთის სამსჯავროს“ შემდეგ.

ხოლო იქ, სადაც საუბარია, თითქოსდა აღდგომიდან 50-ე დღეს, იერუსალიმში, მოულოდნელად ზეციდან ხმაური მოესმათ იქ არსებულ ხალხს, ერვენათ „გაყოფილი ენები“ და „მოეფინა“ მათ, რომლის შემდეგაც პართიელებმა, გიდიელებმა, ელამენელებმა, შუამდინარეთელებმა, ებრაელებმა, კაბადოკიელებმა, პონტოელებმა, აზიელებმა, ფრიგიელებმა, ჰამაფიელებმა, ეგვიპტელებმა, კვირინიელებმა, კრიტელებმა, არაბებმა თუ სხვებმა, რომლებიც იქ იყვნენ შეკრებილები და იუდეველთა ენაზე დაიწყეს ლაპარაკი, - მიგვანიშნებენ იმაზე, რომ კაცობრიობამ, მომავალში იუდეურ ენაზე უნდა ილაპარაკოს, როგორც კი ებრაელები გახდებიან მსოფლიოს მმართველები (მოც. საქმეები 2:1-13). ანუ ებრაელთა „ჩანაფიქრის“ ღია ტრაქტოვკაა.

სააგიტაციო ხრიკად უნდა მოვიაზროთ ასევე ქვემო ხსენებულიც:

„უამრავ მორწმუნეს ჰქონდა ერთი გული და ერთი სული; და არც ერთი თავის ქონებას არ უწოდებდა თავისას, არამედ ყველაფერი საერთო ჰქონდათ.“ (1 კომუნაა).

„არავინ იყო მათ შორის გაჭირვებული, ვინაიდან ყველა ვინც ყანების ან სახლების მესაკუთრე იყო, ყიდდა და გაყიდული საფასური მიჰქონდა და დებდა მოციქულთა ფერხთით, და თითოეულს უნაწილებდა, ვისაც რა სჭირდებოდა“ (მოც.

სქმეები 4:32-36).

თუმცა უნდა ვიფიქროთ, რომ როგორც ზემოთ ავლნიშნეთ სწორედ ამგვარი ღონისძიებების კვალობაზე ჩამოყალიბდა სატაძრო მეურნეობები და ფეოდალური წყობა.

თუ ვიტყვით, ამით რა შედეგი იუდეველ ქურუმებს, მაშინ გამეცით პასუხი, ძველად და ახლაც, ვის ხელშია ფული? ებრაელების ხომ? და რადგან ასეა, მათ რომ ჩავარდნოდან მიწები ხელში, ამიტომაც წამოიწყეს „ქრისტიანული რელიგიის“ კამპანია. და თანაც ისეთი სიმკაცრით, რომ თუ „საძმოს“ წევრი გამოიჩენდა სიცრუეს და გაყიდული ქონების ნაწილს დაუშალავდა „საძმოს“, ასეთს სიკვდილით სჯიდნენ. როგორც ეს აღწერილია ანანიასა და მისი მეუღლე საფირასთან მიმართებაში, რომლებმაც გაყიდული ყანის საფასურიდან ნაწილი გადაუშალეს და ორივე დაიღუპა (მოც. საქმეები 5:1-11).

იაკობის წერილი:

სიტყვები: „ჩემო ძმებო, მიკერძოებით ნუ გექნებათ ჩვენი დიდების უფლის, იესო ქრისტეს რწმენა. რადგან, თუ შემოვა კაცი თქვენს სინაგოგაში, ოქროს ბეჭდიანი და ბრწყინვალე სამოსელში გამონყობილი და შემოვა აგრეთვე ღარიბი ჭუჭყიანი სამოსით, შეხედავთ ბრწყინვალე სამოსში გამონყობილს და ეტყვით: „აქ დაბრძანდითო კარგად, ღარიბს კი ეტყვით: შენ აქ დადექ, ან/და აქ დაჯექ, ჩემს ფერხთითო“.

განა ამით არ განიკითხავთ თქვენს შორის და ბოროტი ფიქრებით განმკითხველნი არ გამოდიხართ? „... განა ღმერთმა წუთისოფლის ღარიბები არ აირჩია? რწმენით მდიდრებად და იმ სასუფევლის მემკვიდრეებად, რომელიც თავის მოყვარულებს აღუთქვა? და ა.შ.“ (იაკობი 2:1-13).

იაკობის სიტყვები: „მრუშნო, განა არ იცით, რომ წუთისოფლის მეგობრობა, ღვთის მტრობაა? ასეა, ვისაც წუთისოფლის მეგობრობა უნდა, იგი ღვთის მტერი ხდება“ (იაკობი 4:4), - ერთობ ალეგორიულია, მაგრამ რეალობაში ანტიცხოვრებისეულია, ალოგიკურია, ნორმალურ ცხოვრების გზას ამცდენია.

ՅՄԱՐԿՈՒՄ ՆԻՇՐՈՒՆ ԳՆԱԾԻԱ ԸՆ ՔՈՒՄՈՒՆԻՍՏԻԿԱԿԱՆՈՒՄ ՆԻՄԱՐԹԼԻՆ ԶՅՅՅԱՆԻՄ! _____

Քեթրե՛ս Ներիլի:

„Քեթրե... ինչնե՛ս, ցանտեսիլոտ Քոնցո՛ւմի, ցալատիա՛ւմի, քա-
ծալոկիա՛ւմի, ա՛նիասա ըս Յիտցինիա՛ւմի, - ըրիլլե՛ս ... Քեմոսիսար-
ցիլլետ տքե՛ցնի ցոնե՛սի Նելնի, իփքի՛նլլետ ըս իեսո լրիսցե՛ս
ցամոսցաճե՛սւմի տքե՛ցնտցի՛ս մոսանիճե՛ղելի մաճլի՛ս սրիլլի
իմեճի իլոնիլլետ...“

տքե՛ցն ըրիլլի մոճցա՛ սարոտ, սամեփո սամճեճելոցե՛ս,
Նմինճա ըրի, Նիլքեճեճրիլլի իալքի, ըստա ցամոիլլցիսաճոտ միսի
սատնոցե՛սնի“ (1 Քեթրե 1:1,13; 2:9).

աճնի՛նլլի Ներիլիտ Քեթրե լլցիճոլլետի մցիճոցրե՛ղ
ցեճրալլե՛ս, ըոցո՛րց Նմինճա ըրի՛ս Քիլլե՛ս ըս „սամեփո
սամճեճելոցե՛ս“ Նարմոմաճցեճլլե՛ս, մատի լրիսցիսնոճի՛ս
սցանցարճաճ ցաճալլցե՛ցի մի՛նիտ, մոլլոնոճե՛ս, ցանլլարցոն
իալքի՛ս իեսո լրիսցե՛ս մոճճլլեճա. ըիստցիսաճ ցիսաճիա, միլլե-
ճե՛ն ցասամրճլլոս ըս սմաստանաճե ցաճեճոճնե՛ն սիոնիսցիլլի
Քոլիլլիկի՛ս ցամլարեճլլե՛ղի.

„քարցաճ մոլլլլլլլլ Նարմարեճե՛ղի, ըստա ըսիլլ ցաճաճեճե՛ն,
ըոցո՛րց Յո՛րոցմոլլլլլլլլլլլ, իմա՛ւմ ըսնիսնոն տքե՛ցնի քետիլլի
սալլլլլլլլ ըս աճիճոն ըմերտի մոնիսլլլլլլլլլլլ ըճլլ.“ (1 Քեթրե
2:11).

իմաճե „ինչնե՛սիստցի՛ս“ ցաճնաճնիլ 11 Ներիլլի Քեթրե
Քեճքեճնե՛ս մատ, ըոմ არ არսեճոճս ըճեճամինաճե սիմարտլլե
ըս մաս մոլլլիսն միս ալտլլլլլլլլլլլ. „ըրցե՛ն միսի ալտլլլլլլլլլլ-
ճր մոլլլլլլլլ իսալ ցասա ըս իսալ մինաս, սաճաճ ըսմքիլլլլլլլլ-
լլիա սիմարտլլե.“ (2 Քեթրե 3:13).

Ոսանե՛ս Ներիլի:

իոնե՛ց, իսե ըոցո՛րց սիճա մոլլլլլլլլլլլ, քիճեճ ըս քիճեճ
իմեճոճեճե՛ն լրիսցիսնոճի՛ս տանճատանոճիտի ցանցիտարեճի՛ս
ճիրիտաճ Քոսցիլլլալլլլլլ, ըսսաճ սլար ցաճիմեճոճեճ. մոլլլլ-
լլլլլլլլ կի իմեճոճեճե՛ն իմիլլոմ, ըոմ մատ մելլի ըսմաճլլլլ-
ճլլոճա Քեմալլոն մատ ըս իալքիճե մոսիճնոն ցաճլլլլլլ.

լրիսցիսնոճի՛ս, - իսրալլլլլլ ցարլլե ցաճրցլլլլլլլլ կի, ցար-

და იმისა, რომ იგი შეთქმულების ნაწილია, ებრაელი ქურუმები ამით ფინანსურ სარგებელსაც ნახულობდნენ. რამეთუ გადასახადები, რომის იმპერიის პროვინციებიდან იერუსალიმშიც იგზავნებოდა, სადაც ასევე სარგებელს იღებდნენ იქ მისული პირიგრიმებისგანაც, და არა მარტო.

პავლე რომაელთა მიმართ:

„...როგორც ერთი ადამიანის მიერ (ადამი) ცოდვა შემოვიდა წუთისოფელში, ხოლო ცოდვის მიერ – სიკვდილი, ასევე სიკვდილი გადავიდა ყველა ადამიანში.“

„...ერთის დანაშაულით ყველა ადამიანს დაედო მსჯავრი (პავლე 5:12,18).

ამიტომაც „... როგორც ერთი კაცის ურჩობით ბევრი გახდა ცოდვილი, ასევე ერთის მორჩილებით ბევრი გახდება მართალი“. (პავლე 5:19).

ასე ამართლებს პავლე იესოს „თვითშენირვას“.

„...ყველანი, ვინც მოვინათლეთ ქრისტე იესოში, მის სიკვდილში მოვინათლეთ?“

„...და დავიმარხეთ მასთან სიკვდილში ნათლის ღებით, რათა, როგორც ...აღდგა ქრისტე, ჩვენც ვიაროთ სიცოცხლის განახლებით.“

„ვინაიდან, თუ დაენერგეთ მას სიკვდილის მსგავსებაში, ასე ვიქნებით მისი აღდგომისას.“

„რადგან ვიცით, რომ მასთან ერთად ჯვარს ეცვა ჩვენი ძველი კაცი (ადამი), რათა გაუქმდეს ცოდვის სხეული და აღარ ვიყოთ ცოდვი მონები“.

„ვინაიდან, ვინც მოკვდა, ცოდვისგან თავისუფალია.“

„და თუ ქრისტესთან დავიხოცენით, გვწამს რომ მასთან ვიცოცხლებთ კიდევ“.

„რადგან ვიცით, რომ მკვდრეთით აღმდგარი ქრისტე აღარ კვდება და სიკვდილი აღარ უფლობს მასზე“.

„ვინაიდან, ის რომ მოკვდა, ცოდვისთვის მოკვდა ერთხელ, ხოლო რომ ცოცხლობს, ღვთისთვის ცოცხლობს“.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

„თქვენც ასევე ჩათვალეთ თქვენი თავი ცოდვისთვის მკვდრებად და ღვთისთვის ცოცხლებად ქრისტე იესოში“.

„ახლა კი, როცა თავისუფლები ხართ ცოდვისაგან, და ღვთის მონები გახდით, თქვენი ნაყოფი სინმინდეა, ხოლო ბოლო – მარადიული სიცოცხლე.“ (პავლე რომაელთა 6:3-11, 22).

აღნიშნულით პავლე გვამცნობს, „ხრწნადის“, „უხრწნადობით“ შეცვლის პროცესს და მასთან ერთად, ქრისტეს, როგორც მიწიერი ცოდვის გამოსყიდვისას – სიკვდილს, რა დროსაც მასთან ერთად „დაიხოცნენ“ მისი მორწმუნენი. ხოლო აღდგომით გახდა რა უკვდავი, თითქოსდა მასთან ერთად უკვდავება სწვევიყოთ მასთან „დახოცილ“ მორწმუნეებსაც. რაც ალეგორიულად გამოხატავს ასევე, შემდგომ გარდაცვლილ მორწმუნეთა ბედს, - „აღსასრულის დღეს“.

რა თქმა უნდა, ყოველივე ამას უფრო ადრე თქმულის განმარტებითი მნიშვნელობა ენიჭება, მაგრამ მთავარი აქ მაინც ისაა, რომ ყოველივე ეს, ცრუ იდეოლოგიური „სისტემები“, კიდეც და კიდეც მიმართულია უმეცარ ხალხთა უფრო მეტად გაბრიყვებისაკენ. და კიდეც, პავლეს ქადაგება, არაერთგზის ნათქვამი: „...ხორციელი ფიქრები სიკვდილია, ხოლო სულიერი ფიქრები – სიცოცხლე და მშვიდობა.“

„...ხორციელი ფიქრები ღვთის მტრობაა, ვინაიდან არ ემორჩილება ღვთის რჯულს და არც შეუძლია“.

„ამიტომ ძმებო ...მოვალენი არა ვართ, რომ ხორციელად ვიცხოვროთ“.

„...თუ ხორციელად ცხოვრობთ, სიკვდილი არ აგცდებათ, ხოლო თუ სულით აკვდინებთ ხორციულ საქმეებს, იცოცხლებთ.“ (პავლე რომაელთა 8:6,7,13), - უტყუარი დადასტურებაა იმისა, რომ ქრისტიანული რელიგია ადამიანური ბუნების სანიაღვრედგო მოძღვრებაა. განა შეიძლება ადამიანური სულის, - ხორცის გარეშე წარმოდგენა. ან/და პირიქით?

ყოველივე ეს, ადამიანთა ფსიქოლოგიური დეზორიენტაციაა, ვიდრე ჭკუის სწავლება, რასაც ხალხისთვის ზიანის გარდა, არანაირი სიკეთის მოტანა არ შეუძლია.

პავლე I კორინთელთა

იგი აცხადებს: „მკვდრეთით აღდგომა თუ არ არის, ქრისტიეც ფუჭია და ფუჭია თქვენი რწმენაც.“ (პავლე I კორინთელთა 15:14), - ეს რელიგიის უმთავრესი დოგმაა და მასზე დგას მთელი ქრისტიანული რწმენა. თუმცა, იგი მორგებულია „ლპობად ხორბლის თესლის ბედზე“, რასაც მხოლოდ თეორიული მნიშვნელობა შეიძლება მივანიჭოთ.

პავლე მიდის ავანტიურაზე და აფრთხილებს ხალხს: „... თუ ქრისტიე არ აღსდგა (ანუ მისი აღდგომა თუ არ იწამეთო), თქვენი რწმენაც ფუჭია და კვლავ თქვენს ცოდვებში ხართ“ (პავლე I კორინთელთა 15:17), ანუ დარჩებით ამ ნუთისოფლის „ხრწნადობაში“, რომლებსაც „ღვთიური სამსჯავროს“ შემდეგ ჯოჯოხეთი მოგელითო.

აქედან გამომდინარე, ხალხსაც, რომელთა დიდ ნაწილსაც სავარაუდოდ უკვე გაყიდული ექნებოდა თავისი ქონება და განევრიანებული იქნებოდა ქრისტიანულ „საძმოებში“, მოექცეოდნენ რა პავლეს ფსიქოლოგიური ზენოლის ქვეშ, - გინდა არ გინდა, გამოდის, რომ უნდა ელიარებინათ „ქრისტეს აღდგომა“.

ასე, თანდათანობით მოიკიდებდა ფეხს ახალი რელიგია.

პავლე მოციქული, აქაც, სხვა „მახარობელივით“, ყურადღებას ამახვილებს „აღსასრულის დღეზე“ და მოვლენების მის შემდგომ შესაძლო განვითარებაზე. თუმცა, გარკვეული ცვლილებებით და უფრო გასაგები გახადეს მოძღვრების „არსი“ ბრიყვთათვის. არადა ყველაფერი ნათელია, „სამების იპოსტასი“ აღებულია ჩინელ ფილოსოფ ლაოძის „დაო-დე-ძინიდან“.

პავლე ამბობს „...იტყვის ვინმე: როგორ აღდგებიან მკვდრები და რომელ სხეულში მოვლენ? „უგუნურნო! რასაც დათესავ, არ გაცოცხლდება, თუ არ მოკვდა“.

„და როცა თესავ, იმ სხეულს კი არ თესავ, რომელიც იქმნება „არამედ შიშველ მარცვალს...“

„ხოლო ღმერთი აძლევს მას სხეულს...“

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანი! _____

„...მკვდრეთით აღდგომაც ითესება ხრწნილობით და აღდგება არხრწნილობით.“

„ითესება დამცირებით და აღდგება დიდებით. ითესება უძლურობაში და აღდგება ძალით“.

„ითესება მშვინივიერი სხეული და აღდგება სულიერი სხეული...“

„...პირველი კაცი ადამი გახდა ცოცხალ მშვინივად, ხოლო უკანასკნელი ადამი გაცოცხლებულ სულად“.

„პირველი კაცი მიწისგანაა, მიწიერი, ხოლო მეორე კაცი – ცისგან“.

„...როგორც ვატარებდით მიწიერების ხატებას, ასევე ვატაროთ ზეციერების ხატებაც.“

„...ხორცსა და სისხლს არ ძალუძს ღვთის სასუფევლის დამკვიდრება, და ხრწნადიც ვერ დაიმკვიდრებს უხრწნელონას“.

„აი, მე საიდუმლოს გეუბნებით: ყველანი არ განვისვენებთ, მაგრამ ყველანი შევიცვლებით.“

„ერთ წამში, ... უკანასკნელი საყვირისას, ... მკვდრები აღდგებიან უხრწნელად, ხოლო ჩვენ შევიცვლებით“.

„ვინაიდან ეს ხრწნადი უხრწნელობით უნდა შეიცვალოს და ეს მოკვდავი, უკვდავებით უნდა შეიმოსოს (ხედავთ იმეორებს ეზრას).“

„მაშინ ახდება დანერილი ... „სიკვდილი შთაინთქა ძლევით“.

„სად არის სიკვდილო, შენი ნესტარი? სად არის ჯოჯიხეთო, შენი ძლევა?“

„სიკვდილის ნესტარი ცოდვაა, ხოლო ცოდვის ძალა რჯულია.“ (პავლე I კორინთელთა 15:35-56).

ერთი შეხედვით, ამ „ახსნა-განმარტებაში“ გარკვეული ლოგიკაა, მაგრამ რეალობას მონყვეტილი. რამეთუ მიმართულია უმეცარ ადამიანთა გასაბრყვებლად, მათი გონების სამართავად და თუ გაეცნობით ბიბლიას, ერთი და იგივე საკვანძო დებულებები, თითქმის ყველა ტექსტშია განმეორებული, რათა მეტად იმოქმედონ მკითხველზე.

იკითხავთ, რა აუცილებლობა იყო ამისი? საქმეც ამაშია, იტყობა გარკვეული დროის შემდეგ ვითარება ქურუმებს ახალ მოთხოვნებს უყენებდა და ისინიც ადრე თქმულის კულტივირებას ახდენდნენ. შემდეგ კი ვილაც წინასწარმეტყველის სახელით გააფორმებდნენ, ვითომდა მას ღმერთის ხილვა ჰქონიყო. და იტყოდნენ, „ხედავთ, „რჩეულთა“ ენით გველაპარაკება ღმერთი“-ო.

ეს, ასე ვთქვათ ზოგადად. რეალობაში კი სიკვდილ-სიცოცხლე საერთო კოსმიურ რითმს ექვემდებარება და მის ასახსნელად სულაც არაა სულისა და ხორცის ერთი - მეორისაგან გამიჯვნა.

პავლე უბრალოდ არღვევს, დიალექტიკის კანონებს და ასულებებს ხალხს.

პავლე გალათელთა მიმართ:

„...რჯული იყო ჩვენი წარმმართველი ქრისტესკენ, რათა გავმართლებულიყავით რწმენით. მაგრამ როცა რწმენა უკვე მოვიდა, წარმმართველის ხელქვეით აღარ ვიმყოფებოდით. ვინაიდან თქვენ ყველანი ღვთის შვილები ხართ ქრისტე იესოში რწმენით“.

„...რაკი ყველა მოინათლეთ ქრისტეში, ქრისტეში შეიმოსენით. უკვე აღარ არსებობს არც იუდეველი და არც ბერძენი, არც მონა და არც თავისუფალი, არც მამრი და არც დედრი, ვინაიდან თქვენ ყველანი ერთი ხართ ქრისტე იესოში.“ (პავლე გალათელთა 3:24-28).

აღნიშნული ფრაზებით პავლეს სურს გვითხრას, რომ მოსედან – ქრისტემდე ებრაელი კაცის ცხოვრების სახელმძღვანელო იყო „რჯულის კანონი“, ხოლო ქრისტეს აღდგომის შემდეგ ცხოვრების სახელმძღვანელო არის იესო ქრისტესადმი რწმენა, რწმენა მისი აღდგომა- ამაღლებისა და მეორედ მოსვლისა. „საღვთო სასამართლოსა“ და „ზეციური სამეფოს“ შესახებ, რომელიც მის შემდეგომ მოვაო.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანი! _____

აღნიშნული ქრისტესადმი რწმენის საფუძველზე წაიშალა ზღვარი და სხვაობა იუდეველსა და ბერძენს, მონასა და თავისუფალს, მამრსა და მდედრს შორის და ყველანი ერთნი ვართ ქრისტეს რწმენაშიო. ანუ იგი ცდილობს ვითომდა ქრისტესადმი რწმენით, ანუ ქრისტიანული საწმენოებით გადაფაროს ის სოციალური უსამართლობა და განსხვავებანი, რაც მაშინ სუფევდა რომის იმპერიაში შემაჯავალ ხალხთა შორის. რაც პოლიტიკურ განცხადებად მშესაჩნევია. თუმცა მას პრქტიკული შედეგი არ მოყოლია და ყველა დარჩა იმ „მოწოდებაში“, რომელშიც იყვნენ ქრისტემდე, - მონა მონად, მონათმფლობელი – მონათმფლობელად და ას.შ.

აღნიშნულ განცხადებით, რა თქმა უნდა მოგებული დარჩა ებრაელი, რომელსაც ქვეყნის გარეთ, სადაც გავრცელებული იქნებოდა ქრისტიანობა, თავისუფლად განახორციელებდა თავის საქმიანობას, დისკრიმინაციის გარეშე.

პავლე ეფესელთა მიმართ:

„...ჩვენი ბრძოლა არ არის სისხლისა და ხორცის წინააღმდეგ (არადა ასეა), არამედ ... ამ წუთისოფლის სიბნელის მპყრობელთა წინააღმდეგ, ...“ მხედველობაში ჰყავს ეშმაკი (პავლე ეფესელთა 6:10-12).

ამ დროს, თუ რამდენად შეეფერება ეს ეპითეტი „ეშმაკს“, ჩვენ ნათქვამი გვაქვს, - ადამის ცოდვის გარჩევისას.

იმ კუთხით, როგორც ქრისტიანობის მამები უყურებენ ქრისტესა და სატანას, - ისინი უერთმანეთოდ არ არსებობენ და ერთი მეორეს შეიცავენ, ისე როგორც სიკვდილ-სიცოხლე, სიკეთე და ბოროტება და ას.შ.

მათი ერთი მეორისაგან გაყოფა უაზრობაა.

პავლეს 2 წერილი თესალონიკელებს:

„არანაირად არ გაცდუნოთ ვინმემ ... ის დღე არ დადგება (მხედველობაში აქვს ქრისტეს მეორედ მოსვლა), არ დადგება, სანამ ჯერ განდგომილება არ მოვა და არ გამოჩნდება უსჯულოების კაცი, ძე დალუპვისა, ანუ ეშმაკი, -ანტიქრისტი.“

„წინააღმდგომი და აღზევებული ყველაფერზე მაღლა, რაც კი რამ სახელდება, ღმერთად და სამსახურებლად. ისე, რომ ღვთის ტაძარში კი დაჯდება იგი როგორც ღმერთი და თავს ღმერთად გამოაცხადებს.“

„იესო გაანდგურებს მას თავისი მოსვლის გამოცხადებით. ვინც ღმერთი ქრისტე არ იწამა, მათ დასახმარებლად მოვა სატანა“. (პავლე 2 თესალონიკელთა 2:3,4,8; 9:12).

პავლე ამ წერილში განსაკუთრებულ ყურადღებას ამახვილებს ანტიქრისტეზე, რომლის გამეფების შემდეგ სამყაროს მოევლინება ქრისტე.

მიზეზი კი ის გახლავთ, რომ ქრისტე თუ მამა ღმერთი იეჰოვა, ქურუმებმა იმთავითვე კარგად იცოდნენ, რომ ისინი რეალურად არ არსებობენ და არც არასოდეს მოევლინებიან კაცობრიობას, რასაც ვერ ეტყვი ხალხს, რომლებიც საუკუნეების განმავლობაში კვებეს ამ სიცრუით, მაგრამ „თამაში“ ხომ უნდა გაგარძელონ. ლოგიკურ დასასრულს კი ანტიქრისტეს გამეფებით დაავგირგვინებენ.

ამიტომაც ქრისტეს ან მამა-ღმერთის მეორედ მოსვლა კვლავ გაურკვეველი დროით რომ გადადონ, რალაცით ხომ უნდა დაასაბუთონ და მათაც მოიგონეს „ანტიქრისტეს“ გამეფება და თანაც იერუსალიმში, რომელსაც სიონის მთაზე ასაშენებელ ტაძარში ექნება ტახტი. ადგილი კი, სადაც იგი უნდა აშენდეს, როგორც ვთქვით, მუსულმანებს ეკუთვნით და იქ მათი სინმინდეა, - ალ-აქსის მეჩეთი რომლის დანგრევასაც ებრაელები შეეცდებიან, მას კი მსოფლიო ომი მოყვება, რომელშიც ცხადია, ისრაელი გამოვა გამარჯვებული ამერიკის წყალობით და მართლაც მსოფლიოს მბრძანებლად, ანტიქრისტეს სახელით ვილაცას დასვავენ, ალ-აქსის მეჩეთის ადგილას, იერუსალიმის ახლად აშენებულ სოლომონის მესამე ტაძარში.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

პავლეს წერილი ებრაელთა მიმართ:

ღმერთი ქრისტეს: „შენი ტახტი ღმერთო, უკუნითი უკუნი-სამდეა, შენი მეფობის კვერთხი სიმაართლის კვერთხია“ (პავ-ლე ებრაელთა მიმართ 1:8), - არ უნდა გავიგოთ, როგორც „ღვთის სამსჯავროს“ შემდეგ ქრისტეს საბოლოო გამეფება ქვეყნიერების სამართავად, არამედ ალეგორიულად, რო-გორც ებრაელი ერის მსოფლიოზე უსასრულო ბატონობად, რადგან თავად ქრისტე ებრაელი და დავითის „გვარიდანაა“, ხოლო „სიმაართლის კვერთხად“, - „რჯულის კანონი“ მოიაზ-რება.

იონეს გამოცხადება:

„შეიქმნა ცაში ომი ... , გადმოგდებულ იქნა დიდი გველეშა-პი, ძველი გველი, რომელსაც ეშმაკი და სატანა ერქვა, მთელი ნუთისოფლის მაცდუნებელი, და მისი ანგელოზებიც გად-მოყრილ იქნენ მასთან ერთად.“

„ახლა დადგა ჩვენი ღვთის ხსნა, ძალა და მეფობა და მისი ქრისტეს ხელმწიფება...“ (იონეს გამოცხადება 12:7,9,10).

„მიეცა უფლება მხეცის ხატებისათვის სულის ჩასაბერად, რომ მხეცის ხატებას ელაპარაკა და ემოქმედა ისე, რომ მოკლულიყო ყოველი, ვინც თაყვანს სცემდა მხეცის ხატებას (იონეს გამოცხადება 13:15).

„აიძულა ყველა, პატარები და დიდები, მდიდრები და ღა-რიბები, თავისუფლები და მონები, მიელოთ ნიშანი მარჯვენა ხელზე და შუბლზე“.

„რომ არავის შეეძლებოდა ყიდვა-გაყიდვა, იმათ გარდა, ვისაც ექნებოდა ნიშანი – მხეცის სახელი ან მისი სახელის რიცხვი“ (იონეს გამოცხადებ 13:15-17)

„კრავი დგას სიონის მთაზე და მასთან 124 ათასი, რომელ-თაც შუბლზე აწერიათ მისი სახელი და მისი მამის სახელი“.

„ვისილენ... ანგელოზი, რომელიც ...დაფრინავდა და დიდი ხმით ამბობდა „გემინოდეთ... დადგა სამსჯავროს ჟამი, თაყ-ვანი ეცით ცისა და მიწის, ზღვისა და წყალთა წყაროების

შემქმნელს“.

„სხვა ანგელოზი მოჰყვა და თქვა „დაეცა დიდი ბაბილონი, რომელმაც თავისი მძვინვარე მეძავეობის ღვინო ასვა ყველა ხალხს“.

„მესამე ანგელოზმა თქვა: „ვინც თაყვანს სცემს მხეცს და მის ხატებას, და მიიღებს ნიშანს შუბლზე, ან ხელზე“.

„ის შესვამს ღვთის მძვინვარების ღვინისაგან, რომელიც მისი რისხვის თასში არის შემზადებული შეუზავებლად და დაიტანჯება ცეცხლსა და გოგირდში წმიდა ანგელოზებისა და თავის წინაშე“(იონეს გამოცხადება 14:1,6-10).

„გადმოიღვარა ღვთის მძვინვარების შვიდი თასი დედამიწაზე ... მეშვიდე თასის გადმოღვრისას დაიყვირეს : „აღსრულდა“ ... შემდეგ განხორციელდა დიდი უბედურება და ნგრევა, დაემხო ბაბილონი.“

„ანგელოზმა ათასი წლით შებორკა გველეშაპი და ჩააგდო უფსკრულში, ჩაკეტა და დაადო ბეჭედი, რათა აღარ აცდუნოს ერები, ვიდრე ათასი წელი არ შესრულდება.“

„ათასი წლის შემდეგ ეშმაკი გამოუშვეს, დაიწყო თავისებურ ხალხის ცდუნება და ამის გამო ხელახლა დაიჭირეს და ცეცხლის ტბაში ჩააგდეს“(იონეს გამოცხადება 20:1-3, 7-10).

„ვიხილე ახალი ცა და ახალი მიწა, რადგან პირველი ცა და პირველი მიწა გარდახდა და ზღვა აღარ იყო“.

„ვიხილე ახალი იერუსალიმი, რომელიც ღვთისაგან ეშვებოდა“.

„გავიგონე ტახტიდან დიდი ხმა, რომელიც ამბობდა: „აჰა კრავი ღვთისა კაცთა შორის! და ის დაიმკვიდრებს მათ შორის, ისინი იქნებიან მისი ერი და თვით ღმერთი იქნება მათთან“ (იონეს გამოცხადება 21:2,3).

„მოსწმენდს ყველა ცრემლს მათი თვალებიდან და აღარ იქნება სიკვდილი, გლოვა და გოდება და ტკივილიც, რადგან წინანდელნიც გარდახდნენ“ (21:4).

„და თქვა ტახტზე მჯდომარემ: „აჰა, ვქმნი ყოველივეს ახალს, და მითხრა მე: „დაწერე, აღსრულდა“! მე ვარ ანი და ჰოე, დასაბამი და დასასრული“.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

„გამარჯვებული დაიმკვიდრებს ამას, მე მისთვის ღმერთი ვიქნები და ის ჩემთვის ძე.“

„ხოლო მხდალთა და ურწმუნოთა, შებილწულთა და მკვლელთა, მეძავთა და გრძნეულთა, კერპთაყვანმცემელთა და ყველა ცრუთა ხვედრი ტბაშია, რომელიც ინვის ცეცხლითა და გოგირდით, რომელიც მეორე სიკვდილია“.

„ქალაქის (იერუსალიმი) გალავანს ჰქონდა თორმეტი საძირკველი და მათზე იყო კრავის თორმეტი მოციქულის სახელები“.

„ტაძარი კი ვერ ვიხილე მასში, რადგან მისი ტაძარი ყოვლის მპყრობელი უფალი ღმერთია და კრავი“ (იონეს გამოცხადება 21:1-4,8,14,22).

უკვე მერამდენედ მეორდება აპოკალიფსის სცენები ბიბლიაში, ისევ და ისევ ხალხთა დასაშინებლად და მათი გონების დასაბინდად. თუმცა ყველაზე შთამბეჭდავი და იდეოლოგიურად საორიენტაციოდ მიღებულია „იონეს გამოცხადება“.

მასში, კიდევ ერთხელ დაგვანახეს, რომ მორწმუნენი აპოკალიფსის დღეს არ იხოცებიან, ხოლო დახოცილები, - ცოცხლდებიან და მარადიული სიცოცხლე ეძლევათ. ურწმუნოებს კი ჯოჯოეთში ყრიან ანუ ხალხს არჩევანისაკენ მოუწოდებენ.

აპოკალიფსში იხსნება „შეთქმულების კვანძი“, რამეთუ, ვიდრე განვითარდება ძირითადი სცენები: „ღვთის სამსჯავრო“ და „ქრისტეს გამეფება“, - ქრისტეს მოუწევს ანტიქრისტესთან შებრძოლება და მისი დამარცხება, რომელიც გაბატონებული იქნება მსოფლიოზე, ტახტი კი ედგმება იერუსალიმის სიონის მთაზე მდგარ ტაძარში, რომელიც უნდა აშენდეს.

ე.ი. ქრისტეს მოსვლამდე მსოფლიოს ბატონი უნდა იყოს ანტიქრისტე, ვილაც გამეფებული და შეთქმულთა აზრით, იგი უდავოდ უნდა იყოს ებრაელი, სიონისტურ-მასონური ქსელის წარმომადგენელი.

ესაა, იუდეურ-ქრისტიანული რელიგიური შეთქმულების კულმინაციური მომენტი, როდესაც სიონისტები მიაღწევენ

თავიანთ სანუკვარ, საოცნებო მიზანს. ცხადია, მას შემდეგ ებრაელები არანაირად აღარ იქნებიან დაინტერესებულები აპოკალიფსით გათვალისწინებული სცენები გაითამაშონ, რამეთუ, ისინი აღარ დასჭირდებათ და მეორეც, - იონეს „გამოცხადების“ მიხედვით, ანტიქრისტეს შემდეგ, - აპოკალიფსური მოვლენები შეიძლება განახლდეს ათასი წლის შემდეგ, როდესაც ქრისტე კვლავ მეორედ „მოველინება“ სამყაროს, ამჯერად განუსაზღვრელი ვადით. და ამ მიზეზით ქურუმებს კვლავ მიეცემათ საშუალება მისი „მოსვლის“ განუსაზღვრელი ვადით გადაწვივის, როგორც აქამდე.

§2. სიონისტების დღემდე გავლილი გზა

საგულისხმოა, რომ სიონისტ-მასონური მოძრაობა, რომელიც ებრაელთა „ბიბლიური მიზნის“ მისაღწევად მუშაობს და რომელიც სათავეს იღებს, ჯერ კიდევ ძვ.წ. IX ს-დან, როდესაც სოლომონის ტაძრის მშენებლობასთან დაკავშირებით შეიქმნა - პირველი მასონური გაერთიანება - „ქვის მთელთა კავშირი“-ს სახელით. იმართებოდა და იმართება, საკუთრივ არა მხოლოდ ისრაელის სახელმწიფოებრივი ძალებით, არამედ იუდაიზმის იდეოლოგიის ქვეშ მოქცეული, მსოფლიოში განბნეულ, უამრავ სიონისტურ-მასონური ორგანიზაციებით, რომელთა შორისაა ვატიკანიც.

რომის პაპს პირველი სამი ასეული წელი დასჭირდა თავისი ინსტიტუციური წყობილების ჩამოსაყალიბებლად.

პაპმა გრიგორი I დიდმა (590-604 წწ) სრულიად გადააკეთა მანამდე არსებული ქრისტიანული მოძღვრების დოგმები, რომლებიც უფრო მესიონურ, გნოსტიკური ხასიათის იყო და მოარგო ისინი რომის იმპერიასა და ვატიკანს.

შედეგად, ხელთ იგდო უდიდესი ქონება, მიწები და სახელისუფლო ძალაუფლება, შეასუსტა რომზე ბიზანტიის გავლენა.

1106-1125 წწ-ში მოღვაწე წმ. რომის იმპერიის იმპერატორმა გენრიხ V-მ 1122წ-ს, დათმო პოზიციები და დაექვემდებარა რომის პაპს.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და ვამოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

1202 წ-ს პაპმა ინოკენტი III-მ შექმნა საკუთარი სამხედრო ფორმირება, - „მახვილოსან სულერ რაინდთა ორდენი“ („მახვილოსანთა ორდენი“).

1226 წ-ს პაპის განკარგულებით, პალესტინაში მყოფი „ტევტონთა ორდენი“, შექმნილი, ასევე პაპის მიერ, გადაყვანილი იქნა ბალტიისპირეთში, სადაც დაიწყო ლიტველ პრუსთა შევიწროება – მოსპობა და მათი მიწების მითვისება. ორდენი ექვემდებარებოდა პაპს.

1237 წ-ს „ტევტონთა და მახვილოსანთა ორდენები“ გაერთიანდა და ეწოდა „ლიონის ორდენი“.

1283 წ-ს „ტევტონთა ორდენმა“ დაიპყრო პრუსია.

პაპს ჰყავდა ასევე „ტამპლიორთა ორდენი“ და ყველა, მათ შორის ესეც, მასონური გაერთიანებები იყვნენ.

1346 წ-ს „ტევტონთა ორდენმა“ დაიპყრო პოლონეთის ნაწილი – ესტლანდია. ხოლო 1382 წ-ს, მან ლიტვას წაართვა შემაიტუს ტერიტორია.

1516 წ-დან წმ. რომის იმპერიის იმპერატორი და ესპანეთის მეფე შეეცადნენ კათოლიციზმის დროშის ქვეშ შეექმნათ „მსოფლიო ქრისტიანული სახელმწიფო“ და საამისოდ შეებრძოლნენ საფრანგეთსა და ოსმალეთს, თუმცა დამარცხდნენ.

1534 წ-ს რომის პაპმა დაარსა კათოლიკური ორდენი „იესოს საზოგადოება“, რომელიც საეკლესიო კონტრ-რეფორმის წინააღმდეგ მთავარ იარაღად გამოიყენებოდა. აღნიშნულით, ეკლესია ფაქტობრივად გასამხედროებული იქნა.

ყველა დანაშაული, ჩადენილი „ღმერთის სადიდებლად“ მიიჩნეოდა საპატიოდ.

1541-1564 წწ-ში შვეიცარია გამოცხადდა თეოკრატიულ სახელმწიფოდ.

1562-1598 წწ-ში საფრანგეთში მიმდინარეობდა რელიგიური ომი კათოლიკებსა და გუგენოტებს შორის. კათოლიკებმა, მათ 1572 წლის 24 აგვისტოს მოუწყეს არნახული ხოცვა-ჟლეტა, რომელიც ვარფალაემის ღამის სახელითაა

ცნობილი.

1618-1648 წწ-ში გაბებუგის ბლოკი (ესპანეთი, ავსტრია, გერმანიის კათოლიკური თავადები, რეჩპოსპოლიტა და რომის პაპი) შეებრძოლა პროტესტანტ გერმანელებს, ფრანგებს, შვედებს, დანიას, ინგლისს და რუსეთს, - რათა, პაპის დროშის ქვეშ შეექმნათ „მსოფლიო რელიგიური იმპერია“, თუმცა აქაც დამარცხდნენ.

ასევე უნდა აღინიშნოს, რომ პაპის მხარდაჭერით, ევროპულმა ქვეყნებმა რვაჯერ ილაშქრეს ახლო აღმოსავლეთში რელიგიური მიზეზით.

„პირველი“ ჯვაროსნული ლაშქრობა მოაწყო გლესობამ 1096 წ-ს, რომლებიც მთლიანად ამოწყვიტეს სელჯუკებმა ისე, რომ იერუსალიმდეც კი ვერ მიაღწიეს.

მეორე ლაშქრობა წამოიწყო პაპ ურბან II-მ 1095-1099 წწ-ში, რომელშიც ფეოდალებიც მონაწილეობდნენ. სულ ასი ათასამდე კაცი.

მათ აიღეს ედესა, ანტიოქია და შექმნეს სახელმწიფოები „ედესის საგრაფო“ და „ანტიოქიის სათავადო“. 1099 წ-ს კი აიღეს იერუსალიმი და შექმნეს „იერუსალიმის სამეფო“, რომელსაც დაუქვემდებარეს ხსენებული სახელმწიფოები.

მესამედ ილაშქრეს 1147-1149 წწ-ში, საფრანგეთის მეფე ლუდვიკ VII-სა და რომის წმ. იმპერიის იმპერატორ კარლო კონრად III-ის სარდლობით.

1175-1193 წწ-ში ეგვიპტის სულთანმა სალადინმა, მათ იერუსალიმი წაართვა.

1189-1192 წწ-ში მეოთხედ ილაშქრეს წმ. რომის იმპერიის იმპერატორ ფრიდრიხ ბარბაროსის, საფრანგეთის მეფე – ფილიპ II-სა და ინგლისის მეფე – რიჩარდ I ლომგულის ერთობლივი სარდლობით.

ლომგულმა შექმნა კვიპროსის სამეფო და პალესტინის ზღვის სანაპირო ზოლი დაიკავა.

მეხუთედ ილაშქრეს 1202-1204 წწ-ში, რომელსაც ორგანიზება გაუკეთა რომის პაპმა ინოკენტი III-მ, რა დროსაც აღე-

პუარყოთ სიცრუის მანტია და პემოვისსარტყლნეთ სიმართლის ჯავჰანიო!

ბულ იქნა კონსტანტინეპოლი და გაძარცვეს. მათ იქვე შექმნეს სახელმწიფო „ლათინური იმპერიაც“.

მეექვსედ 1217-1221 წწ-ში ილაშქრეს ავსტრიის ჰერცოგ ნეოპოლდიმ VI-სა და უნგრეთის მეფე ენდრე II-ის სარდლობით. შეესივნენ ეგვიპტეს, აიღეს ქ. დამდტტა და დაზავდნენ.

მეშვიდედ ილაშქრეს 1228-1229 წწ-ში წმ. რომის იმპერიის იმპერატორ ფრიდრიხ II-ის მეთაურობით და დაესხნენ ეგვიპტეს და დაიბრუნეს იერუსალიმი. თუმცა იგი თურქებმა წაართვეს 1244 წ-ს და დაუბრუნეს ეგვიპტეს, რაც მათ ჰქონდათ 1917 წლამდე.

მერვედ ილაშქრეს 1248-1254 წწ-ში საფრანგეთის მეფის ლუდვიკ IX-სა და წმ რომის იმპერიის იმპერატორის ერთობლივი სარდლობით.

„მეცხრედ“ კი ილაშქრეს 1270 წ-ს, რა დროსაც დამარცხდნენ.

ამდენად, სიონისტებს, I საუკუნიდან დაკარგული ჰქონდათ რა ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა, ხოლო მათი მოსახლეობა, - გაძევებული ქვეყნიდან არაერთხელ შეეცადნენ ვატიკანის მეშვეობით მშობლიური ისრაელისა და მისი დედაქალაქ – იერუსალიმის გამოსხნას, მაგრამ უშედეგოდ. თუმცა ევროპაში შექმნეს არაერთი სამხედრო პოლიტიკური გაერთიანება, რომელთაგან დღემდე მხოლოდ კონტინენტური ქრისტიანულ-იუდეური სივრცეა, ინკვიზიციის წყალობით შემორჩენილი.

სიონისტები ყველა ღონეს ხმარობდნენ, რომ ხალხი სიბნელიდან არ გამოსულიყო.

ამიტომაც დასაჯეს პრალის უნივერსიტეტის პროფესორი იან გუსი (1415წ), საფრანგეთის ეროვნული გმირი ჟანა დარკი (1431წ), იტალიელი რესპუბლიკელი დჟიროლოამო სავონარული (1499წ), იტალიელი ფილოსოფოსი ჯორდანო ბრუნო (1600წ), ასტრონომი გალილეო გალილეი (1633 წ) და სხვა მრავალი.⁴²

უნდა ითქვას, რომ უცხო ქვეყნებშიც კი ებრაელები, გამომ-

დინარე მათი „ბიბლიური მონოდებისა,“ ყოველთვის იყვნენ წარმატებულები და ინარჩუნებდნენ თავიანთ ეროვნულ ინდენტურობას.

მათ თანდათან ხელში ჩაიგდეს ფინანსები და ქონება, საქმიანობის ინტელექტუალური სფეროები. მრავალი მათგანი გახდა ცნობილი სახელმწიფო და პოლიტიკური მოღვაწე და ყველანაირად ცდილობენ ერთმანეთის მხარდაჭერას.

§3. მასონ-სიონისტთა მუშაობის მეთოდთა

კაპიტალისტური წყობილების აღმავლობის ხანაში, როდესაც ფული ძალაუფლების განმსაზღვრელი გახდა სიონისტ-მასონურმა მოძრაობამ თავის საქმიანობას უფრო სისტემური სახე მისცა და დახვეწილად დაიწყო კაცობრიობის წინააღმდეგ ძირგამომთხრელი საქმიანობა.

ამის მაგალითია 1776 წ-ს ამერიკაში მოქმედ სიონისტ-მასონური გაერთიანება „ილუმინატორის“ წევრ, ადამ უეისხაუპტის მიერ შედგენილი „სამოქმედო ინსტრუქცია“, შემუშავებული მას შემდეგ, როგორც კი მათთან როტშილდები განწევრიანდნენ.

ინსტრუქციაში ნათქვამია:

1. ისარგებლეთ იმით, რომ მთლიანად ხალხი, უფრო მეტად მომხრეა ბოროტების, ვიდრე სიკეთის;
2. იქადაგეთ ლიბერალიზმი;
3. კლასობრივი ომის პროვოცირებისათვის გამოიყენეთ თავისუფლების იდეა;
4. რამდენადაც ილუმინატორების მიზანი გამართლებულია, მის შესასრულებლად გამოიყენეთ ყველა ნაირი საშუალება;
5. უფლება მოტყუებაზე ნებადართულია;
6. ჩვენი რესურსი და მათი ძალა უნდა დარჩეს შეუმჩნეველი იმ დრომდე, ვიდრე არ მიაღწევნენ იმ სიძლიერეს, რომელსაც წინ ველარავინ აღუდგება;

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

7. ბრბოს ყურადღება გადატანილი იქნეს, მისი ფსიქოლოგიაზე, ადვილად რომ იმართებოდეს;

8. გამოიყენეთ ალკოჰოლური სასმელები, ნარკოტიკები, კორუფცია და ყველა სოციალური მანკიერება ახალგაზრდობის სისტემური ხრწნისათვის;

9. ყველანაირი საშუალებებით მიიტაცეთ საკუთრება;

10. გამოიყენეთ ლოზუნგები, როგორცაა თანასწორობა, თავისუფლება, ძმობა და ისინი ხალხის ბაგეებში ჩადეთ ფსიქოლოგიური ომის საწარმოებლად;

11. ომის მსვლელობას უხელმძღვანელებთ ისე, რომ ორივე მებრძოლი მხარე - უფრო მეტად ჩაიფლნენ ვალებში. ხოლო სამშვიდობო კონფერენციები ისე აწარმოეთ, რომ არც ერთმა მხარემ ტერიტორიული უპირატესობა არ მოიპოვოს;

12. „ილუმინატორის ორდენის“ წევრებმა უნდა გამოიყენონ თავიანთი სიმდიდრე იმისათვის, რომ ხელისუფლებაში დაშვებულ იქნენ, ისეთი კანდიდატები, რომლებიც გამგონი იქნებიან მათი მოთხოვნის. ისინი უნდა გამოიყენონ, როგორც პაიკები, კულისებს მიღმა თამაშის დროს. ხოლო მათი მრჩევლები-სამსოფლიო მმართველობისათვის ბავშვობიდანვე უნდა იზრდებოდნენ.

13. აკონტროლებთ პრესა;

14. კონფლიქტური სიტუაციების შექმნის შემდეგ, ჩვენი აგენტები უნდა გამოჩნდნენ, როგორც ხალხთა მასების მხსნელები.

15. შექმენით სამრეწველო კრიზისები და ფინანსური პანიკა, უმუშევრობა, შიმშილი, კვების პროდუქტების უკმარისობა და ყოველივე ეს, - გამოიყენეთ ბრბოთა მასების სამართავად, რათა მათ მოსპონ ყოველი ვინც ჩვენს გზაზე დგას;

16. შეაღწიეთ მასონთა საიდუმლო ორგანიზაციებში და ისინი გამოიყენეთ „ილუმინატორთა“ სასარგებლოდ;

17. აუხსენით სისტემური მოტყუების ფასი, გამოიყენეთ მაღალფარდოვანი ლოზუნგები და ფრაზები. გულუხვად დაპირდით მასებს, მიუხედავად იმისა, შესრულებადია თუ არა იგი;

18. შეიმუშავეთ დეტალური გეგმები პრობლემების გადასაწყვეტად - მოსახლეობის სწრაფად დამორჩილების მიზნით იმსჯელეთ ქუჩური ბრძოლების წარმოების მეთოდებზე;

19. ომის დამთავრების შემდეგ, კონტროლის საწარმოებლად გამოიყენეთ ჩვენი აგენტები მათ საიდუმლო მრჩეველებად.

20. შექმნენით უმსხვილესი მონოპოლიები, რომლებიც წარმართებიან მსოფლიო მთავრობის მეშვეობით;

21. ეკონომიკის დანგრევისა და ნედლეულის რესურსების ხელში ჩაგდების მიზნით დაანესეთ მაღალი გადასახადები და არა თანაბარ პირობებიანი კონკურენცია. მოაწყეთ თანამშრომელთა საბოტაჟი და დააფინანსეთ მათი მოწინააღმდეგეები;

22. შექმნით საჭირო რაოდენობის საბრძოლო საშუალებები და სამხედრო - პოლიტიკური სისტემები;

23. ლიდერები და გაერთიანებული მსოფლიოს მთავრობის წევრები თანამდებობებზე დაინიშნენ დირექტორების მიერ.

24. გაბრიყვების, დამარცხებისა და კორუფციაში გარევის მიზნით შეაღწიეთ საზოგადოების ყველა კლასსა და ფენაში, მთავრობაში და ასწავლეთ მათ ისეთი თეორიები და პრინციპები, რომელიც ჩვენ ვიცით, რომ ყალბია;

25. ნაციონალური და საერთაშორისო კანონმდებლობა გამოიყენეთ ცივილიზაციის დანგრევისა და ხალხის სამართავად. ⁴⁵ (ინტერნეტ საიტი: [http //vaticproject. blogspot. com /2010/10/William-coper-exposing-ilmuminati.htm](http://vaticproject.blogspot.com/2010/10/William-coper-exposing-ilmuminati.htm))

თუ გადავხედავთ ნიკოლაი ბოგოლუბოვის წიგნს: «Тайны общества XX века», - დავინახავთ, რომ ასი წლის შემდეგ, კერძოდ კი, 1875 წელს, სიონისტებს „ხსენებული ინსტრუქცია“ უფრო განუვითარებიათ და სახელიც შეუცვლიათ. აი ისიც, - „სატანის ახალი აღთქმა“. მასში ნათქვამია:

1. ხალხის მართვის საქმეში პირველი საიდუმლოებაა დაეუფლოთ საზოგადოებრივ აზრს. თუმცა საჭიროა ისე დიდ ხანს თესო მტრობა და ეჭვიანობა, და ერთი მეორის საწინააღმდე-

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და გამოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

გო შეხედულებები, რომ ხალხი მთლიანად დაიბნეს და დაკარგონ ორიენტირები, ვიდრე არ იტყვიან, „უკეთესია პოლიტიკურ საკითხებში არ ვიქონიოთ ჩვენი აზრი“. გავრცელდეს უსულო, უნმინდური და ბინძური ლიტერატურა. პრესის ამოცანა უნდა იყოს არა ილუმინატორთა, არამედ სახელმწიფოებრივი და რელიგიური ცხოვრების ყველა სფეროს უსუსურობის მხილება.

2. მეორე საიდუმლოება გამოიხატება იმაში, რომ ყველა საკითხის თავში დადგეს ადამიანური სისუსტეები, მათი ცუდი ჩვევები, სინანული, და შეცდომები, - იქამდე, ვიდრე ხალხი ერთი მეორისადმი მთლიანად არ დაკარგავს გაგებას;

3. უპირველეს ყოვლისა ვებრძოლოთ ისეთ ცალკეულ ადამიანებს, რომლებიც ფლობენ შემოქმედებით და სულიერ ენერჯიას. რამეთუ ასეთებს შეუძლიათ მეტის მიღწევა, ვიდრე მილიონობით ადამიანებს;

4. შურის, სიძულვილის, კამათისა და ომის, შიმშილისა და ინფექციურ დაავადებათა გავრცელებით, - ყველა ერი დაიყვანეთ იმ მდგომარეობამდე, რომ მათ სხვა არავინ უნდოდეთ, გარდა „ილუმინატორებისა“;

5. თუ რომელიმე სახელმწიფო დაუძღურდა რევოლუციით ან/და სამოქალაქო ომით და დგას მტრის თვადასხმის წინაშე, ეს ჩვენთვის მისაღები გარემოებაა და მოვლენები განვაკითხროთ საჩვენოდ;

6. ხალხი მივაჩვიოთ იმას, რომ ქვითრები მიიღონ როგორც ნაღდი ფული და ამით დაკმაყოფილდნენ.. ამ მხრივ მათ შევთავაზოთ სულ ახალ-ახალი ფასიანი ქალაღები.

7. საზოგადოებრივი გახრწნილობით, ხალხს უფრო მეტად უნდა დავაკარგინოთ ღმერთისადმი რწმენა;

8. როგორც თანმიმდევრული დამუშავებით, ისე მოტყუებით, ხალხი უნდა გადმოვიყვანოთ „ილუმინატორთა“ მხარეზე;

9. დემაგოგიისა და ტესტური სწავლების ნიადაგზე ხალხმა უნდა დაკარგოს დამოუკიდებლად აზროვნების უნარი. თავ-

ისუფალ აზრს, თუ რომელიმე პარტია წამოაყენებს, „ილუმინატორთა“ ორატორმა ისე უნდა განელოს იგი რომ ხალხი, მოსმენით დაიღალოს და ნებისმიერი ორიენტაციის ორატორისადმი სიძულვილი გაუჩნდეთ. მის საპირისპიროდ კი „ილუმინატორთა“ წარმომადგენელმა იგი ისე უნდა მიენოდოს, რომ ხალხს ესია მოვწონოს.

10. მასები, ყოველთვის უნდა იყვნენ ბრმად და უგუნურად, რათა არ გააჩნდეთ საკუთარი აზრი და შესაძლებლობა სახელმწიფოებრივი მოწყობის შესახებ დისპუტში გამოსვლის. მათი მართვა კი უნდა ხდებოდეს უსიტყვო მორჩილებითა და ძალის გამოყენებით;

11. მსოფლიო ბატონობას შეიძლება მივალწიოთ მხოლოდ შემოვლითი გზით, საყოველთაოდ აღიარებული უფლებების, თავისუფლების, არჩევის წესების, პრესის, პიროვნების უფლებების და სხვათა პროპაგანდირებისა და ხალხთა აღმზრდებლობით-განათლებითი სისტემების მიზანმიმართული რღვევით;

12. მთვარობები გავანამოთ სახელმწიფოებრივი ნებობების მიზანმიმართული რღვევით, ვიდრე თავად არ შემოგვთავაზებენ ძალაუფლებას, მშვიდობის შენარჩუნების სანაცვლოდ;

13. რასობრივი და რელიგიური შუღლის საფუძველზე ევროპაში უნდა ჩამოვაგდოთ ხალხთა ერთმანეთისადმი უნდობლობა იქამდე, ვიდრე მათ შორის გადაულახავი უფსკრული არ წარმოიშვება, რათა ვერც ერთმა ქრისტიანულმა სახელმწიფომ ვერ ნახოს მხარდამჭერი და ყველას ეშინოდეს „ილუმინატორების“;

14. მსოფლიოს სხვადასხვა კუთხეებშიც უნდა ითესებოდეს შუღლი, არეულობა და მტრობა, რათა სხვა სახელმწიფოებს ჭკუა დავასწავლოთ შიშით და დავძლიოთ ყოველგვარი წინააღმდეგობა;

15. სამხედრო მდგომარეობის გამოცხადების უფლების დელეგირილებით პრეზიდენტებზე, მთელი სამხედრო

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

ძლიერება „ილუმინატორთა“ ხელში გადმოდის და მათ ჩვენ ჭკუაზე ვატარებთ;

16. „გაუნათლებელი ხელმწიფები“, რომლებიც არ მოგვის-მენენ, ჩამოგდებულ იქნებიან სახელისუფლო გადატრიალებებითა და აგენტური სპეცოპერაციებით;

17. უმაღლეს თანამდებობის პირთა გამყიდველობით და ვალების აღების გზით, მთავრობები „ილუმინატორთა“ საკრედიტო დავალიანების მსხვერპლად ვაქციოთ;

18. ხელოვნურად მოწყობილი ეკონომიკური კრიზისების მეშვეობით, რა დროსაც ბრუნვიდან ამოღებული იქნება მთელი ფულადი თანხები, დავანგრევთ მათ ფულად საკრედიტო სისტემებს;

19. ფულის ძალა უნდა იქცეს ერთადერთ ძალად, რომელიც წანევს ვაჭრობასა და წარმოებას, რათა ფულის მეშვეობით მრეწველებმა ხელთ იგდონ პოლიტიკურ ძალაუფლება. აქ, „ილუმინატორებთან“ ერთად, ამ კატეგორიაში უნდა გაერთიანდეს მათზე დამოკიდებული მილიარდელებიც;

20. საყოველთაო თანასწორუფლებიანი საარჩევნო უფლების დანერგვით, დადგენილ იქნება უმეტესთა განუყოფელი ბატონობა. დამოუკიდებლობის დამკვიდრებასთან ერთად გაქრება ოჯახი და დაკარგავს იგი თავის აღმზრდელობით ფუნქციას. განათლების მეშვეობით, რომელიც დაფუძნებული იქნება ცრუ მონაცემებსა და ყალბ მეცნიერებებზე, ახალგაზრდობა დაყვანილ უნდა იქნეს სიმტერემდე, რათა აცდნენ სწორ გზასა და გაიხრწნენ;

21. უკვე არსებულ და „ახლად შექმნილ“ „თავისუფალ ქვის მთელთა ლოჯებს“ შორის არსებულ კავშირს არავინ იცნობს და მათი მიზანი არავის ეცოდინება. თუმცა უცხონიც შეეცდებიან მათში განევრიანებას, მაგრამ მათ საქმიანობას ისინიც ვერ შეიტყობენ.

22. ყოველივე ხსენებულ ღონისძიებათა მეშვეობით ხალხი უნდა მივიდეს იმ დასკვნამდე, რომ „ილუმინატორები“ მოინვიონ მსოფლიო მთავრობის როლში. ახალი მსოფლიო მთავრობა

კი უნდა გამოჩნდეს შირმად, მაგალითად, როგორც გაერო.

თუ რომელიმე ქვეყანა მის წინააღმდეგ წავა, მისმა მეზობელმა ქვეყანამ მის წინააღმდეგ უნდა დაიწყოს ომი. ასეთი მთავრობა კი მსოფლიო ომებს გაუწევს ორგანიზებას⁴⁶.

„სატანის ახალ აღთქმაში“, რაც „სიონის ბრძენთა ოქმების“ ვერსიას წარმოადგენს, სიტყვა „ებრაელი“ შეცვლილია „ილუმინანტით“.

<http://WWW.rus-sky.com/historu/b bogolubov/bogolubov/htm>.

საბჭოთა კავშირის დაშლის არქიტექტორ, ალენ დალესის, - ამერიკის ცრუ-ს ევროპის პოლიტიკური დაზვერვის ხელმძღვანელის დოქტრინა ასეთია:

„მორჩება ომი, ყველაფერი ჩაივლის და აშენდება. ჩვენც მივყავით ყველაფერს, რაც გაგავაჩნია: მთელ ოქროს, მატერიალურ შესაძლებლობებს და ხალხს გამოვაშტერებთ, გავასულელებთ. ადამიანთა ტვინები, ხალხის გონება ცვლილებას ექვემდებარება. დავთესავთ რა იქ ქაოსს, შეუმჩნეველად შევცვლით მათ ღირებულებებს, ყალბებზე და ავაიძულებთ ინამონ ეს სიყალბე. როგორ? ჩვენ მოვნახავთ თანამოაზრეებს, მოკავშირეებს თვით რუსეთშივე. ეპიზოდური ეპიზოდზე გათამაშებული იქნება, თავისი მასშტაბებითა და გრანდიოზულობით, დედამიწაზე ყველაზე დაუმორჩილებელი ხალხის დაღუპვის, მათი თვითშეგნების საბოლოო და შეუქცევადი ჩაქრობის ტრაგედიების შესახებ. მათი ლიტერატურიდან და ხელოვნებიდან თანდათან ამოვიღებთ მათ სოციალურ არსს. მხატვრებსა და მწერლებს დავავიწყებთ, დავუკარგავთ სურვილს შეასრულონ გამოსახულება და გამოიკვლიონ ის პროცესები, რომლებიც ხალხის მასების სიღრმეებში მიმდინარეობს. ლიტერატურა, თეატრი, კინო, - ყველა გამოხატავს და განადიდებს ადამიანთა ყველაზე ქვენაგრძნობებს. ჩვენ ყველანაირად დავუჭერთ მხარს და ავამაღლებთ, ე.წ. მხატვრებს, რომლებიც დანერგავენ და შეეცდებიან ადამიანთა გონებამდე სექსის, ძალადობის, სადიზმისა და გამყიდველობის კულტის და ერთი სიტყვით, ყოველგვარი უვარგისობის

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

გაღმერთების დაყვანას. სახელმწიფო მმართველობაში ჩვენ შევექმნით ქაოსსა და გაურკვეველობას, ჩვენ შეუმჩნეველად, თუმცა აქტიურად და მუდმივად შევეცდებით ჩინოვნიკთა თვითნებობის, მექრთამეობისა და უპრინციპობის დანრგვას. ბიუროკრატიზმი და ვოლიუნტარიზმი აყვანილი იქნება პატივში. კეთილსინდისიერება და მონესრიგებულება დასაცინი გახდება და არავინ იკადრებს, და მიჩნეულ იქნება ნარსულის გადმონაშთად. უხეშობა და ცინიზმი, ტყუილი და სიცრუე, ლოთობა და ნარკომანია, ერთი მეორის მიმართ ცოცხალი შიში და უსირცხვილობა, გამყიდველობა, ნაციონალიზმი და ხალხთა მტრობა – უპირველეს ყოვლისა რუსი ერისადმი, – ყოველივე ეს ჩვენს მიერ მოხერხებულად და შეუმჩნეველად კულტივირებული იქნება და გაიფურჩქნება. და მხოლოდ მცირედნი, ძალიან ცოტანი თუ მიხვდებიან რა ხდება. თუმცა ასეთ ხალხს ჩვენ დავაყენებთ უმწეო მდგომარეობაში, გავხდით სამასხაროებს, მოვნახავთ მეთოდს, თუ როგორ მოვდოთ შარი და საზოგადოების გარენრებად გამოვაცხადოთ. ხალხის კეთილსინდისიერების სულიერ ფესვებს ამოვგლეჯთ, გავანბილებთ და მოვსპობთ. ასე და ამრიგად, ჩვენ შევარყევთ თაობიდან თაობამდე. ხალხს მოვეკიდებით ბავშვობიდან, ახალგაზრდობის წლებიდან და მთავარ საყრდენად გავიხდით. შევეცდებით მათ გახრწნას, გარყვნასა და გახსნას. ჩვენ მათგან ჩამოვაცალიებთ ცინიკოსებს, უვარგისებსა და კოსმოპოლიტებს. აი, ამას ასე გავაკეთებთ ჩვენ!“ რაც პრაქტიკაში სამნიხაროდ, უკვე რეალიზებულ იქნა კიდევ. დაშალეს საბჭოთა კავშირი და ახლა ანადგურებენ მის ყოფილ რესპუბლიკებს, მათ შორის საქართველოსაც.

ეს სამივე „ინსტრუქცია“ აშკარაა, რომ ამოზრდილია „ძველი აღთქმიდან“, როგორც მისი „თალმუდი“.

სხვათა შორის, „თალმუდის“ მიხედვით მარტო ებრაელები მიჩნეულია სრულყოფილ ადამიანებად, დანარჩენები კი – ითვნებიან გოებად, ანუ ადამიანის სახიერების მქონე პირუტყვებად, რომლებიც ვალდებულნი არიან ემსახურონ მათ და

თუ საჭიროდ ჩათვლიან შეუძლიათ მოკვლა კიდეც. გოები არ უნდა ჩაახედო „თალმუდში“-ო, რასაც საჯარო გაცნობისათვის ვერსად შეხვდები, მაღავენ და თუ ჩაიხედა გოიმ მასში, იგი უნდა მოკვდესო.

დადგენილი აქვთ, რომ ებრაელმა რავინის წიგნის („თალმუდის“) შესახებ, არსად, არანაირი სიმართლე არ უნდა ილაპარაკოს. ებრაელებს შეუძლიათ ყალბი შეპირებები მისცენ, არ გადაარჩინონ გოები და არ უთხრან მათ ტკბილი სიტყვა. შეუძლიათ სიყალბეზეც დაიფიცონ. მათი აზრით, როდესაც მესია მოვა, თითოეულ ებრაელს ეყოლება ორი ათას რვაასი სული მონა.

(ინტერნეტ საიტი: 14 Simeon Haddarse, fol, 56 D)

„თალმუდის“ მიხედვით ყოველი არა ებრაელი ცხოველია და ვალდებულია დღე და ღამ ემსახუროს ებრაელს (ინტ საიტი: 15.Nidrasch Talpioth სტრ. 225-L)

იმავე „თალმუდის“ მიხედვით, თუ ებრაელი მოკლავს გოის, პასუხი არ უნდა აგოს.

სხვა ერების საკუთრება ებრაელ ერის კუთვნილებაა. ამიტომაც უსირცხვოდ მათ შეუძლიათ მისით სარგებლობა. (ინტ. საიტი: 20. Schulchan Aruch, Choszen HamisZ pat 388).

ნათელია კავშირი „ძველ აღთქმას“, „თალმუდსა“ და სიონისტ-მასონურ ლოჯების სამოქმედო „ინსტრუქციებს“ შორის, რაც იმაზე მიგვანიშნებს, რომ ებრაელობა უძველესი დროიდან მოყოლებული უწყვეტად მუშაობს დასახული მიზნის მისაღწევად ანუ მსოფლიოზე გაბატონებისათვის. აქედან გამომდინარე, მათ სხვა დანარჩენი ერები არაფრად არ მიაჩნიათ და ცდილობენ კიდევაც მათი რაოდენობის თანდათან შემცირებას.

ბიბლია, რომ ანტიჰუმანურია, მონიშნავს ის ფაქტიც, რომ სიტყვები: „მკვლელობა“, „სისხლი“, - მასში მოხსენიებულია 6954-ჯერ; „მონობა“ და „მოსამსახურე“, - 2288-ჯერ; „ცოდვა“, ცდუნება“, - 1339-ჯერ; „ფული“, „ოქრო“, „ვერცხლი“, „სიმდიდრე“, - 1284-ჯერ; „მსხვერპლი“, - 1279-ჯერ;

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით! _____

ხოლო, „სიცოცხლე“, - 564-ჯერ; „სიყვარული“ - 560-ჯერ; „სიკეთე“, - 361-ჯერ; „სიხარული“, - 239-ჯერ; „სილამაზე“, - 120-ჯერ; „სამართლიანობა“ - 103-ჯერ; „პატივი“ - 82-ჯერ; „სინდისი“ - 32-ჯერ; „სულიერება“ 30-ჯერ; „გულახდილობა“ 27-ჯერ; „პატივისცემა“ - 26-ჯერ; „ბედნიერება“ - 9-ჯერ; „ერთგულება“ - 6-ჯერ; „შრომისმოყვარეობა“ - 2-ჯერ; „წარმატება“ - 1-ჯერ; „განვითარება“ - 0-ჯერ. თვით „ებრაელი“ და „ისრაელი“ კი, - მოხსენიებულია 8357-ჯერ;

ამდენად, ბიბლია ქადაგებს ძალმომრეობასა და ბოროტებას, რაც სხვა ებრაელებისათვის მიუღებელია!

ამიტომაც, მკვლევარები ადასტურებენ, რომ თითქმის ყველა დიდი ომი, რევოლუციები, თუ სახელისუფლო გადატრიალებები, - ებრაელთა ნახელავია, რომლებიც ყველაფერში ცდილობენ დაინახონ სარგებელი.

ვიტყოდი, სსრკ-ც დაშალეს არა იმდენად იმიტომ, რომ გზიდან ჩამოეცილათ, როგორც მეტოქე, არამედ რომ დაუფლებოდნენ მის უზარმაზარ სიმდირეებსა და ამოუწურავ ბუნებრივ რესურსებს.

შეხედეთ რეალობას, ვინ დაეპატრონა მშრომელთა ქვეყნის ქონებას? უცხოელი იმპერიალისტები, რომლებიც, ე.წ. „ინვესტორების“ ნიღბებით შემოვიდნენ, ხოლო მთვარობებად მოგვივლინეს მათთან დაახლოებული პირები.

თუ გადავხედავთ იაკობ ახუაშვილის ბროშურას, „ვინაა ჯორჯ სოროსი“

(ინგლისელი მზვერავი კომუნის მიერ დადგენილი
მსოფლიო საიდუმლო მთავრობის სტრუქტურა)
სამასელთა კომიტეტი

მ ი მ ა რ თ უ ლ ე ბ ე ბ ი

იდეოლოგია	ფინანსები	ძალოვანები	სამეცნიერო
<p>1. ეკლესიები</p> <p>2. საიდუმლო ორდენები</p> <p>3. ლეგალური ჰუმანიტარული ორგანიზაციები და ფონდები</p>	<p>1. ბილდერბურგის კლუბი</p> <p>2. საერთაშორისო ურთიერთობის საბჭო (ეს სტრუქტურები აერთიანებს ევროპულ და ამერიკულ ფინანსურ ელიტას. აკონტოლებენ ამერიკის სარეზერვო ფონდს, ნიუ-ორკის საფონდო ბირჟას. მართავენ საინფორმაციო საშუალებებს).</p> <p>3. „სამმხრივი კომისია“, რომელიც შესდგება ევროპის, ამერიკისა და იაპონიის წარმომადგენლებისაგან და ახორციელებენ მსოფლიო რესურსების გადანაწილებასა და დაგეგმარებას.</p>	<p>1. პენტაგონი</p> <p>2. ცრუ</p> <p>3. ნატო და სხვა ბლოკები</p>	<p>1. რომის კლუბი, რომელიც აერთიანებს სამეცნიერო და კულტურულ ელიტას.</p> <p>2. ადამიანურ ურთიერთობათა ინსტიტუტი „თავისტაკი“, რომელიც ამ მთავრობის ძირითად ტვინს წარმოადგენს.</p>

ამ მხრივ მრავალ ნიშანდობლივ ფაქტს წავაწყდებით.

ჯორჯ სოროსი, ეროვნებით ებრაელი, მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის ერთ-ერთი გავლენიანი წევრია. მან 1979 წ-ს ნიუ-ორკში დააარსა საქველმოქმედო ორგანიზაცია „ლია

პუარყოთ სიცრუის მანტია და პემოვისარტყლნეთ სიმართლის ჯავჰანიო!

საზოგადოების ფონდი“, შემდეგ კი მისი ფილიალები გახსნა მთელ რიგ ქვეყნებში, რომელთა საშუალებითაც იგი არა მარტო ამ ქვეყნებში ქმნიდა, ე.წ. „მეხუთე კოლონიებს“, არამედ მათ მეშვეობით ახდენდა რევოლუციებსა და სამთავრობო გადატრიალებებს, ხელისუფლებაში მოყავდა ამერიკისათვის მისაღები პირები. ასევე უკანონოდ მოიპოვებდა და დღესაც მოიპოვებს სხვა ქვეყნებში არსებულ სამეცნიერო მიღწევების შესახებ ინფორმაციებს (ამერიკის ცრუ-სათვის). ეწევა ნიჭიერი ახალგაზრდების გადაბირებას, საზღვარგარეთ სწავლება, გაგზავნა, დახმარების მოტივით.

ჯორჯ სოროსმა პოლონეთში შექმნა ფონდი „ბატორი“ და მისი დახმარებით არჩევნებში გაამარჯვებინა „სოლიდარულებს“; სლოვაკეთში გახსნა ტელეარხი „მარკიზა“ და მის დახმარებით ჩამოაგდო მეჩიაროვის მთავრობა; სერბეთში დააფუძნა რადიო „92“, რომელმაც დიდი როლი ითამაშა მილოშევიჩის მთავრობის დამხობაში; უნგრეთში დაარსა „ცენტრალური ევროპის უნივერსიტეტი“ და მისით უამრავ ახალგაზრდას უმღვრევს გონებას.

თვით ამერიკაშიც, 1980 წელს ბ. ბუჟინსკისა და მ. ოლბრაიტთან ერთად დაარსა ცრუ-ს მსგავსი დაწესებულება, - „დემოკრატიის ნაციონალური ფონდი“ და მისით სადაზვერვო საქმიანობას ეწევა.

1987 წელს სოროსმა საბჭოთა კავშირში დაარსა ფონდი „საბჭოთა კავშირი“, რომლისგან შემდგომ ამოიზარდა საბჭოთა და ამერიკის ერთობლივი ფინდი „კულტურული ინიციატივა“.

ეს მან გაანვერიანა მ. გორბაჩოვი „ქვის მთელთა მასონურ კავშირში“ 1988 წელს, ხოლო 1989 წელს, - „სამმხრივ კომისიაში“, რომელიც მსოფლიო საიდუმლო მთავრობის ერთ-ერთ სტრუქტურას წარმოადგენს.

ე. შევარდნაძის წყალობით, რომელიც თავად 1992 წელს განვერიანდა მასონურ ლოჯა „მაგისტერიუმში“, სოროსმა 90-იან წ-ში საქართველოშიც შემოაღწია და დაარსა ფონდი „ღია საზოგადოება საქართველო“, რომლისგანაც ამოიზარდა „თავისუფლების ინსტიტუტი“, „კმარა“, „რუსთავი 2“ და

სხვა. და ბოლოს ხელისუფლებაშიც მოიყვანა მ. სააკაშვილი.

საქართველოს ფონდ „ღია საზოგადოება საქართველოს“ მიზანია პროდასავლური სულისკვეთებით საზოგადოებრივი აზროვნების ჩამოყალიბება და ანტიეროვნული კადრების მომზადება, - განათლების, კულტურისა და ხელოვნების დარგებში.

ამ ფონდის დახმარებით გამოიცემა ლიტერატურა, რომელიც უხეშად ამახინჯებს ქვეყნის ისტორიასა და ხალხის დამსახურებას.

მის მიერ ორგანიზებულ სემინარებსა და კონფერენციებზე, ახალგაზრდა თაობებს უნერგავენ საკუთარი კულტურისადმი უპატივცემულობას, დასავლურისადმი კი, – თაყვანისცემას.

ქვეყანას თავს ახვევენ დასავლურ ღირებულებებს, რომელიც ჩვენთვის მიუღებელია. მაგალითად, ძალადობას, გარყვნილობას, უზნეობასა და სხვა.

სწორედ მათი ბრალია, რომ დღეს სახეზე გვაქვს ოჯახის გაუფასურება, ეროვნულობის გაქრობის საფრთხე, ერთ სქესიანთა ქორწინება, ლესბიანობა, უზომო გარყვნილობა, ნარკომანია და უმძიმესი დანაშაულთა ზრდა, რაც საერთო ჯამში მიმართულია იქითკენ, რომ თანდათან შემცირდეს ჩვენი მოსახლეობა.

ამ მიმართულებით ჯ. სოროსი ყოველწლიურად ხარჯავს მილიონობით და მილიარდობით დოლარს.

ასე რომ, ჯორჯ სოროსი ფაქტობრივად, თავის ჰუმანიტარული საქმიანობის ნიღბით, ჩვენს ქვეყანაშიც ეწევა ძირ-გამომთხრელ საქმიანობას და ამერიკაში ქაჩავს საუკეთესო ინტელექტუალებს. ხელთ იგდებს მეცნიერულ კვლევებს, ეუფლება ბუნებრივ რესურსებს და ა.შ. იგი თვისი საცეცხებით გიგანტურ რვაფეხასავით მოჭიდებია მსოფლიოს, რათა, როგორც იგი თავად აცხადებს, შექმნას „ახალი მსოფლიო ნესრიგის“ მქონე, ამერიკის შეერთებული შტატების მსგავსი „მსოფლიო სახელმწიფო“, რომელსაც კომპიუტერული ცენტრით გააკონტროლებს, ანუ სურს შექმას „რჩეული, ხალხთა“ „ზეციური სამეფო“.

პუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანი! _____

რუსული ინეტერნეტ გამოცემა „ლეფტ.რუ“-ს გადმოცემით, ჯ. სოროსს ზურგს უმაგრებს არა მარტო ამერიკის ცრუ, „მასადი“ და უზარმაზარი პირადი თანხები, არამედ ყოფილ საბჭოთა კავშირიდან გამოსული ქვეყნების არაფრის მქონე ახალგაზრდობაც, რომლებიც ძვირფასი ავტომანქანების, კარგი კომპიუტერების, ხელფასებისა და ოფისების სანაცვლოდ, - მზად არიან შეასრულონ მისი ნებისმიერი მითითება და დაყეფონ მათ, ვინც კი მის წინააღმდეგ რამეს იტყვის.

რუს მწერალ ო. ა. პლატონოვის წიგნში ვკითხულობთ: „Терновый венец России (2000 г) . Сорос Джорж, финансист мировой закулисы, тесно связан с ЦРУ и «моссад» , член совета по международным отношениям и бильдербургского клуба, массонский клуб «магистериум « (გვ.499)⁴⁸.

ჯორჯ სოროსის დაფინანსებით რუსეთში გამოდის ისეთი გაზეთები, როგორცაა „ზნამია“, „ოქტომბერი“, „ზვეზდა“, ინოსტრანაია ლიტერატურა“, „დრუჟბა ნაროდოვ“, „ნოვი მირ“, „ლიტერატურნაია ჟიზნ“ და სხვა.

ანტი ეროვნული ლიტერატურის მხარდასაჭერად დაფუძნებული აქვს საპრემიერო ფონდებიც.

აქვე ვიტყვოდი, პირველი ოფიციალური მასონური ლოჯა „ზნაი-ბრიტი“, კისინჯერის შუამდგომლობით მოსკოვში გაიხსნა 1988 წელს. მას მოყვა მსგავსი ლოჯების გახსნა პეტერბურგში, ვილნიუსში, კიევი, ოდესაში, ნოვოსიბირსკსა და ნ. ნოვგოროდში. მათ პარალელურად იზრდებოდა ასევე სოროსის ფონდიც.⁴⁹

1991 წელს ელცინის ხელშეწყობით გაიხსნა მასონური ლოჯები „ჩრდილოეთის ვარსკვლავი“, „ალექსანდრე პუშკინი“, „ნოვიკოვი“, „რუსული სახლი“ და სხვა.

ცხადია, მათ დიდი დახმარება გაუწიეს ელცინს ხელისუფლებაში მოსასვლელად, რის გამოც 1991 წელს, გადატრიალების შემდეგ, ამერიკის პრეზიდენტმა ჯ. ბუშ უფროსმა, რომელიც მანამდე ცრუს-ს დირექტორი იყო, განაცხადა: „ჩვენი გამარჯვება, ცრუ-ს გამარჯვებაა“. ხოლო მაშინდელმა

ცრუ-ს დირექტორმა, მასონმა გ. რეიტსმა, მოსკოვში, წითელ მოედანზე, მსოფლიოს გასაგონად, ბი-ბი-სის ტელეკამერების წინ განაცხადა: „აქ, წითელ მოედანზე, მავზოლიუმის წინ, კრემლის შემდეგ, - მარტო ვზეიმობ გამარჯვების აღლუმს“.

ამავე გ. რეიტსმა 1992 წელს, საიდუმლო შეხვედრაზე ელცინს მიანიჭა მალტის მასონთა ორდენის „რაინდ კომანდორის“ ნოდება, რომელსაც ატარებს საიდუმლო მთავრობის თეთქმის ყველა წევრი.

1992 წელს, აგვისტოში, ელცინმა ხელი მოაწერა მალტის ორდენთან ურთიერობის აღდგენის შესახებ ბრძანებას №827.

1992 წლის 8 სექტემბერს მოსკოვში დაარსდა საფრანგეთის დიდი ეროვნული ლოჯი „ჰარმონიას“ №48698 ფილიალი. რომელსაც სათავეში ჩაუდგა გ. დერგაჩევი. იმავე დღეს შეიქმნა „დიდი რუსეთის აღმოსავლეთის მასონური ორდენი“.

1992 წელს მოსკოვში შეიქმნა ასევე „კლუბი მაგისტერიუმი“, რა დროსაც მასში განვერიანებულ იქნა ე. შევარდნაძეც.

ამ კლუბის წევრი გახდა თვით ჯ. სოროსიც. კლუბის გახსნას ესწრებოდა ამერიკის პრეზიდენტის ბ. კლინტონის თანაშემწე ეკონომიკურ საკითხებში, რ. რაიხი.

მასონურ კლუბ „როტარის“, თითქმის რუსეთის ყველა დიდ ქალაქში გახსნილი აქვს თავისი ფილიალები.

მალტის ორდენთან ყველაზე მჭიდროდ დაკავშირებული იყო ელცინი, აბრამოვიჩი, ბერიოზოვსკი და სხვა.

პეტერბურგში გაჩნდა მალტელ კათალიკოსთა ფილიალიც.

მიუხედავად, ასე სხვადასხვა ჯურის მასონური კლუბების თუ ლოჯების მომძღვარებისა, რუსეთში წამყვან ფინანსურ ინსტიტუტად მაინც გვევლინება ჯ. სოროსის ფონდები, რომლებიც ცრუ-ს და „მასადის“ აგენტთა თავშესაფრად იქცა.

რუსეთში მოქმედ ინგლისის „იორსკის“ რიტუალის ლოჯის მეშვეობით, რომელთანაც დაახლოებულები იყვნენ ჩუბაისი, გაიდარი, ბურბულისი, და სხვები, ქვეყანაში განხორციელდა პრივატიზაციის პროცესი.

სწორედ მათი წყალობით, რუსეთის კაპიტალის უდიდესი ნაწილი მოექცა უცხოელთა ხელში.

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და ჰამოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავჰანიო!

გუსინსკი მსოფლიო ებრაელთა კონგრესის ვიცე პრეზიდენტია. ამავე დროს წევრია კლუბ „როტაროს“ და „ბნაი-ბრიტის“. მას ეკუთვნის გაზეთი „სეგოდნია“, „მოსკოვსკი კომსომოლუც“, „მოსკოვსკაია პრავდა“, „ლიტერატურნი ყურნალ“, „იტოგი“. აგრეთვე სატელევიზიო კომპანია „ნტვ“ და რადიო სადგური „ეხო მოსკვი“.

გუსინსკი ორიენტირებულია დასავლეთ ევროპასა და ისრაელზე. მის სანინაალმდეგოდ მალტის ორდენმა შექმნა პოლიტიკური პარტია „ერთობა“, რომელიც მიზნად ისახავდა ანტირუსული ძალების გაერთიანებას.

უნდა ვივარაუდოთ, რომ რუსეთსა და სხვა ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკებში, ასე უხვად მასონური ლოჯების შემოსვლა და მათი ფილიალების ჩამოყალიბება, განპირობებული იყო მათი საქმიანობის სპეციფიკით. საგულისხმოა, რომ ზოგი იტაცებდა სახელმწიფო ქონებას, - პრივატიზაციის გზით, ზოგი ქმნიდა მათთვის მისაღებ საზოგადეობრივ აზრს, ზოგი ეწეოდა დასავლური პოლიტიკის პროპაგანდას, ზოგი ეროვნული თვითშეგნების ნგრევას, ზოგი ბუნებრივი რესურსების დაუფლებას, ზოგი მთვარობების დამხობას და ა.შ. თუმცა არც ის უნდა გამოვრიცხოთ, რომ ისინი ერთი მეორის მიმართ იერარქულ დამოკიდებულებაში იქნებოდნენ და იმართებოდნენ ერთი საერთო ცენტრიდან.

როგორც ცნობილი პირები აცხადებენ, ბოლო 150 წელზე მეტია, რაც ევროპული სახელმწიფოები არაეროვნული მთვარობებით იმართებიან და განაგებენ მათ ნაციონალური ინტერესებიდან შორს მდგომი კოსმოპოლიტური ძალები.

არჩევნები კი კომედიადაა ქცეული, ხალხისთვის თავალში ნაცრის შესაყრელად, ყალბდება ბიულეტენები და ოქმები.

მასონურ ლოჯებთან დაახლოებულ პირებს, ვინც სურთ ის გაყავთ დეპუტატებად და რომელი პარტიაც უნდათ, იმას ახვედრებენ პარლამენტში. პარლამენტის წევრთა რაოდენობასაც ისინი განსაზღვრავენ.

საერთაშორისო ებრაულ ელიტას, როგორი არჩევნებიც უნდათ, ისეთს ატარებენ, რათა კბილით გაიტანონ თავიანთი პროგრამა სამოქმედო საპარეზზე.

მსოფლიო მასონთა ლოჯების საქმიანობა, მარტო აღნიშნულით არ შემოიფარგლება. რამდენადაც ისინი დაინტერესებულან, არა მარტო რუსეთით, არამედ ყველა სხვა ქვეყნებითაც, რათა დაასუსტონ, რომ შემდგომ დაიმონონ ისინი. ამ მიზნით, სეპარატიზმსაც კი მიმართავენ. მცირე ერებს, როგორც წესი, ისლამური მოდემის, - საუდის არაბეთის, თურქეთის, პაკისტანის, და სხვათა მეშვეობით, - აფინანსებენ, აძლევენ მათ იარაღსა და ამხედრებენ ცენტრალური ხელისუფლების ან მეზობელი ქვეყნების წინააღმდეგ. მაგალითად, როგორც ჩეჩნეთში, ქურთისტანში და სხვაგან. რათა, მუდმივად ადგილი ჰქონდეს ხალხთა შორის ბრძოლებსა და ომიანობას, რომ შემდგომ მათ მოეკლინონ არბიტრებად.

ყოველივე, ამ ანტიადამიანურ მოვლენებს, სათავეში უდგას მსოფლიო მასონური მთავრობა, ამერიკის პრეზიდენტის ჩათვლით, რათა ბიბლიური ინტერსებს ანაცვალონ მსოფლიოს ბედი.

ჯერ კიდევ 1925 წელს გენრე ფორდმა განაცხადა, გაზეთ „ნიუიორკ ტაისისადმი“ მიცემულ ინტერვიუში: „იზოლაციაში მოაქციეთ ორმოცდაათი ყველაზე მდიდარი ებრაელი და ომებიც შეწყდება“.

რაც შეეხება რუსეთის ფაქტორს, იგი თავად ამერიკის კოლონიაა, ის, როგორც საქართველო.

„ახალი მსოფლიო წესრიგის“ დროშის ქვეშ ამოფარებული მსოფლიო მთავრობა, ამერიკის სახით, მოედო რა მსოფლიოს უმეტეს ქვეყნებს, - ირანის, ჩრდილოეთ კორეისა და ჩინეთის გარადა, - მათში განათავსა თავისი შეიარაღებული ძალები და დედამიწაზე შექმნა ერთობ დაძაბული ვითარება. ხშირად აწარმოებს ომებს და მშვიდობა ბევრი რეგიონში სანატრელი გახდა, აღარ ვლავარაკობ „არაბულ გაზაფხულზე“, უკრაინასა და ახლო აღმოსავლეთზე.

მათთან შედარებით არანაკლები საფრთხის შემცველია ის გარემოება, რომ როგორც 2017 წლის 13-19 სექტემბრის №33 გაზეთ „საქართველო და მსოფლიოს“, სტატიაში - „ფაროსან-

პუარყოთ სიცრუის მანტია და ჰემოვისარტყლნეთ სიგართლის ჯავჰანიო!

მა გადაჭამა დასავლეთ საქართველო, სად არის ლუგარის ლაბორატორია“? - ავტორი, პრეზიდენტ მ. სააკაშვილის ყოფილი ამერიკელი მრჩეველი, ჯეფრი სილვერმანე – იუწყება: თურმე ამერიკის შეერთებულ შტატებს სხვადასხვა ქვეყანაში განთავსებული ჰქონდა 400-მდე ბაქტეროლოგიური იარაღის მწარმოებელი ლაბორატორია, რომლის მსგავსიც თბილისში არსებული „ლუგარის ლაბორატორიაა“ და ამზადებენ ციმბირული წყლის, ჯილეხის, ღორის გრიპის, შავი ჭირისა და რიგ სხვა მომაკვდინებელ დაავადებათა გამავრცელებელ ბაქტერიებს, და სცდიან კიდევაც ადგილობრივ მოსახლეობაზე!

ადვილი სათქმელია, „ოთხასი ბაქტეროლოგიური იარაღის მწარმოებელი საწარმო მსოფლიოს სხვადასხვა კუთხეში“, - რომელთა საქმიანობასაც, ფაქტობრივად, ადგილობრივი ხელისუფლება ვერ აკონტროლებს. რა გარანტია გვაქვს მოსახლეობას, რომ ერთ მშვენიერ დღესაც ისინი ჩვენს მიმართ არ იქნება გამოყენებული. მით უფრო, როდესაც მასონებს დაგეგმილი აქვთ მოსახლეობის სამჯერ შემცირება?

ასე მიყავს, სამწუხაროდ, საქმე სიონისტ - მასონურ დაჯგუფებას, რომლის ხელშიაც მსოფლიო ფინანსებია, შეიარაღებული ძალები და პოლიტიკური ძალაუფლება. ცხადია, იგი შეეცდება უახლოეს მომავალშიც ანტიქრისტეს გამეფებას, რასაც გზა ტრამპის ხელმონწილამ გაუხსნა იერუსალიმის ისრაელის დედაქალაქად გამოცხადების თაობაზე, რათა ახდეს წინასწარმეტყველთა ნათქვამი. ამისათვის საჭირო იქნება სიონის მთაზე „ტახტის დასადგმელად“ მესამე ტაძრის მშენებლობა. იქ კი დღეს მუსლიმთა ქრისტიანებზე გამარჯვების სიმბოლოდ ალ-აქსის მეჩეთია აღმართული, რომლის დანგრევის გარეშეც შეუძლებელი იქნება ახალი ტაძრის მშენებლობა. მას კი მსოფლიო ომი მოყვება, რომელშიც გამარჯვებული გამოვა ისრაელი.

ამ ომის შემდეგ მართლაც გამეფდება ვილაც იერუსალიმში, ანტიქრისტედ წოდებული, რომელსაც ვერანაირი ქრისტე თუ იეჰოვა ველარ შეცვლის. რამეთუ ისინი რეალურად არ არ-

სებობენ. მას შემდეგ კი მართლაც დაიწყება ახალი ერა, რასაც ბიბლია „ზეციურ სამეფოდ“ მოიხსენიებს.

ვიდრე ყოველივე ეს მოხდება, სიონისტები შეეცდებიან დამორჩილებულ ქვეყნებში, მათ შორის ყოფილ საბჭოთა კავშირის რესპუბლიკებში, მიუხედავად მათი სარწმუნოებისა, ხალხი არ გამოიყვანონ უმეცრებაზე დაფუძნებული მონური აბრამული რელიგიების ფსიქოლოგიიდან. მათ შორის სხვა რელიგიების მიმდევრებიც, რომლებიც ქადაგებენ პრობლემებისაგან თავის დაღწევის მიზნით მოეშვნენ სურვილებზე ფიქრს და დაკმაყოფილდნენ მხოლოდ ბიოლოგიური მოთხოვნებით. თანდათან მოუსპობენ მათ ეროვნულობასა და ტრადიციულ ღირებულებებს. მოახდენენ შვილების დისტანცირებას მშობლებისა და მათი ოჯახებიდან და დაუმკვიდრებენ მათ ფსევდო დემოკრატიას.

კულტურას, ზნეობასა და ზრდილობას, - გააფეტიშებენ. ყველაფერი დაყვანილი იქნება გარყვნილობასა და აღვირ-ახსნილობამდე. კულტად იქნება ქცეული ძალადობა, ნარკომანია და პროსტიტუცია.

მოისპობა ფუნდამენტალური მეცნიერებები, და მასთან ერთად რიგი პრაქტიკული დარგები. ჩაკვდება ტრადიციული სახალხო მეურნეობა და მათ ადგილს გარედან თავს მოხვეული მდარე და უხარისხო პროდუქტი დაიკავებს.

ხელისუფლებაში მოვლენ მათთვის სანდო და ეროვნული ინტერესების გამყიდველი პირები, უმეტესწილად ებრაელები, რომლებიც საქმიანობას წარმართავენ მათივე დიქტატის შესაბამისად.

ხალხს რომ მშვიდად არ შეეძლოთ ცხოვრება, ხელოვნურად მოუწყობენ კრიზისებს და ინფლაციის წყალობით მუდმივ დაძაბულობაში ეყოლებათ ისინი. ბაზრის ბედს კი განაპირობებს ხელოვნურად შექმნილი მონოპოლისტური გაერთიანებები. ადგილი ექნება ფასების განუწყვეტლივ ზრდასა და ადამიანებს მხოლოდ თავის თავის გადარჩენაზე ენებათ ფიქრი.

ჰუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლეთ სიმაართლის ჯავშანით!

პარალელურად ამისა, ქვეყნის ქონებას, ბუნებრივ რესურსებს და რიგ სხვა სიმდიდრეებს, ჩალის ფასად დაეფლებიან ინვენსტორებად წოდებული, სიონიზმს ამოფარებული უცხო ქვეყნის მოქალაქეები და შეეცდებიან თანდითან შეამცირონ მოსახლეობა. რათა ანტიქრისტეს მოსვლის დროისთვის დედამიწის მოსახლეობა შემცირებულ იყოს 2/3 -ით, როგორც ეს ნათქვამია ბიბლიაში. ხოლო, ყოველივე ეს და მათი ქმედებები, შეუმჩნეველი რომ დარჩეს, სულ უფრო და უფრო ინტენსიურად შემოვლენ და მზარდი აქტიურობით დაიწყებენ, მსოფლიო ცენტრიდან მართვადი, სხვადასხვა ჯურის რელიგიური სექტები და მიმდინარეობები. იქადაგებენ „აღსასრულის დღის მოახლოებას“, რათა ხალხმა მხოლოდ ცოდვის მონანიებასა და გადარჩენაზე იფიქროს.

ფაქტობრივად, კი ამ „ქადაგებით“ ეკლესიები, მათ შორის ქრისტიანული, -ახდენენ ადამიანთა აზროვნების მანიპულირებასა და ზომბირებას. რათა მათი ყურადღება არსებული ცხოვრებისეული პრობლემებიდან გადატანილი იქნეს არ არსებულ საკრალურზე. წინააღმდეგ შემთხვევაში მიხვდებიან რა რეალობას, - უქონელნი დაედავებიან მქონებელთ და რელიგიური გიჰნოზით მართვადი ქაოსი, უმართაობაში გადავა და დამკვიდრდება სოციალური სამართლიანობა, რაც სიონისტებს არც თუ აწყობთ. ამიტომ იყო, რომ საბჭოური წყობილებაც დაანგრის.

მდიდრებს ანუ ქურუმებს, მონათმფლობელებს, ფეოდალებს, თუ კაპიტალისტებს, - რელიგია შირმად, ხალხთა სატყაუარად აქვთ გამოყენებული, რათა თავად წინააღმდეგობის გარეშე განახორციელონ თავიანთი ანტისოციალური პოლიტიკა.

ადამიანებს კი, რომლებსაც მემკვიდრეობით გენეტიკურ დონეზე ტვინში ჩადებული აქვთ „ღმერთისადმი მორჩილება“, - ბრმად სწამთ ეკლესიისა. ეკლესიისა, რომელიც ამავე დროს ადამიანთა თავშეყრისა და დასვენების ადგილადაც მოიაზრება და ხალხი უნებლიედ მოქცეულია მისი გავლენის ქვეშ.

სწორედ ამიტომ, რომ ეკლესია ხშირად ცდილობს ჩაერიოს სახელმწიფოებრივ საქმიანობაშიც, თუმცა ორივე ერთი მედლის სხვადასხვა მხარეა. რის გამოც ეკლესია სახელმწიფოებრივ დოტაციებს იღებს. თუმცა მას გააჩნია უამრავი ქონება, შემოსავლის წყაროები - და სახელმწიფოს არანაირ გადასახადებს არ უხდის. საკითხავია, სად ან ვის ჯიბეში მიდის საეკლესიო შემოსავალები?!

კაცობრიობის განვითარების ისტორიაში, ერთადერთ სოციალურად სამართლიან ეპოქას, საბჭოთა პერიოდი წარმოადგენდა და მხოლოდ მას ჰქონდა აკრძალული რელიგიურ ორგანიზაციათა საქმიანობა, იცოდნენ რა, - მისი მზაკვრული ბუნება.

რა ვაკითვთ?

როგორც ვხედავთ კაცობრიობა ვითარდება შემთხვევით გადარჩენილი ებრაელი ხალხის ქურუმთა მიერ თავს მოხვეული მცდარი რელიგიურ-პოლიტიკური გზით, რასაც საფუძვლად უმეცრება და გულუბრყვილობა უდევს.

მსოფლიოს წინააღმდეგ „შეთქმულების“ განხორციელების მიზნით, სიონისტებს, ზოროასტრიზმისგან ნასაზრდოებ იუდაიზმის, ქრისტიანობისა და ისლამის მეშვეობით, რომლებსაც „სწამთ“ რომ ვითომდა „მსოფლიოს განვითარების ისტორია დამთვარდება აპოკალიფსით, ხალხის ყურადღება გადატანილი აქვთ აღნიშნულ, ვითომდა საფრთხეზე, - ათასობით წლებია, რითაც პარალიზებული აქვთ გარკვეულწილად მათი სულიერი და გონებრივი ენერგია, თავად კი მათ ხარჯზე მდიდრდებიან და იტაცებენ მათ ქონებას. უშუალოდ მართავენ მათ სახელმწიფოებს და ქვეყნიერება მიყავთ დასახული მიზნისაკენ. დარჩათ სულ რაღაც, რამდენიმე ქვეყანის დაპყრობა და გადავლენ თავიანთი განვითარების ახალ ფაზაში, დაგვისვამენ ანტიქრისტეს და იერუსალიმი გამოცხადდება მსოფლიოს დედაქალაქად. თუმცა, მანამდე სინის მთაზე მდგარ ალ-აქსის მეჩეთის დანგრევასთან დაკავშირებით დაიწყება მესამე მსოფლიო ომი.

ვუარყოთ სიცრუის მანტია და შემოვისარტყლნეთ სიმაართლის ჯავშანით!

აქეთ მიყავთ კაცობრიობა და ასეც იქნება. გლობალიზმი კი სხვა არაფერია, თუ არა „ებრაელთა მარში“ მსოფლიო ბატონობისაკენ. ჩვენ კი, ვინც „ოქროს მილიარდს“ მიღმა მოვი-აზრებით, - იგი არ უნდა დაფუშვან. საჭიროა შევექმნათ მსოფ-ლიოს „ხსნის არმია“. „არა“ ეთქვას უცხოურ ინვესტიციებს, კრედიტებს, ბლოკებში გაერთიანებას, უცხოურ იდეოლო-გიას, ღია კარის პოლიტიკას, რელიგიებს და ყველა ჯურის ფსევდო დემოკრატიას! მოხდეს მინებისა და რიგი სხვა მნიშ-ვნელოვანი ობიექტების ნაციონალიზაცია. წინ წამოინიოს ეროვნული ღირებულებები და ტრადიციები. გაძლიერდეს სახელმწიფოს ეკონომიკური სექტორი, განათლება და ჯან-დაცვა გახდეს უფასო და პრიორიტეტული. ბაზარი დაექვე-მდებაროს სახელმწიფოებრივ რეგულირებას.

ყველაფერი წარიმართოს იქითკენ, რომ თანდითანობით დამყარდეს სოციალური თანასწორობა, რაც ათასწლეულების მანძილზე დარღვეულია რელიგიათა წყალობით.

შეიცვალოს ბურჟუაზიულ-არისტოკრატიული დიქტატ-ურა, - სახალხო დიქტატურით. ქვეყნის მმართველობა წარიმართოს ფედერალიზმის პრინციპით. არ არსებული ღმერთების ნაცვლად, ღვთაებებად მივიჩნიოთ საკუთარი მშ-ობლები. მდგომარობის გაუმჯობესების მიზნით სხვა მრავა-ლი სკაითხიც გვექნება გადასაწყვეტი და მასში საბჭოური და ჩინეთის ისტორიული გამოცდილება დაგვეხმარება.

არა, კოლონიალიზმს!

გვესაჭიროება ჩეგევარა, ფიდელ კასტრო, სტალინი!!!

მსოფლიო განვითარების ბიბლიური ციკლი, რომელიც და-ფუძნებულია სიცრუეზე, ძალადობასა და გარყვნილობაზე, - შევცვალოთ საყოველთაო ბედნიერების ეპოქით, რომელსაც საფუძვლად -დაედება სოციალური თანასწორობა და სამარ-თლიანობა.

გაუმარჯოს ჩვენს ნათელ მომავალს!

ალექოჩარი

გამოყენებული ლიტერატურა

I. ნანილი

1. Всемирная история, Т.1; М. 1956
1) გვ. 62-70; 5) გვ. 181; 8) გვ. 181; 9) გვ. 181; 10) გვ. 221;
11) გვ. 221; 12) გვ. 221;
2. История и теория атеизма, М. 1987
2) გვ. 40; 3) გვ. 39; 4) გვ. 40; 6) გვ.41-42;
3. ინტერნეტ საიტი [htt//ru.Wikipedia.org/wiki](http://ru.Wikipedia.org/wiki)
4. Истормя политических и правовых учений, Нерсесянц, М.1943
13) გვ. 24; 14) გვ.24;
5. ინტერნეტ საიტი Свободная энциклопедия, Законы Хамурапы;
15) გვ. 1; 16) გვ. 2; 17) გვ 3-4; 18) გვ. 4;
6. ინტერნეტ საიტი Wikipedia, Zaratushtra, org/wiki.
- 9) იქვე
7. ლაო-ძი, დაო-დე-ძინი, თბილისი, 1990.
20) გვ. 89; 21) გვ. 110; 22) გვ. 90; 23) გვ. 101;

II ნანილი

1. Всемирная история Т.1 М.1956 .
24) გვ.209-211; 25) გვ 68-72; მ 27) გვ. 303-306;
2. Истормя политических и правовых учений, Нерсесянц, М.1943
26) გვ. 28-29;
3. Библия: Историко-критически анализ, И.А. Крывелев, М.1982.
28) გვ. 3-9; 29) გვ. 9-13; 31) გვ. 25-40; 32) გვ. 211-220; 33)
გვ. 64; 5) გვ.171
4. კათოიკური ღვთისმეტყველების ლექსიკონი.
30) გვ. 11;
5. ბიბლია (ახალი ქვეყნიერების თარგმანი) , აშშ, 2006;
6. ახალი აღთქმა და ფსალმუნები, სტოკჰოლმი, 1992.
7. ინტერნეტ საიტი Schureve, Gechichtt das judischen Volkes im Zeitalter j esus Chistus, Leipzig, 1901 b. 1. S. 519

**პუარყოთ სიცრუის მანტია და
შემოვისარტყლნეთ სიმართლის ჯავშანით!** _____

- 34) იქვე
8. Библейский спутник, Нью Хемпшир, 1955;
36) გვ. 258
9. Gott Kommt. Einfugcrung in das weus Testament. Neukirchen, 1969;
37) გვ. 47;
10. ყურანი, თბილისი 1906;
38) გვ. 93.

III. ნანოლი

1. ჩემი ბრძოლა, ადოლფ ჰიტლერი, თბილისი, 1991;
39) გვ. 31;
2. Ф. Ницше, По ту сторону добра и зла, М.2000;
40) გვ. 52-53;
3. История Христианской церкви, М. Пособ, Брюсель, 1964;
41) გვ. 66

IV ნანოლი

1. Справочник необходимых знания, М. 2002;
42) გვ 293-500; 43) გვ 424-427; 44) გვ 425-426;
2. Коралф «Маитпеия , Мировой учмтель будущего, Конни-
Ферлаг, 1991;
46) გვ 115;
3. [http://www.rus.sky.com/ history/bogolybob/bogolyb c-htm](http://www.rus.sky.com/history/bogolybob/bogolyb_c-htm)
47) გვ 1-10;
4. Терновый венец России, 2000;
48) გვ 499;
5. ვინაა ჯორჯ სოროსი, ი. ახუაშვილი, თბილისი, 2004;
49) გვ11-25; 50) გვ. იქვე
6 გაზეთი „საქართველო და მსოფლიო“, 13-19; 09.2017. 33
(409), სტატია, ფაროსანამ გადაჭამა დასავლეთ საქართველო.

Богословско – политически трактат, Б. Спиноза, Минск 1958;
საქართველოს ეკლესიის კალენდარი, თბილისი, 1997;
Жизнь Иисуса, Д. Штраус, Э. Ренан, Харьков-Москва, 2000;

შ ი ნ ა ა რ ს ი

ნაწილი I. ზოგადი.....	3
თავი I. რამ განაპირობა კერპების, ღვთაებებისა და რელიგიების წარმოშობა ძველად და მათი მოკლე ევოლუცია.	3
ნაწილი II. ბიბლია სიცრუის კოლოზანია?.....	13
თავი I. იუდაიზმის შექმნის ფაქტობრივი გარემოებები და მისი შემდგომი განვითარების რეალური ისტორია	13
\$ 1. წყაროები	13
\$ 2. ბიბლიის ზოგადი დახასიათება	16
\$ 3. მცდელობა, ბიბლიის ქცევის ეტალონად გადაქცევის შესახებ	20
\$ 4. ბიბლიური წიგნების რეალური წარმომავლობა	22
თავი II. ბიბლია სიცრუის კიდობანია?	31
\$ 1. „ძველი აღთქმის“ ფანტაზიები	31
\$ 2. „ახალი აღთქმის“ ფანტაზიები	38
\$ 3. რამ განაპირობა ქრისტიანული იდეის გაჩენა?	43
\$ 4. ბიბლიური მორალი	46
\$ 5. ქრისტეს ისტორიულობის შესახებ	50
ნაწილი III. ვის ინტერესებს ემსახურება ბიბლია?	60
თავი I „ძველი აღთქმის“ მიხედვით	60
თავი II. „ახალი აღთქმის“ მიხედვით	68

**ვუარყოთ სიცრუის მანტია და
შემოვისარტყლნეთ სიმართლის ჯავშანით!** _____

ნანღლი IV. რა შედეგი მოუტანეს ებრაულმა
რელიგიებმა კაცობრიობას?..... 76

ნანღლი V. გიზღია, - ებრაელთა კაცობრიობის
წინაღმდეგ შეთქმულეების
დაშინფრული ტექსტია..... 80

თავი I. ებრაელთა „ბიბლიური მიზანი“
და მისი განხორციელების მეთოდი..... 80

\$ 1. ებრაელთა „ბიბლიური მიზანი“ 80

\$2. სიონისტების დღემდე გავლილი გზა..... 125

\$3. მასონ-სიონისტთა მუშაობის მეთოდიკა..... 129

რა ვაკოთ?..... 149

გამოყენებული ლიტერატურა 151